Însemnări asupra armonizării umane

O călătorie în cultura spirituală

consemnate de Adrian Şcheul

CUPRINS

**Motto: "Sfînt este templul lui Dumnezeu,
care sunteţi voi"(1 Corinteni,3,17)**

C R E D O

OMUL este suprema creaţie a lui DUMNEZEU şi – ca atare – perfect, ca alcătuire. Nimic nu lipseşte, nimic nu prisoseşte.

Fiecare om are rolul şi locul său. Necunoaşterea sau nerespectarea acestora conduc la cele mai mari tragedii.

OMULE ! Cunoaşte-te – ca să te respecţi !
Respectă-te – ca să-l respecţi şi pe celălalt, de lîngă tine !
Respectă-l pe celălalt, ca să-L respecţi pe DUMNEZEU !

De aici – începe IUBIREA !

NIMIC NU-I MAI MULT SAU MAI PUŢIN DECÎT

A FI OM !

Introducere

Scăpat de viciul fumatului, după peste 30 de ani de subjugare şi sute de tentative de eliberare, am constatat o rapidă deschidere către domeniul spiritual, o "foame" de literatură religioasă, filosofică, "paranormală", pe un fond religios stabil, în măsura în care – începînd cu noaptea de 22/23 decembrie 1989 – îmi restabilisem raporturile fireşti cu Divinitatea şi eram un creştin (romano-catolic, după bunica poloneză) practicant.

Interesul se menţine pînă astăzi, ceea ce m-a făcut ca – în aceşti 11 ani – să acumulez un volum destul de important de informaţii. Preocuparea pentru cunoaşterea şi armonizarea (perfecţionarea) umană m-au condus către Numerologie, o ştiinţă care se ocupă de evaluarea personalităţii umane şi care îmi pune la dispoziţie o serie de criterii şi tipologii – pe care le aplic oamenilor cu care vin în contact şi pe care doresc să-i ajut în cunoaşterea şi desăvîrşirea de sine.

De cîteva luni, favorizat de accesul la un computer personal, am început să aştern pe hîrtie Tablouri numerologice complexe – pentru prieteni, cunoştinţe şi "clienţi"; mai mult de atît, am început să-mi consemnez părerile, atitudinile, impresiile asupra unor lecturi, asupra unor probleme concrete de viaţă, grupate în jurul subiectului OM. La sugestia şi cu ajutorul "tehnic" al unui prieten, am conceput şi, ulterior, realizat un **site** pe Internet, dedicat armonizării umane, constituit din 3 componente: 1. *Reflecţii*, un capitol în care am grupat aceste însemnări care, la cîteva zile, erau completate cu noi şi noi teme; 2. *Armonizarea umană*, un capitol care prezintă Numerologia – ca o componentă a cunoaşterii şi desăvîrşirii umane -, inclusiv oferta unor consultaţii şi consultanţe de profil, o serie de citate, poeme şi rugăciuni legate de Om, de construcţia şi armonizarea lui; 3.*Forum*, un capitol de epistole şi însemnări de atitudine creştină şi românească. Acelaşi prieten, văzînd că demersul meu prinde contur şi substanţă, mi-a sugerat că materialul prezentat, cu foarte puţine intervenţii, poate constitui "substanţa" unei cărţi, ce poate fi publicată în format digital şi, ulterior, clasic, pe hîrtie, în funcţie de găsirea mijloacelor adecvate.

Mărturisind aici contribuţia infimă atît la alegerea citatelor, cît şi la redactarea însemnărilor – activităţi la care am fost permanent asistat din planul subtil -, trebuie să mulţumesc celor care, sub forma inspiraţiei, mi-au călăuzit ochii, mintea şi mîna !. Le sunt profund recunoscător şi îi asigur că sunt gata să continuăm colaborarea…

Sper ca stilul meu - cam încîlcit şi greoi –să nu împiedice înţelegerea temelor propuse, pentru că demersul meu vizează o mai bună înţelegere, o mai bună cunoaştere de sine, ca premisă pentru evoluţia spuirituală, pentru Armonizare. Dacă voi fi reuşit să contribui la aceasta, chiar şi pentru un singur om, pentru un singur frate, nu am trăit degeaba, nu am muncit degeaba… Dacă, urmare lecturii, veţi rămîne cu impresia că aş putea să vă ajut în demersul cunoaşterii şi afirmării voastre, vă rog nu ezitaţi să mă căutaţi. Cu dragoste, cu răbdare, cu speranţă, vă stau la dispoziţie !

7 aprilie 2003 - Adrian.

Începutul Evangheliei după Apostolul Ioan

La început era Cuvîntul
şi Cuvîntul era la Dumnezeu
şi Cuvîntul era Dumnezeu.
Acesta era la început la Dumnezeu.
Toate lucrurile au fost create prin El
şi nimic din ceea ce a fost creat
nu a fost creat fără El.
În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.
Lumina luminează în întuneric
şi întunericul nu a cuprins-o.
A fost un om trimis de Dumnezeu
şi numele lui era Ioan.
El a venit ca martor,
ca să dea mărturie despre Lumină,
pentru ca toţi să creadă prin el.
Nu era el Lumina,
ci el a venit ca să dea mărturie despre Lumină.
Cuvîntul era adevărata Lumină,
care luminează pe tot omul care vine în lume.
Era în lume şi lumea a fost creată prin El,
dar lumea nu L-a cunoscut.
A venit la ai Săi
şi ai Săi nu L-au primit.
Dar tuturor celor care L-au primit,
celor care cred în numele Lui,
le-a dat putere
să devină copii ai lui Dumnezeu,
copii născuţi nu din sînge,
nici din dorinţă trupească,
nici din voinţă omenească,
dar născuţi din Dumnezeu.
Şi Cuvîntul s-a făcut trup
şi a locuit între noi,
iar noi am văzut slava Lui,

slava Unicului- Născut de la Tatăl,
***plin de har şi de adevăr.* Amin.**

REVELAŢIE – Fenomen prin care Dumnezeu Îşi dezvăluie natura şi voinţa Sa anumitor persoane

(conform DEX)

O succintă analiză asupra unor revelaţii ale ultimelor decenii

Literatura ultimilor decenii, aparţinînd domeniilor religios, filosofic şi paranormal consemnează o serie întreagă de revelaţii, pe care – autorii – le prezintă ca atare sau, pur şi simplu, ca păreri proprii.

Înainte de orice, doresc să subliniez că – din punctul meu de vedere şi nu numai al meu – toate gîndurile, toate ideile noastre, ale oamenilor, sunt influenţate de "factori exteriori", pe care cei mai mulţi îi conştientizează, dar nu toţi. O seamă de cunoscuţi autori – fie muzicieni, poeţi, oameni de ştiinţă – au recunoscut şi declarat că au fost inspiraţi, în opera lor. Am spus "factori exteriori", în sensul că aceste **inspiraţii** au provenit dintr-o sursă exterioară, deşi percepţia majoritară se referă la o **voce interioară.** Justa aşezare a lucrurilor cere să acceptăm că Toate gîndurile ne sunt influenţate, într-un fel sau altul, chiar dacă senzaţia este că suntem Noi cei care gîndim. Citez, în acest sens, din Pierre Teilhard de Chardin, preluat de George Văsîi în cartea sa în *Cercetări în lumea nevăzută – vol.II, pag.109*: <<Trebuie să ştiţi că oamenii pămînteni sunt întocmai ca nişte prize, care primesc contactul, fie cu oamenii care introduc prin fire lumină, fie cu cei care introduc curenţi ce-ţi ard aparatele şi te aruncă în întuneric. NU EXISTĂ SĂ NU FII PRIZA CUIVA !. Depinde cui te-ai făcut priză…>>. Corelînd cu afirmaţia lui Emanuel Swedenborg că Omul se poate afla în două ipostaze în raportul său cu Divinitatea – cu faţa, primind Informaţia (Iubirea) divină, sau cu spatele, întrerupînd contactul [ceea ce el defineşte ca fiind "păcatul"] – obţinem un tablou complet.

Referindu-mă, în speţă, la Revelaţii în accepţiunea particulară reluată în motto din Dicţionarul Explicativ al Limbii Române, o serie întreagă de autori ne prezintă în scrierile lor o complexitate de informaţii privind *Lumea nevăzută*, precum şi Mesaje ale unor **entităţi spirituale**, începînd cu Dumnezeu Însuşi, Isus Cristos, Duhul Sfînt, Sfînta Fecioară. Interesant este că majoritatea *vizionarilor* – ca să-i descriem cu un termen generic – nu aparţin lumii religioase, ba, chiar mulţi dintre ei, fiind "necredincioşi", dacă nu atei !. Ceea ce-i uneşte pe toţi este **Convertirea**, în sensul deschiderii totale spre Divinitate, şi **Iubirea**, ca atitudine generală faţă de Dumnezeu, de Oameni, de Creaţie (Natură). Dacă din scrierile de acum un secol ale lui Rudolf Steiner – vizînd prezentarea

Lumii spirituale – transpare un aer rece, ştiinţific, cele de dată mai recentă sunt mult mai vii, mai emoţionale, mai sentimentale, mai pline de Iubire, aşa cum afirmam.

Deşi marea majoritate a scrierilor lansează severe avertismente privind soarta – viitorul umanităţii, corelate cu decăderea naturii umane, nu puţine sunt cele care aduc balsamul unei încurajări, privind susţinerea Omului de către Fiinţele spirituale, de către Divinitate, în demersul său pămîntean. Rezumînd, tabloul se prezintă astfel: trăim într-un mediu ostil, deteriorat de noi înşine şi de înaintaşii noştri, datorat în principal neascultării noastre, nerespectării Legilor divine – care *funcţionează şi acţionează*, care nasc consecinţe, efecte, karmă; şansa noastră, a fiecăruia şi a tuturor, este **să ne trezim, să ne convertim, să renaştem (să ne naştem din nou);** "oferta" lui Dumnezeu este, în continuare, valabilă, **El ne iubeşte şi ne doreşte**.

În ce priveşte aspectul şi compoziţia acestei *Lumi nevăzute* descrierile sunt foarte variate, mult diferite şi, de multe ori, contradictorii. Situaţia este paradoxală, dacă ne raportăm doar la dualitatea revelată de Pierre Teilhard de Chardin sau de Emanuel Swedwnborg. În ce mă priveşte, îmi explic aceste relatări atît de diferite pe două căi: în primul rînd, prin personalitatea unică a fiecărui om, incluzînd aici şi modul diferit de percepţie a uneia şi aceeaşi "realităţi", iar, în al doilea rînd, prin complexitatea-diversitatea infinită a Realităţii, la care ne racordăm - oricum – parţial. Iată de ce, personal, nu consider aceste relatări contradictorii şi, cu atît mai puţin, "simple plăsmuiri".

Dacă psihologii şi, mai ales, psihiatrii fac dese referiri la "lumi ireale", creaţii ale unor "minţi bolnave", eu cred că trebuie să ne reconsiderăm punctul de vedere, în sensul de a lărgi gama "lumilor posibile", înţelegînd că Existenţa, Lumea, este infinită şi, în consecinţă, cuprinde Toate "lumile", inclusiv cele plăsmuite. Oricît de ciudate, de stranii ar fi aceste lumi, ele există, iar contacul cu ele se face prin intermediul unor entităţi "ciudate" şi "stranii", care se aciuează pe lîngă bolnavii mintali, pe principiul afinităţii, pentru că – nu-i aşa ? – "NU EXISTĂ SĂ NU FII PRIZA CUIVA !". Eu nu sunt atras de astfel de "lumi" şi nu recomand nimănui să le contacteze, dar aceasta nu înseamnă că ele nu există !.

Am citit mai multe cărţi care prezintă relatări ale *Lumii nevăzute*, pe unele am să vi le recomand, dar înainte de aceasta vă împărtăşesc o concluzie, care mi s-a întărit, cu fiecare carte citită: Omul nu este rezultatul unui hazard, al unei "întîmplări evolutive", şi nu este singur; el aparţine unei Lumi minunate, o lume guvernată de Lege şi condusă de un Guvernator, care este Drept – fiind primul care respectă Legea -, dar, mai ales, Bun, Iubitor – bunătate şi iubire care se răsfrînge asupra noastră, a tuturor oamenilor !. Aceasta este **soarta** noastră, **karma** noastră; ceea ce facem cu ea depinde NUMAI DE NOI !.

Înainte de a vă prezenta cîteva dintre cărţile de "revelaţii", ţin să vă împărtăşesc o CHEIE de abordare a acestui gen de literatură: Citiţi, recitiţi, aprofundaţi studiul **Bibliei**, această **carte a cărţilor** ; citiţi, recitiţi şi aprofundaţi scrierile Sfinţilor părinţi, *Filocalia*, *Patericul*, *Imitaţiunea (Urmarea) lui Cristos* de Thomas a Kempis; citiţi, recitiţi şi aprofundaţi scrierile despre viaţa şi opera Sfinţilor Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare, Efrem Sirul, Maxim Mărturisitorul, Augustin, Francisc de Assisi, Tereza de Lisieux, Tereza de Avila, Anton de Padova, Ioan Scărarul şi mulţi alţii; citiţi, recitiţi şi aprofundaţi

cărţile sacre ale celorlalte religii ale lumii – Vedele, Upanişadele, Legea lui Manu, Ramayana, Bhagavad Gita, Gatele, Lankavatara Sutra, Filosofia lui Confucius, Cartea despre TAO şi TE, Talmudul, Cabala, Coranul – acestea şi altele aparţinînd Tezaurului sacru al religiilor lumii. Toate acestea şi alte asemenea lor vă vor pregăti drumul cunoaşterii !.

Pentru că, oricum, suntem personalităţi distincte şi avem – fiecare – percepţia noastră proprie, care "nu se potriveşte" celorlalţi, am să mă rezum să vă prezint cîteva dintre cărţile pe care le-am citit şi vi le recomand, subliniind că – pentru mine – cele mai potrivite, cele mai încurajatoare, mi s-au părut cele apropiate de religie, în speţă de creştinism, dar – în toate – am găsit o reverberaţie a Lumii divine, aşa cum am perceput-o din Biblie şi din celelalte scrieri religioase clasice, pe care vi le-am recomandat deja.

Aşadar, vă recomand următoarele scrieri:

Glasul cerului deschis şi celelalte scrieri care consemnează Apariţiile şi Mesajele Preacuratei (Fecioarei Maria) de la Medjugorje, apariţii şi comunicări care se fac, începînd din 1985, prin intermediul unor copii din Bosnia şi Herţegovina;

Către Preoţi – fiii preaiubiţi ai Sfintei Fecioare – o lucrare a Mişcării sacerdotale mariane iniţiate de don Stefano Gobbi;

Cercetări în lumea nevăzută – volumele 1-3, de George Vasîi – cuprinzînd informaţiile culese de autor, cu ajutorul vizionarei Veronica;

Adevărata viaţă în Dumnezeu – vol 1-3 de Vassula Ryden; un roman de dragoste suprafirească, în care luăm contact cu Isus Cristos, cel de azi, dar şi cu mama Sa, Sfînta Fecioară;

Forţă contra forţă de Cristian Gănescu, revelaţii obţinute de vizionarul Eugen;

Cuvîntul lui Dumnezeu – prezentat de mişcarea Noul Ierusalim, de la Pucioasa, un Cuvînt care se revelează astăzi, aici, pentru noi românii;

Îngerul meu Aleh şi celelalte scrieri ale doamnei Melfior Ra;

Moartea morţii şi desăvîrşirea de Ilie Cioară, precum şi întreaga serie de scrieri care ne prezintă revelaţiile sale privind *lumea de dincolo*;

Shambala şi celelalte cărţi ale Contelui Incapuciato;

Dumnezeu ne vorbeşte; Isus din voi; Voi şi îngerii voştri şi celelalte scrieri ale Feliciei Munteanu (Alida Avram) obţinute prin dictare celestă;

Să fie lumină ! şi celalte scrieri ale lui Tanea Cuţov;

Profeţiile de la Celestine şi *A zecea viziune* de James Redfield;

Duhul Sfînt – asociatul meu de D.Y.Cho;

În zarea nemuririi de Prentice Mulford;

Transformarea – calea bucuriei de Dr.W.B.Joy;

Medicina corpului energetic şi celelalte scrieri ale Dr.Janine Fontaine;

Karma pură şi întreg serialul lui S.N. Lazarev;

Conversaţii cu Dumnezeu şi celelalte scrieri ale lui Neale Donald Wasch;

Izvorul vindecării e Iubirea de Bruce şi Genny Wright Davis;

Matei, vorbeşte-mi despre Rai şi *Revelaţii pentru o nouă eră* de Suzanne Ward, precum şi celelalte minunate cărţi apărute în Editura For You.

Adaug, la această listă, scrierile mai vechi cum sunt *Sic cogito* a lui Bogdan Petriceicu Haşdeu, *Împărăţia misterioasă a spiritelor* de J.Loerber, dar mai ales *Înţelepciunea iubirii conjugale* şi *Raiul şi iadul*, ca şi alte scrieri ale lui Emanuel Swedenborg şi închei cu un citat din K.G.Dürckeim: ***Omul contemporan, atingînd limitele înţelepciunii sale raţionaliste, obosit de satisfacţiile mediocre şi revoltat împotriva unei căutări exclusive a reuşitei şi eficienţei, aspiră la cu totul altceva. Şi are nevoie să-l găsească. El este în sfîrşit pregătit să primească experienţa eliberatoare a EU-ului său Esenţial, să nu mai trateze cu superficialitate întîlnirea cu transcendenţa sa, ci să recunoască în Ea o forţă care, eliberîndu-l de neliniştea existenţei, creează pentru el, pe un alt plan, o misiune şi o promisiune.*** Cu speranţa de vă fi fost un ghid onest şi util pe calea întîlnirii cu transcendenţa, vă urez succes !.

Nu pot să închei fără a mulţumi tuturor fiinţelor importante din viaţa mea, începînd cu părinţii şi celelalte rude, continuînd cu ghizii mei spirituali, dar şi profesionali, cu prietenii şi neprietenii – deopotrivă. Toţi mi-au fost de mare ajutor şi le rămîn recunoscător !.

Aflarea lui Dumnezeu

Mă întreabă prietenul meu Ion: "L-ai căutat pe Dumnezeu ?!" şi "L-ai găsit ?!". Primul lucru care îmi vine în minte este îndemnul de la Delphi: "Omule, cunoaşte-te şi vei stăpîni lumea", adică ÎL VEI CUNOAŞTE PE DUMNEZEU !, după înţelegerea mea. Da, Ioane, mi se pare că primul, cel mai simplu – dar şi cel mai complicat – demers al nostru este să ne cercetăm, să ne cunoaştem. Este simplu pentru că nu necesită aparate sofisticate, fonduri de cercetare, condiţii speciale… Este, în acelaşi timp, complicat pentru că subiectul şi, totodată, obiectul cercetării este deosebit de complex – dacă vrei – cel mai complex. Şi totuşi dacă vrei să cunoşti lumea, viaţa – şi dacă nu vrei – trebuie să începi şi, chiar, să sfârşeşti prin a-ţi sonda propriul eu. Într-o formă sau alta asta facem, cu toţii. Suntem circa 6 miliarde de cercetători activi. Au mai fost alte miliarde şi vor mai veni, probabil şi mai mulţi. Fiecare, în parte, cu toţii cercetăm – zi de zi, ceas de ceas şi, chiar, secundă de secundă – "ce e cu noi". Toate aceste studii sunt valoroase, pentru că fiecare cercetează "un caz unic". Iată de unde vine chemarea de a nu judeca, de a nu condamna pe nimeni. Dimpotrivă, spun eu, se impune admiraţie pentru munca fiecăruia, pentru că aceasta îmbogăţeşte patrimoniul cunoaşterii şi, chiar mai mult, patrimoniul experienţelor umane. Avem la îndemînă un volum imens de informaţii, dar este opţiunea noastră asupra modului de folosire al acestora. Aparţine liberului nostru arbitru atît decizia de orientare a acestor cercetări, cît şi aprofundarea şi utilizarea experienţei semenilor noştri. Beţivul, excrocul, criminalul, ca şi toţi ceilalţi, au liberul lor arbitru şi aceasta "se vede" din însăşi existenţa şi "activitatea" acestora. Ei fac cercetări "de specialitate", pe care – să fim sinceri – noi nu le-am face !. Sigur că societatea, noi doi –

în speţă – condamnăm astfel de atitudini, dar NU avem voie nici să judecăm şi nici să condamnăm oamenii cu aceste atitudini. Punctez aici greşita orientare a sistemului nostru (uman) judiciar, care NU contribuie la reorientarea “cercetărilor” acestor oameni, ci se mulţumeşte să-i condamne şi să-i izoleze, ceea ce – de multe ori – duce la perfecţionarea “cercetărilor” lor. Aşazisa lor izolare duce, în fapt, la formarea unor “colective de cercetare” cu rezultate, vai, dezastroase !

Dar să revenim la cercetările noastre, nu pentru că ar fi mai valoroase, ci pentru că “ne privesc” şi ne interesează. Pot să-ţi împărtăşesc că sunt ani buni de cînd, printr-o fericită “schimbare de direcţie” mă pasionează cunoaşterea omului. Dacă începutul l-a constituit religia, ca instrument şi tehnică de legare a omului de Divinitate [utilizînd aici o accepţiune întîlnită la mulţi autori], cercetările mele s-au axat pe studierea “componentelor caracterului uman”, pe baza Numerologiei, a aspectelor “paranormale” ale cunoaşterii şi activităţii umane., precum şi a experienţelor “suprafireşti” legate de contactarea “lumii de dincolo”. Lecturile – integrale sau doar parţiale – ale unora din cărţile prezentate în bibliografia selectivă pe care ţi-o anexez, ca şi contactele şi dialogurile cu numeroşi maeştrii spirituali [cărora le sunt profund recunoscător] mi-au îmbogăţit permanent bagajul de informaţii, astfel încît – pot afirma, cu deplină sinceritate – că am ajuns să ştiu că ştiu enorm de puţin !. Asta nu mă face nici să mă descurajez, nici să abandonez, nici să mă ambiţionez. Pur şi simplu sunt fericit că ştiu astăzi mai mult decît ieri, că am dobîndit – în fiecare clipă – o nouă experienţă, care <u>mă îmbogăţeşte</u> şi, mai ales ştiu că viaţa este un proces continuu de cunoaştere şi experimentare, divers şi complex, dar mai ales <u>fără sfîrşit</u>. Mai presus decît acestea, eu fiind o Fecioară, apreciez în mod deosebit RÎNDUIALA lumii, domnia Legii, existenţa unui Dumnezeu minunat, care este cel dintîi care respectă această Lege. Şi, atunci, ştiu că – dintre toate atributele divine – DREPTATEA este cea dintîi sau, dacă vrei, cea mai sigură. Sincer să fiu, sub apăsarea păcatelor mele, a greşelilor numeroase – pe care ŞTIU că nu le pot desfiinţa – doresc ca BUNUL DUMNEZEU să nu fie doar o metaforă !. La fel de sincer, incertiudinea aceasta este cea “care mă struneşte”, pentru că mie “frica” nu-mi inspiră (prea mult) respect, în măsura în care – inspirat de seria de cărţi *Conversaţii cu Dumnezeu* a lui Neale D. Walsch – percep frica drept alternativă a iubirii. Dacă <u>am</u> ceva, în mod constant, pe toată durata vieţii, aceasta e iubirea. Şi, de fapt, nici nu <u>o am</u> ci o trăiesc, o experimentez. Am “descoperit” – în aceşti ani – şi m-am străduit să transmit aceasta în însemnările mele că Iubirea este o energie, este ENERGIA PRIMARĂ care susţine Lumea. Dacă Dumnezeu probabil că nu este Atoatecreator, cu siguranţă este ATOATEŢIITOR şi acesta o face prin intermediul acestei energii a Iubirii, din care toate formele de energie provin, se extrag. Interesant mi se pare să înţelegem că frica, pe care am definit-o drept alternativă a iubirii, este blocarea acestei energii şi iată cum explic eu o chestiune îndeobşte cunoscută şi anume că “frica paralizează” !.

Revenind la căutarea şi, mai ales, găsirea lui Dumnezeu, trebuie să recunosc că, mai degrabă, El m-a căutat pe mine, El este Cel care “a bătut la geamul meu”, aşa cum, de altfel, Noul Testament ne face cunoscut !. Ajungînd aici, trebuie – deasemenea – să-ţi mărturisesc că am dobîndit obişnuinţa, de o bună bucată de timp, de a citi zilnic, sistematic – pe baza recomandărilor Calendarului liturgic – din Biblie, această CARTE A

CĂRŢILOR, care este o sursă inepuizabilă de cunoaştere şi, mai ales, de înţelegere a ceea ce experimentez zi de zi, a ceea ce sunt eu, a ceea ce trăiesc. Iată de ce am început, din ianuarie, să consemnez în scris aceste "citiri", pe care intenţionez să le pun la dispoziţia tuturor, pe calea SITE-ului meu de pe Internet, care – la nivelul posibilităţilor şi a nivelului meu – se ocupă de Armonizarea umană, pentru că, dacă tot experimentăm – conştient sau inconştient, intenţionat sau nu – cred că este bine să armonizăm aceste experimente, în final să ne armonizăm cu toţii şi, atunci, vor dispare…beţivul, excrocul, criminalul. Apostolul Pavel spune că "toate sunt pentru om, dar nu toate îi sunt folositoare". În acest sens înţeleg necesitatea "desfiinţării" experienţelor acestor, totuşi, fraţi ai noştri.

În mod direct şi tranşant îţi răspund: Da, L-am căutat şi L-am găsit pe Dumnezeu, realmente "în toate cele ce sunt", începînd cu mine şi continuînd cu toate cele din jur, pentru că de "încheiere" NU poate fi vorba !. El este minunat, este imens, este de necuprins şi atunci ştiu că am găsit doar o mică parte din El, ceea ce mă îndeamnă să caut în continuare !. Acest ultim îndemn l-am întîlnit în multe părţi, la mulţi autori, dar nu cantitatea şi acurateţea informaţiilor mă determină în demersul meu. Suntem subiectivi, ceea ce pentru mine este un izvor de bucurie, apreciind atît unicitatea mea, cît şi a – tuturor – celorlalţi. Iată de ce "aflarea" mea nu rezolvă nici căutarea ta şi nici a celorlalţi ! Ceea ce, însă, vă pot transmite, asemenea unuia dintre patronii mei spirituali –Apostolul Andrei–: "l-am aflat pe Domnul !". Ceea ce, sper, vă va fi de folos, ţie – în primul rînd !.

Laudă ţie – boală, prietenă !

Poate vă sună ciudat, dar sper că-mi veţi da dreptate, după ce-mi veţi asculta argumentele !

Boala – în accepţiunea pe care vi-o propun – este un semnal; semnalul că ceva anume determină proasta funcţionare a organismului (trupului) nostru. Formele de manifestare se întind de la simpla indis-poziţie – de orice fel -, oboseala de toate felurile şi pînă la bolile grave – care ne imobilizează la pat ,pe perioade mai scurte sau mai lungi de timp. Gravitatea şi respectiv periculozitatea acestor forme -care, la majoritatea bolilor sunt graduale, cu evoluţie în timp – vă propun să nu le legaţi nici de amploarea facto-rului "răspunzător" de boală (gravitatea accidentului; întîrzierea în prezentarea la medic; agresivitatea "microbului",etc.) , nici de robusteţea propriului corp şi nici de talentul şi inspiraţia medicului – tămă-duitorului. Pentru că, totuşi, trebuie să le legăm de "ceva", vă sugerez să vă gîndiţi la boală ca la un semnal (vezi mai sus !), ceea ce ne conduce la o altă interpretare a gradelor diferite de gravitate-pericu-lozitate; şi anume în funcţie de gravitatea pericolului pe care semnalul vrea să-l prevină şi de iminenţa acestuia, în timp şi în spaţiu !

Să abordăm acum cauzele bolilor, sursa lor reală, precum şi pericolele- riscurile care trebuiesc înlăturate pentru a redobîndi starea de sănătate, pentru a ne vindeca.

Cauze spirituale. Sunt cele mai profunde, cele mai ample, cu o manifestare în plan material în termen de pînă la 20 de ani; ele vizează o greşită înţelegere a condiţiei umane, respectiv o greşită atitudine faţă de Creator şi faţă de creaţia sa. Pericolul este mare – acela de a rata această viaţă şi – ca atare – neînlăturarea cauzei poate conduce chiar la moarte, la trecerea într-un alt plan, deîndată ce acesta este ratat !;

Cauze sufleteşti. Sunt mai puţin profunde şi se manifestă în plan material într-un interval de circa 20 de luni; ele vizează o greşită percepţie, abordare şi atitudine în plan sentimental, în planul caracterului (astralului) nostru. Pericolul este mai mic, el vizînd o greşită utilizare a "tandemului" corp-suflet, ceea ce tot ratare este, deci…!

Cauze materiale. Sunt cauze superficiale, uşor detectabile şi care vizează un greşit tratament aplicat organismului – în ceea ce priveşte respiraţia, alimentaţia sau "programul" său (odihnă, sexualitate, vicii etc). Pericolul este mai mic; caracterul (sufletul) şi chiar spiritul se pot dezvolta pe un fond trupesc labil, care uneori este chiar preferat-căutat, ceea ce poate conduce la ideea unei justificări (carmice?!) a comportamentelor inadecvate de respiraţie, alimentaţie, regim de viaţă. Sigur că evoluţia spiritual-sufletească a individului sau liberul său arbitru îi permit să-şi dorească o stare de sănătate şi astfel el va înlătura aceste cauze – care, într-o anumită etapă, iau fost de ajutor în drumul evoluţiei.

Ceea ce doresc să reţinem din enumerarea acestor cauze este independenţa lor de factorii de risc de îmbolnăvire, care sunt studiaţi de medicină şi care se referă la factori genetici, factori patogeni şi acci-dente. Aceşti factori, din păcate, sunt confundaţi cu cauzele bolii, astfel încît, pe lîngă tratarea efectelor (de cele mai multe ori), avem tratarea falselor (aparentelor) cauze ale bolilor. Iată CAUZA pentru care marea majoritate a tratamentelor- fie alopate, fie alternative- nu vindecă în adevăratul sens al cuvîntului ! De multe ori se obţin aşa-zise vindecări, manifestate prin dispariţia totală a simptomelor prezentate iniţial de bolnav; dar, vai, după un timp relativ scurt , boala (avînd cauzele prezentate la punctele 1-3) reapare, uneori în altă parte, dar de cele mai multe ori mult mai virulentă-agresivă.

Iată un motiv serios de reflecţie pentru toţi medicii, pentru toţi tămăduitorii şi, în fond, pentru toţi oamenii ! Deontologia spirituală, din care diversele variante (inclusiv Hipocrate) se inspiră, cere ca – în numele Iubirii, al iubirii de aproape – să nu-i faci nici un rău semenului tău.Ori ignorarea cauzei reale a bolii, abordarea factorilor de risc drept cauze ale bolilor duc la tratamente superficiale (ale efectelor)- cu consecinţe negative multiple, dintre care enumăr: ratarea ocaziei de autocunoaştere; acordarea încrederii proprii unor "mijloace ilegale", respectiv medicamentelor, doctorilor, tămăduitorilor; prelungirea sufe-rinţelor prin neînlăturarea în sine a cauzei; pierderea încrederii şi a speranţei, odată cu reapariţia bolii.

Dacă bolnavul înţelege cauza reală a bolilor sale, a problemelor lui – în general – şi doreşte îmbunătăţirea stării sale, nu are altceva de făcut decît de înlăturat CAUZA, ceea ce s-ar traduce printr-o schimbare generală de atitudine, cu efect rapid şi uneori miraculos, fără mari cheltuieli. Evident că, în măsura în care boala s-a manifestat pe o perioadă mai lungă de timp şi a atras modificări morfologice sau energetice, acestea

vor trebui înlăturate, cu ajutorul factorilor competenţi (medici de specialitate, nutriţionişti, energeticieni).

Şansa mare pe care am întîlnit-o pe drumul cunoaşterii şi desăvîrşirii de sine, de a afla mai multe despre CINE ŞI CUM SUNT mi-a dat-o Boala, drept pentru care îi mulţumesc prietenei mele, ca şi tuturor celorlalţi mulţi prieteni care m-au ajutat pe acest greu, dar superb drum ! Vă îndemn şi pe voi, prieteni necunoscuţi, să-mi cunoaşteţi prietena şi - de-o fi s-o întîlniţi - să vă bucuraţi de prietenia ei, de sfatul ei. N-o ignoraţi şi n-o dispreţuiţi, Vă rog !

O VIZIUNE ASUPRA BOLII*

Noi, oamenii, apărem ca entităţi materiale, din carne şi sînge, dar suntem atomi !. Energie pură !. Ştiinţa a dovedit acest lucru. Cu cît privim mai atent atomul, observăm particulele, iar la nivel şi mai fin, particulele dispar în nişte încrengături energetice ordonate, care vibrează la nivele foarte înalte [quarci - nota mea]. Dacă te gîndeşti la hrană, din această perspectivă, ceea ce introduci în sistemul tău afectează starea de vibraţie. Unele alimente ridică nivelul energetic, altele îl scad. Adevărul este foarte simplu. **Boala** este rezultatul scăderii vibraţiei energetice. Cînd energia scade sub un anumit nivel, forţele naturale ale naturii îşi asumă sarcina de a dezintegra corpul nostru. Atunci cînd un om moare, celulele corpului îşi pierd imediat vibraţia şi, chimic, devin foarte acide. Această stare acidă este semnalul pentru microbi, viruşi, bacterii şi ciuperci că este momentul să se apuce să descompună aceste ţesuturi. În universul fizic, acesasta este treaba lor. Întorc corpul înapoi în pămînt.

Atunci cînd energia din trup scade din cauza hranei pe care o consumăm, suntem predispuşi la boală. Priviţi ce se întîmplă: cînd mănînci, hrana este metabolizată şi lasă în trup un fel de cenuşă. Această cenuşă poate avea natură acidă sau alcalină, depinde de hrană. Dacă este alcalină, va fi uşor extrasă din corp, cu puţină energie. Dacă este acidă, este foarte greu ca sistemul circulator şi sistemul limfatic să o elimine şi rămîne în organe şi ţesuturi ca materie solidă - forme cristalizate de joasă vibraţie, care crează blocaje sau disfuncţii la nivelul celulelor. Cu cît mai multe produse secundare acide se adună, cu atît mai acide vor deveni ţesuturile în sine şi un microb sau un virus care tocmai trece pe acolo îşi va spune: "Iată un ţesut pe care trebuie să îl descopmpun".

Noi, oamenii, suntem într-o stare energetică alcalină, adică înaltă, sau acidă, în care microbii există în noi sau vin din afară şi încep să ne descopună. **Boala** este literalmente o putrezire specifică unei părţi din corpul nostru, din cauza microbilor pe care noi înşine i-am atras, dîndu-le semnalul că suntem morţi.

Mîncarea hotăreşte aproape în întregime starea în care ne aflăm. În general, alimentele care lasă resturi acide în corp sunt grele, prea prelucrate, prea sintetizate şi dulci: carnea de tot felul, pîinea, patiseria, alcoolul, cafeaua, fructele zaharisite. Alimentele alcaline [hrana vie - nota mea] sunt verzi, proaspete şi vii: zarzavaturile şi sucurile lor, legumele, fructele, cum ar fi avocado, roşiile, grapefruit, lamîi,etc.

* Material preluat integral din *James Redfield* - **Secretul SHAMBALEI**, editura MIX Braşov, 2002, pag. 70-72

O VIZIUNE ASUPRA VINDECĂRII

Un prieten, să-i spunem James, pleacă în căutarea unei prietene de-a lui, Charlene, dispărută în condiţii misterioase, care a lăsat, totuşi – ca reper – o hartă, care-l ajută pe James să localizeze zona în care ar putea-o găsi. Zona respectivă, o Vale, la rîndul ei misterioasă, este populată de personaje şi întîmplări ciudate. La un moment dat, James suferă un accident – o luxaţie a gleznei – un bun "prilej" de a o întîni şi cunoaşte pe Maya, un medic [terapeut] care-l îndrumă pe James pe Calea vindecării.

În primul rînd, Maya îl îndeamnă pe James să se oprească şi să facă o analiză privind gravitatea accidentării, pentru că "perioada de refacere depinde de ceea ce crezi tu [pacient] şi nu de ceea ce îţi voi spune eu [medic, terapeut]".

În al doilea rînd, vine o întrebare cu care noi, bolnavii, nu suntem obişnuiţi: "Ai idee de ce ţi s-a întîmplat acest accident ?", iar, la nedumerirea lui James asupra importanţei acestui aspect, vine clarificarea: "atitudinea legată de cauza unui accident sau a unei boli va afecta perioada de recuperare". Şi pentru că James nu înţelege *felul* acesta de tratament, vine explicaţia: "Dă-mi voie să-ţi povestesc despre medicina pe care o practic, a spus ea [Maya]. Medicina este pe cale de a se schimba şi acest lucru se petrece cu rapiditate. Nu mai privim corpul omenesc doar ca pe un mecanism, ale cărui piese se uzează şi trebuie reparate sau înlocuite. Am început să înţelegem că sănătatea trupului este determinată în mare măsură de procesele mentale, de ceea ce credem despre viaţă şi mai ales despre noi înşine, atît la nivel conştient, cît şi în subconştient. Acest lucru reprezintă o schimbare fundamentală. Înainte, doctorul era expertul şi vindecătorul, iar pacientul era un receptor pasiv, care spera că medicul are răspuns la toate. Acum însă, este cunoscut că atitudinea interioară a pacientului e de o importanţă crucială. Un factor cheie îl reprezintă modul cum tratăm teama şi stresul. Cîteodată conştientizăm frica, însă, de cele mai multe ori, ea se află reprimată în interiorul nostru. O atitudinea *vitează* este aceea prin care problemele sunt negate, date la o parte, sub pretextul că avem de îndeplinit nişte planuri măreţe. Dacă vom adopta această poziţie, atunci frica va continua să ne macine, fără ca noi să ne dăm seama. Adoptarea unui punct de vedere pozitiv este foarte importantă în menţinerea sănătăţii, însă pentru ca această atitudine să fie eficientă, trebuie să fim pe deplin conştienţi, să acţionăm cu iubire, fără teribilisme. Părerea mea este că frica nemărturisită dă naştere unor blocaje în fluxul nostru energetic, blocaje care, în cele din urmă, cauzează probleme. Frica se va manifesta din ce în ce mai puternic, dacă nu ne hotărîm să o înfruntăm. Problemele de ordin fizic reprezintă de fapt nişte

consecinţe. Ideal ar fi ca blocajele să fie tratate din timp, preventiv, înainte ca boala să se declanşeze”.

După această *punere în temă* şi după ce James primeşte confirmarea că şi “efectele unor accidente…sunt tot o boală”, urmează **tratamentul.**

Prima etapă este “să-ţi aminteşti ce anume a provocat problema ta de sănătate. … Pentru a putea primi aceste informaţii, va trebui să-ţi calmezi mintea”. Informaţiile vor parveni “cu ajutorul intuiţiei, al rugăciunii”, după caz. Vindecarea noastră este posibilă pentru că “suntem dotaţi cu abilitatea – neştiută încă – de a ne influenţa viitorul, inclusiv starea sănătăţii;…puterea se află în mîinile fiecărui individ;…Corpul nostru are posibilităţi miraculoase de regenerare. Părţile trupului – văzute în trecut ca simple forme – sunt privite acum ca fiind **sisteme energetice în transformare** (sublinierea mea – AS). Ai citit despre ultimele cercetări referitoare la rugăciune ?. Dovedirea *ştiinţifică* a faptului că acest gen de vizualizare spirituală dă rezultate a compromis total vechea concepţie materialistă despre vindecare”.

A doua etapă începe cu …“primul pas pe care va trebui să-l facem în acest proces, constă în a identifica, a ajunge la acea teamă, care este întotdeauna legată de problemele medicale. În felul ăsta am debloca în mod conştient energia corpului, făcînd posibilă vindecarea. Următorul pas ar fi să adunăm cît mai multă energie şi să o direcţionăm spre locul care a suferit blocajul”.

James ne împărtăşeşte: “Lăsîndu-mă condus de ea, am început să observ frumuseţea din jurul meu şi să mă conectez spiritual la ea. Am simţit cum creşte în mine un sentiment de iubire. Culorile deveneau din ce în ce mai vii şi eram tot mai conştient de ce se petrece în jur. Puteam spune că şi energia Mayei crescuse odată cu a mea. Cînd am simţit că atinsesem cea mai înaltă vibraţie, m-am uitat la ea: îmi zîmbea.

- Foarte bine. Acum concentrează-ţi energia în zona afectată de blocaj.
- Cum să fac asta ? am întrebat
- Foloseşte-te de senzaţia de durere. Ea există tocmai pentru a te ajuta să te concentrezi asupra ei…

În afară de faptul că ne avertizează despre ceva care nu este în regulă, durerea mai are şi un alt rol: ne arată cu exactitate locul unde sunt problemele, astfel încît să putem merge în interiorul corpului, pe urmele acestui semnal şi să ne concentrăm atenţia şi energia chiar în acel loc… Desigur că pentru a potoli durerile severe – în cazul în care concentrarea nu mai dă rezultate – se vor folosi anestezicele, deşi eu cred că e mai bine ca durerea să nu fie îndepărtată cu totul, pentru a mai avea totuşi un semnal ce ar putea fi folosit la nevoie…

Mai departe, cu ajutorul durerii, va trebui ca, în mod conştient, să canalizăm energia divină superioară spre locul identificat şi, folosindu-ne de iubire, să repunem celulele de acolo într-o perfectă stare de funcţionare…

…imaginează-ţi cum energia plină de iubire se îndreaptă spre locul critic, făcînd ca atomii din acel loc să aibă o vibraţie înaltă. Observă cum particulele fac salturi şi pătrund pe acest nivel energetic superior, pur, care reprezintă modul optim de existenţă. Pe măsură ce vibraţia lor creşte, vei simţi furnicături în acel loc…

Acum rămîi mai departe concentrat pe locul dureros şi începe să simţi cum energia, furnicătura, se ridică spre picioare…spre şolduri…pătrunde în abdomen şi în piept… şi, în cele din urmă, se îndreaptă spre ceafă şi spre cap. Simte cum fiecare organ funcţionează cu maximum de eficienţă”.

Împărtăşindu-vă că această *Viziune* a fost preluată integral din cartea *A zecea viziune* a lui **James Redfield**, apărută în editura MIX din Braşov, în anul 2001, vă îndemn să vi-o însuşiţi cu iubire şi încredere, în corelaţie cu celelalte însemnări ale acestei cărţi.

O LECŢIE DE VIAŢĂ

O femeie iese din casă şi vede 3 moşnegi cu barba alba stînd în faţa casei.
Nu-i cunoştea dar vazîndu-i supăraţi îi invită în casa sa mănînce ceva.
- “Soţul tău este acasă?” - întreabă ei.
- “Nu , este ieşit”.
- “Atunci nu putem intra” - replică ei.

Seara, cînd soţul se întoarce acasă, ea îi povesteşte despre cei trei moşnegi..
- “Du-te şi spune-le că am venit şi pofteşte-i înauntru “ Femeia se duce si îi invită.- “Nu putem intra toţi în casă” replică ei.- “Cum asa?” întreabă ea.

Unul dintre mopşnegi îi explică. Eu sunt BUNĂSTARE , el este SUCCES iar celălalt este IUBIRE. Acum du-te şi întreabă-l pe soţul tău care dintre noi să vină în casă. Femeia intră în casă şi îi spune soţului,care se bucură.
- “Ce bine!, în acest caz invită-l pe BUNĂSTARE să ne umple casa cu bunăstare!”

Soţia nu a fost de acord.
- “De ce să nu-l invităm pe SUCCES?”Nora îi asculta dintr-un colţ al casei.- “N-ar fi mai bine să-l invităm pe IUBIRE? Casa noastra ar fi atunci plină de iubire!” - a sugerat nora.
- “Hai sa ne ghidăm după sfatul norei” îi zice soţul soţiei. “Du-te afara si invita-l pe IUBIRE să ne fie oaspete.”

Femeia iese afară şi întreabă:
- “Care dintre voi este IUBIRE? Pe el îl invităm să ne fie oaspete”IUBIRE porneşte înspre casă. Odată cu el, se pornesc în urma lui şi ceilalţi doi. Surprinsă, femeia întreabă :
- “L-am invitat doar pe IUBIRE. Cum de veniţi şi voi cu el?”Cei trei moşnegi replicară:
- “Dacă l-ai fi invitat pe BUNĂSTARE sau pe SUCCES, ceilalţi ar fi rămas pe loc, dar de vreme ce l-ai invitat pe IUBIRE, unde merge el, mergem şi noi. Unde este IUBIRE este şi BUNASTARE şi SUCCES!!!!!!”

Dorinţa mea pentru tine....

Unde este durere, îţi doresc pace şi fericire. Unde sunt îndoieli personale, îţi doresc reînnoirea încrederii în abilitatea ta de-a trece peste greutăţi. Unde este oboseală sau

blazare, îţi doresc întelegere, răbdare şi puteri reînnoite. Unde este frică , îţi doresc iubire şi curaj.

Ai de ales din două variante: 1. Să citeşti acest mesaj. 2. Să inviţi la iubire împartăşind acest mesaj cu toţi cei care îţi sunt dragi Sper că vei alege varianta doua. Eu am facut-o !.

[mesaj preluat de pe Internet]

Scrisoare către fiul meu Alec

Dragule,

Mult mă bucur şi-I mulţumesc lui Dumnezeu că exişti !

Multe sunt cele ce le aflu în tine cu bucurie, îndeobşte dintre cele ce mie-mi lipsesc. Nu le înşir aici, dar menţionez doza mare de stabilitate, de echilibru, venite – desigur – dintr-o maturitate spirituală superioară.

Sunt, însă, unele care mă întristează şi despre acestea vreau să-ţi scriu.

Ar fi, în primul rînd catastrofismul (dacă îngădui) reacţiilor tale, în faţa diverselor încercări prin care treci, încercări pe care ar trebui să le percepi drept modalităţi de perfecţionare, de elevare spirituală, emoţională şi intelectuală (de cunoaştere), încercări prin care trecem toţi şi pentru care e bine să-I mulţumim lui Dumnezeu. Spre deosebire de o viaţă liniară, fără evenimente relevante, o viaţă presărată cu încercări ne asigură dezvoltarea de care avem atîta nevoie !. Modalitatea de percepere şi abordare a acestor încercări este cea care face diferenţa. Iată de ce, înţelegerea lor, corecta lor abordare şi rezolvare este calea cea bună, iar nu descurajarea şi tratarea lor catastrofică. Ele (încercările) trebuiesc luate în piept, analizate şi rezolvate, prin parcurgerea lor senină, prin desprinderea învăţămintelor – evident necesare în viitor. Aceasta este cheia rezolvării lor, cea care ne fereşte de repetarea lor, repetare menită să ne înveţe – totuşi – lecţia !.

Ar fi, în al doilea rînd, lipsa accidentală a încrederii în sine, lipsă care, deasemenea, te privează de buna depăşire a aceloraşi încercări (sau altora…). Încrederea în sine, despre care se vorbeşte în anexă, e o chestiune de opţiune. Depinde de tine şi numai de tine, dacă o ai sau nu !. Optează pentru ea şi-o vei avea !. Cu o singură precizare: este vorba de încredere şi nu “prea mare încredere”, care NU e bună !.

În cel de-al treilea rînd, legat de precedentul, este aparenta absenţă a controlului asupra propriilor fapte, senzaţia că te laşi condus de forţe exterioare, pe care nu le aprobi, dar nici nu le poţi evita. Şi asta depinde tot numai de tine; aceste forţe, tentaţii, provocări există, dar TU eşti singurul care decizi, ele neputînd să-ţi forţeze decizia. Ignoră-le şi înţelege că tu şi numai tu eşti cel care conduce propria maşină pe drumurile vieţii. Tu şi numai tu hotărăşti pe care drum mergi, tu şi numai tu ai volanul şi toate celelalte comenzi. Trebuie să recunoşti că e foarte plăcut să conduci, că ştii bine să conduci, aşa că “drum bun!”, pe traseele pe care le doreşti, cu încrederea că posezi o maşină trăznet, care-ţi permite aproape orice, cu condiţia să-ţi cunoşti şi respecţi interesul. Eu îţi sugerez doar importanţa atingerii, în bune condiţii, a ţintei, a ţelului – care ne aşteaptă pe toţi, la finalul

călătoriei. Ai, anexat, o prezentare succintă a performanţelor maşinii pe care o conducem, pe drumul vieţii, cu intenţia de a-ţi spori încrederea în sine !

Cu speranţa că-ţi vor fi utile aceste rînduri, te îmbrăţişez cu dragoste !

Tata.

SCURT EXTRAS DIN CODUL DEONTOLOGIC SPIRITUAL

Omul este încununarea creaţiei lui Dumnezeu. El a creat întregul Univers din Iubire, cu Iubire şi pentru Iubire. Iubirea este sursa, sensul şi ţelul (destinaţia) creaţiei.

Umanitatea este o UNITATE în diversitate. „Noi toţi UNA suntem”.

Fiecare OM are rolul şi locul său în Univers; nimeni nu lipseşte, nimeni nu prisoseşte.

Corpul fizic (pămîntean) al omului este doar o componentă a sa. Acest corp se subordonează legilor fizice (ale materiei), evoluînd într-o lume spaţio-temporală cu 4 dimensiuni.

Acest corp dispune de o conştienţă (o minte) adecvată, care funcţionează (raţionează) în conformitate cu legile materiei qatro-dimensionale şi, deci, limitat la acestea.. „Acum cunoaştem în parte” (parţial).

Componentele superioare ale omului – sufletul şi spiritul – aparţin unei lumi superioare, cu n dimensiuni, cu alte legi.

Cunoaşterea superioară (spirituală) – de fapt adevărata CUNOAŞTERE este infinită şi include cunoaşterea „pămînteană”..

Accesul omului, în întruparea sa pămînteană, la CUNOAŞTERE este limitat, în măsura în care conştienţa (mintea) lui operează în doar 4 dimensiuni, din cele n. Insăşi metoda sa de acces, prin ‘cercetare’ nu-I permite accesul. Dictonul „crede şi nu cerceta” este o cheie pentru înţelegerea problemei. Prin aceasta nu ni se interzice cercetarea (în general NU ni se interzice nimic, cel puţin nu din partea Divinităţii); ni se sugerează, însă, calea accesului la CUNOAŞTERE, respectiv credinţa. Credinţa – aici, dar nu numai – este atitudinea omului de „a se încredinţa” , de a se deschide către ceva sau cineva fără rezerve (fără frică, frica fiind după cum bine se ştie un inhibitor, o blocare – opusul deschiderii!). Odată canalul deschis este de aşteptat un aflux de informaţii (de cunoaştere), cu menţiunea că factorul timp – acum, peste o oră, o zi, etc – nu are nici o relevanţă în plan spiritual, ceea ce înseamnă că afluxul vine ATUNCI cînd trebuie (un trebuie tot spiritual, deci – deasemenea – greu de asimilat în plan pămîntean, în 4 dimensiuni – cele cu care operăm firesc , cu mintea noastră).

CUNOASTEREA , fiind infinită, este evident atemporală şi nu suferă evoluţii, modificări. Ceea ce oamenii „descoperă”, „inventează” , în principal pe calea cercetării, îmbogăţeşte DOAR „cunoaşterea pămînteană”, fiind în fond un transfer de informaţii (de cunoaştere) dinspre CUNOAŞTERE – „ATUNCI cînd trebuie”.

Deontologia ‘cunoaşterii pămîntene’ impune o serie de reguli, dintre care enumăr:

-cunoaşterea mea nu o exclude-contrazice pe a ta; ele sunt complementare:

-cunoaşterea mea este a noastră, a tuturor, pentru că „UNA suntem";
-cunoaşterea noastră este doar o parte infimă a CUNOAŞTERII;
-cunoaşterea noastră e bine să sporească, deci şi a mea şi a ta;
-cunoaşterea noastră sporeşte pe calea cercetării, dar accesul la CUNOAŞTERE se face pe calea credinţei; nu ignora şi nu împiedica aceasta !;
-nu uita că IUBIREA este sursa şi ţelul vieţii; cunoaşterea fără Iubire nu are sens !

O serie de factori înconjurători, dar şi cunoaşterea „noastră" ne informează că lumea noastră pămînteană (şi nu numai) are o serie de legi, reguli de alcătuire, valabile atît în micro cît şi în macro-univers. Există, pentru cine vrea să vadă, o serie de „modele", arhetipuri – a căror cunoaştere (înţelegere) poate să ajute mult la creşterea înţelepciunii (nivelul elevat al cunoaşterii); dintre acestea se cunosc ramificaţia, oul, spirala ş.a., - dar evident nu toate, pentru că „doar în parte cunoaştem". Aceste arhetipuri rînduiesc alcătuirea şi funcţionarea materiei (şi nu numai!); e foarte bine să cunoaştem cît mai multe dintre ele, să ne bucurăm cînd descoperim altele, dar să înţelegem că ele TOATE acţionează, cu sau fără cunoaşterea noastră (limitată); arhetipul descoperit de mine nu este mai bun decît al tău, nu-l înlocuieşte ci ele coexistă şi acţionează împreună. Spune-mi ce ai descoperit şi-ţi spun şi eu şi să fim convinşi că este MEREU ceva în plus de descoperit; împreună ne va fi mai uşor şi mai bine !

Extrasul este realizat de mine, de-a lungul anilor de studiu în domeniu.

Contribuţii la gîndirea arhetipală

Motto: "Toate sunt pentru om, dar nu toate îi sunt folositioare"

Apostolul Pavel

De folos îi este omului cunoaşterea ! Aceasta îl ajută să înţeleagă cine este şi cum este. O contribuţie importantă la deschiderea orizontului cunoaşterii o aduce gîndirea arhetipală, adică cunoaşterea arhetipurilor, a tiparelor alcătuirii universului – a macro şi a micro-universului.

Un prim domeniu abordat, de la Jung încoace este lumea arhetipurilor materiei, care studiază arhetipurilor din natură – cum ar fi ramificaţia, linia şi cercul, oul, crucea şi altele. *Introducere în gîndirea arhetipală* a doamnei arh.Elena Iliescu, carte apărută în Editura **Mirabilis** este o cale minunată de "intrare in tematică".

Continuînd pe acest drum, către esenţă, vom descoperi arhetipuri, încă mai minunate – arhetipurile energetice. Ştiind că materia este – în fond – energie condensată sau, altfel spus, o formă de manifestare a energiei, vom înţelege că arhetipurile materiale – mai sus enumerate, dar şi toate celelalte – sunt "condensări" sau forme de manifestare ale arhetipurilor energetice. Iată deci că vom putea cunoaşte arhetipul ramificaţiei, dar şi arhetipul energiei de ramificare; la fel arhetipul energiei pozitive (masculine) şi respectiv negative (feminine) [nu sunt misogin !-nota mea], arhetipul energiei de multiplicare

(reproducere) şi aşa mai departe. Această abordare ne va permite un avans considerabil pe drumul cunoaşterii şi înţelegerii universului şi a noastră.

O cărare minunată ni se deschide spre abordarea arhetipurilor energetice "necondensate", nematerializate. Enumăr doar cîteva: arhetipul energiei de deschidere, de curgere, de primenire (omonime, dar cu "condensări" diferite)[blocarea acestei energiei duce la fenomenul de stagnare, la cloacă, cu tot ceea ce decurge de aici]; arhetipul energiei de creştere/evoluţie [ceea ce nu creşte – descreşte, ş.a.m.d.]; practic toate formele de manifestare ale energiei/forţei sunt arhetipale, avînd deci arhetipul magnetismului, al electricităţii, al vibraţiilor (la modul general şi particular), al gîndului.

Iată cît de departe am ajuns şi nu ne mai mirăm că din acest loc se vede un lucru măreţ: ARHETIPUL IUBIRII, adică al energiei originare, din care toate, dar absolut toate energiile provin sau, altfel spus, ale cărei forme sunt.

Evident că vorbind de Iubire, de Origine/Sursă am ajuns la Divinitate, la Dumnezeu care – iată – este şi Destinaţia oricărui demers. Şi iată că drumul nostru ni l-a scos în cale pe Isus Cristos, manifestarea iubirii divine (forma supremă de manifestare a iubirii este jertfa, sacrificiul !). Iar în acest domeniu, vă recomand din nou s-o cunoaşteţi şi s-o ascultaţi pe doamna Elena Iliescu, care – în cadrul expoziţiei de icoane *MODELUL HRISTIC*, de la Sala Radio – a susţinut, în seara de 7 octombrie a.c., o conferinţă cu tema "Arhetipul în icoană şi poezie", în colaborare cu poeta dr. Elena Chiţimia-Armenescu.

Noi contribuţii la gîndirea arhetipală

Motto: "Nu există practic nimic în Universul material
care să încorporeze altceva decît cele 5 solide."
Cristina Nicoleta Sprînceană – *Ştiinţa pierdută a lui Zalmoxis*

Pornind de la informaţia citată în motto, propun continuarea analizei privind arhetipurile care stau la baza lumii noastre materiale, cu scopul cunoaşterii formelor şi forţelor care ne determină existenţa, cel puţin în plan material.

Dacă nu am reuşit încă să definim ştiinţific cele 5 elemente constitutive ale lumii materiale – focul, aerul, pămîntul, apa şi eterul (prana), avem, de la Platon încoace, cel puţin reprezentarea geometrică a acestor elemente. E foarte posibil ca, studiind comportamentul energetic al acestor corpuri să descoperim esenţa fenomenelor, dar mai ales efectele benefice, care ne pot schimba radical modul de viaţă, acum, cînd am intrat în noul ciclu planetar, în noua eră a Vărsătorului.

Este evident că întreaga noastră existenţă materială este limitată de o serie de paradigme, pe care va trebui să le abandonăm, începînd cu accepţiunea actuală a legii valorii, cu modul de producţie consumatorist care, iată – ne conduc către stagnare, către o criză mondială ce pare fără ieşire ! Încrederea în perfecţiunea Planului divin, care nu este catastrofic, mă face să întrevăd radicale răsturnări în percepţia şi abordarea Prezentului, a

Realităţii într-o perspectivă foarte apropiată. Un rol important în acest sens îl are, după părerea mea, concentrarea cercetărilor ştiinţifice în domeniul energetic, al energiilor arhetipale, care stau la baza lumii noastre materiale.

Cu ocazia celui de-al VIII-lea Simpozion naţional de terapii naturale alternative şi complementare, ţinut la Bucureşti, în zilele de 15-17 noiembrie a.c, sub patronajul Academiei Dacoromâne şi a Fundaţiei Mirabilis, m-a bucurat foarte mult să iau cunoştinţă de cercetările care se fac la Iaşi, în domeniul biofotonicii şi la Bucureşti, în cadrul Centrului de studii complexe, alături de alte numeroase comunicări. Rezultatele prezentate în cadrul simpozionului sunt fascinante şi-mi întăresc încrederea în contribuţia Românească. Continuarea cercetărilor inter şi trans-disciplinare vor aduce, foarte curînd rezultate spectaculoase, care vor sta la baza schimbării de paradigmă, despre care am afirmat.

Revenind la cele 5 corpuri (solide) ale lui Platon, studierea forţelor-energiilor care se manifestă în interiorul acestora va aduce informaţii uluitoare, mult mai ample şi mai folositoare umanităţii, în completarea celor obţinute de doamna prof.univ. Marioara Godeanu, părintele Piramidei de la Piteşti. Este vremea să cunoaştem şi să stăpînim forţele primare ale materiei; dar, de data aceasta, să fim nişte stăpîni adevăraţi, nişte buni stăpîni, aşa cum ne îndeamnă Biblia, pentru a nu repeta dramatica experienţă a strămoşilor atlanţi ! Natura, Universul are nişte forţe colosale, dar nu oarbe. Ea poate şi trebuie să fie stăpînită, dar cu iubire şi nu cu dispreţ, pentru a nu se întoarce împotriva stăpînului, ştiut fiind că orice opresiune naşte revoltă ! Privirea iubitoare a stăpînului face să crească “recolta”. Este ceea ce ne dorim, este ceea ce căutăm, pentru a ieşi din criză. În criză se află mentalitatea noastră paradigmatică; nu există o criză a suprapopulării şi nici una a subproducţiei, a limitării mijloacelor de subzistenţă ! Aşezarea noastră corectă în ecuaţia Om – Univers – Divinitate, abordarea corectă a relaţiilor noastre cu Divinitatea şi cu Universul ne vor permite ieşirea din aşa-zisa criză. Ne stau la îndemînă mijloace de trai inepuizabile, în măsura în care ieşim din iluzia separării (căci noi toţi “Una suntem” !). Dezvoltarea durabilă, în respect faţă de Natură, ne permite o existenţă decentă, îndestulătoare, fără periclitarea urmaşilor ! Cunoaşterea şi folosirea forţelor arhetipale ale universului material ne vor permite o existenţă demnă, fără pericole şi fără crize, pentru că Pămînt, Apă, Aer. Foc şi Eter există din abundenţă, dintr-un izvor care nu seacă niciodată.

Nimic nu este mai puţin şi nici mai mult decît a fi Om pe Pămînt, aici unde toate ne-au fost puse la dispoziţie, să le stăpînim, repet, ca nişte buni stăpîni. Fie binecuvîntat Dumnezeu !

Deschideţi ochii !

“Vă pomenesc în rugăciunile mele, ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Părintele măririi, să vă dea un spirit de înţelepciune, care să vă dezvăluie cunoaşterea

Lui, ca, luminîndu-vi-se ochii minţii, să ştiţi care este nădejdea chemării Sale, care este bogăţia de mărire a moştenirii Sale printre cei sfinţi şi care este întinderea fără margini a puterii Sale faţă de noi, credincioşii.”. (Efeseni 1,17-18).

Nu este – acesta – un îndemn repetat al celebrului “cască ochii, să vezi unde calci!”, deşi consider că nu este îndeajuns de respectat; şi aceasta… se vede !.

Vă propun să vă **deschideţi ochii minţii**, cu care aveţi posibilitatea să vedeţi cît de frumoasă este lumea, în completarea celor ce le vedeţi cu privirea naturală.

Am afirmat, de multe ori, că avem un corp minunat alcătuit, care include şi această minune – ochii. Ei sunt cei care ne permit să ne vedem, în primul rînd mama, apoi tata şi ceilalţi oameni şi – în sfîrşit – această minunată Natură, care ne încojoară. Cu toate cercetările realizate, savanţii mai au multe de descoperit cu privire la perfecţiunea alcătuirii şi funcţionării ochilor.

Din păcate, pozitivismul şi materialismul ştiinţific ne-au făcut un mare deserviciu. Ne-au incumbat ideea că (doar) ceea ce se vede există ! Cu toate acestea, (tot) oamenii de ştiinţă au descoperit şi ne-au transmis un lucru senzaţional: materia este energie condensată. Această descoperire – şi eu, prin descoperire înţeleg, la modul propriu, devoalare, adică “înlăturarea unui voal care ascunde ceva” – ar fi trebuit să genereze, la nivel general, înţelegerea faptului că – de fapt – vederea noastră naturală este iluzorie, părelnică, parţială. Noi, efectiv, vedem doar formele condensate de energie, care sunt doar o parte a “cîmpului energetic” ce ne înconjoară, fără a realiza că suntem noi înşine o entitate energetică, din care trupul nostru reprezintă doar partea condensată – cea care ne dă o identitate, dar numai parţială.

Dacă afirmam că ochiul nostru este o minune, trebuie să recunosc că-mi lipsesc mijloacele pentru a defini mintea noastră, o entitate energetico-informaţională mult superioară (chiar) ochiului. Cu ajutorul ei, cu ajutorul “**ochilor minţii**”, pe care vă propun să-i deschideţi, putem înţelege, putem chiar “vedea”, această structură uluitoare, care este Universul. Atunci şi numai atunci, cînd ne vom folosi **ochii minţii**, vom înţelege că Acesta este mult mai mult decît ceea ce percepem cu ochii, urechile şi celelalte organe de simţ – minunate, de altfel -, dar care, vai, percep doar o parte a Realităţii. Atunci şi numai atunci, vom înţelege că, aşa cum credem că există curentul electric – pentru că îi vedem (simţim) efectele – va trebui (nu în sens de constrîngere !) să credem că există multe alte forme de energie, care produc efecte, unele sesizate şi unele, din păcate, nesesizate.

Vă propun, pentru începutul acestui drum – al înţelegerii superioare a realităţii – să luaţi contact cu “gîndirea arhetipală”, un domeniu care identifică – în întraga natură înconjurătoare – arhetipurile, tiparele, care stau la baza alcătuirii (a arhitecturii) universului vizibil. Veţi înţelege atunci Ordinea care domneşte în această alcătuire şi veţi înţelege, mai presus de orice, că există un Creator – care, din haosul primordial a alcătuit o lume atît de perfectă. Veţi înţelege şi vă veţi bucura că nu suntem singuri, că aparţinem unei Lumi minunate, din care universul vizibil (perceptibil) este doar o parte. Veţi

înţelege şi veţi respecta Toate Legile care guvernează această lume, dintre care Legea Iubirii este cea dintîi, este cea care stă la baza Creaţiei şi nu este ceea ce – îndeobşte – definim prin iubire, adică un sentiment (frumos şi nobil, dealtfel !) ci O ENERGIE, O FORŢĂ, din care toate celelalte energii provin, atît cele condensate, pe care le percepem, cît şi cele subtile, formînd UN ÎNTREG !

Atunci şi numai atunci - cînd **veţi deschide ochii minţii** şi veţi vedea toate acestea – veţi fi fericiţi, pentru că veţi ÎNŢELEGE ! Aceasta vă va conduce paşii spre (re)citirea Bibliei - o CARTE A CĂRŢILOR, aşa cum a fost numită –, ceea ce vă va permite o “deschidere a orizontului <<vizibil>>” ce nici nu poate fi descrisă. De aceea, vă rog, **DESCHIDEŢI OCHII** ! Vă mulţumesc !

Deschideţi inima !

Vă îndemnam, mai înainte, să vă deschideţi ochii – şi mă refeream la “ochii minţii”. Acum şi aici, vă fac un alt îndemn, sigur, mai însemnat: **deschideţi-vă inima**, fraţi ai mei !. Dacă, aşa cum spuneam, deschiderea ochilor minţii vă va permite perceperea Realităţii, deschiderea inimii vă va aduce un beneficiu şi mai însemnat: vă va racorda la Sursa primară energetică – care este IUBIREA !. Ori acest lucru, spuneam – este şi mai însemnat – pentru că, odată “energizaţi”, veţi putea Totul, inclusiv să vă deschideţi ochii minţii, ceea ce – pentru unii dintre noi – nu este aşa de simplu.

Cînd vă îndemn să vă **deschideţi inima**, mă refer la toate aspectele, la toate modalităţile. Nu vă fie teamă: inima voastră nu vă va conduce la nimic rău, la nimic riscant, atîta timp cît din ea va izvorî Iubire: iubire pentru părinţi, iubire pentru partener, iubire pentru prieteni, iubire pentru natură, iubire pentru Dumnezeu, care este deasupra tuturor acestora, deasupra - nu ca amplasament, ca locaţie – ci ca importanţă, El fiind Cel care a creat Totul – pe părinţii, partenerii şi prietenii noştri şi întreaga natură.

Dumnezeu le-a făcut pe toate din Iubire, cu Iubire şi pentru Iubire, adică: le-a făcut dintr-un imbold de Iubire pentru întreaga Sa creaţie; le-a făcut cu ajutorul energiei primare a Iubirii, din care provin Toate energiile; şi, în sfîrşit, le-a făcut pentru ca această energie a Iubirii “să curgă”, “să funcţioneze”, “să dea viaţă”, “să lege Totul Întruna”. Trebuie să recunoaşteţi că – astfel definită – Iubirea este mult mai mult decît credeaţi. Da, AŞA este Iubirea şi DE ACEEA este ea minunată !. Apropiaţi-vă, cu inima deschisă, de ea, îmbrăcaţi-vă cu ea şi veţi avea nişte trăiri minunate, care vor schimba radical modul vostru de a percepe Realitatea, Viaţa, ceea ce vă va apropia de Dumnezeu - Cel care este IUBIRE.

Altfel (decît pînă acum) veţi înţelege Cuvîntul lui Dumnezeu, care “e scris” în Biblie (şi în celelalte Cărţi Sfinte), altfel veţi înţelege religia, oricare ar fi ea, altfel veţi “înţelege” filosofia şi toate celelalte. TOATE au un alt înţeles, dacă vă apropiaţi de ele cu Iubire, cu **inima deschisă** !. Veţi constata că oamenii au mai multe calităţi, decît defecte, viaţa voastră cuprinde multe întîmplări fericite, iar celelalte întîmplări au – totuşi – un rost, un

scop, un înţeles, care probabil pînă acum vi-au scăpat !. Veţi înţelege că nu aveţi de aşteptat “un viitor mai luminos”, pentru că noi trăim în prezent, într-un prezent luminos, pentru că trăim cu Iubire, din Iubire şi pentru Iubire, iar Iubirea are două componente: Lumina cunoaşterii şi Căldura iubirii. Nu este nici o inadvertenţă, nici o contradicţie în cele afirmate: **deschideţi-vă inima** şi veţi înţelege ! Veţi înţelege de ce Lumina orbeşte şi de ce Căldura arde, de ce Gagarin “nu l-a văzut pe Dumnezeu în cosmos”; veţi înţelege “de ce iubim viaţa”, “de ce iubim libertatea” şi – de fapt – CUM e bine să le iubim !. Eu vă spun că e bine să înţelegem că Toate Una sunt, că nu există contradicţii, decît într-o abordare unilaterală, dar doresc ca voi să înţelegeţi, cu propriile voastre fiinţe, cu **inima deschisă**, toate acestea şi Toate, în general. Nu e nici greu, nici complicat, nu aveţi nevoie de nimic, decît SĂ VĂ **DESCHIDEŢI INIMA** ! Sesizaţi, vă rog, că am spus – peste tot – inima şi nu inimile, pentru că - eu am înţeles - că “Toate Una sunt” !.
După ce vă **deschideţi inima** şi ochii minţii veţi “vedea” cît de minunată este Lumea, cu tot ce conţine ea, veţi înţelege că nu mai aveţi nevoie de îndemnuri, nici măcar de acela de a iubi, pentru că Iubirea e totul; veţi înţelege că îndemnul creştinesc de a vă iubi duşmanii nu este ciudat: pur şi simplu altfel nu se poate !. Veţi înţelege de ce Isus Cristos a spus că în Iubire este cuprinsă toată Legea şi toţi Profeţii şi că în Iubire sunt cuprinse toate Poruncile lui Dumnezeu (Decalogul lui Moise). Veţi înţelege că “toate sunt pentru om, dar nu toate îi sunt de folos” (aşa cum se exprimă Apostolul Pavel) şi - atunci – veţi înţelege că Legile, Poruncile lui Dumnezeu nu sunt restricţii ci îndrumări, menite a ne călăuzi viaţa şi atunci veţi iubi Viaţa, aşa cum este, pentru că este frumoasă, este minunată şi merită a fi trăită. Veţi înţelege şi veţi aprecia de ce, Sfînta Fecioară, a adresat acele cuvinte minunate lui Dumnezeu: “Preamăreşte suflete al meu pe Domnul !”. Veţi înţelege Psalmii lui David şi toate Imnele de laudă.
Cu speranţa că veţi trăi toate aceste revelaţii minunate, vă îndemn: **deschideţi inima** !. Şi nu uitaţi: Dumnezeu a creat Totul din Iubire, adică cu **Inima deschisă** !

Despre ascultare

Motto: “Căci nu este discipol care să-şi depăşească maestrul…”

După îndelunga răbdare, *ascultarea* este o altă virtute, care ne asigură evoluţia spirituală. Din păcate, *ascultarea* este foarte puţin cultivată de omul zilelor noastre. Nu-L ascultăm pe Dumnezeu, nu ne ascultăm părinţii, nu ne ascultăm conducătorii şi şefii, dar ne mirăm că lucrurile NU merg bine…

Cred că şi în cazul *ascultării*, eroarea provine dintr-o paradigmă greşită, dar aproape generalizată: *Ne naştem şi trăim ca să învăţăm.* De aici rezultă probleme de comunicare între indivizi: eu am învăţat mai mult, ştiu mai multe şi, atunci, cum să-mi

ascult părinţii, şefii, semenii ?! Întrebare logică, dar o logică de circumstanţă, în cadrul paradigmei de care este vorba.

Dacă ieşim din acestă paradigmă şi înţelegem că *Ne naştem şi trăim ca să experimentăm*, bazîndu-ne pe o cunoaştere preexistentă, lucrurile se schimbă şi au o altă logică. Trăim într-o altfel de lume decît cea pe care ne-am închipuit-o, într-o lume reală, creată de DUMNEZEU, o lume perfectă, cu legi imuabile (fără excepţii- care să întărească regula). DUMNEZEU este Omnipotent şi Omniscient şi nu are nevoie de cercetările noastre, care să descopere legi, teoreme, structuri, substanţe, etc. Ele, toate, există şi noi nu facem altceva decît să luăm cunoştinţă despre existenţa lor, să le redescoperim … Da, este nevoie de cercetare, de învăţătură, de cunoaştere – dar toate acestea spre a redescoperi minunata lume, pe care Dumnezeu a creat-o pentru noi; această lume, cu legile sale perfecte, suntem chemaţi s-o experimentăm în plan material. Este bucuria şi aşteptarea lui DUMNEZEU ! EL ne-a acordat *liberul arbitru*, libertatea de a experimenta orice în cadrul acestei lumi. Dar, precum ne avertiza Apostolul Pavel, *toate sunt pentru om, dar nu toate îi sunt de folosinţă.*

O primă lege a Lumii este cea a cauzalităţii, astfel încît orice cauză atrage un efect. Cunoscînd şi respectînd această lege, vom şti că toate evenimentele prin care trecem de-a lungul vieţii, pe care le experimentăm, au o cauză, deci nu sunt hazardate, haotice; ele sunt conjuncturale, dar o conjunctură logică, cauzală. Justa apreciere a tuturor acestor evenimente ţine de discernerea Cauzei. Pe de altă parte suntem “emiţători”, surse de multiple cauze – care produc efecte. Fiecare gînd, cuvînt, atitudine, sentiment, faptă a noastră este o Cauză, care va produce un efect, în consecinţă. De aici – responsabilitatea noastră pentru tot ceea ce “emitem”.

Revenind la experimentare, trebuie să înţelegem că tot, absolut tot ceea ce trăim – de-a lungul vieţii este Experienţă şi nu doar marile evenimente, marile întîlniri, marile revelaţii etc. Experimentăm cu toţii, împreună, această minunată lume. Experienţa mea nu este nici mai presus şi nici mai prejos de cea a apropiatului meu; ele sunt complementare şi sinergice pentru că “dacă doi dintre voi pe pămînt se vor uni să ceară orice lucru, le va fi dat de Tatăl meu, care este în ceruri”. Această lege, pe care este bine s-o cunoaştem şi s-o aplicăm are o interpretare interesantă, atunci cînd analizăm valoarea numerologică a capitolului şi versetului în care apare, la Matei 18,19: 18 are valoarea 9, însemnînd însumarea, iar 19 are valoarea 1, însemnînd începutul. Strămoşii noştri ne-au lăsat multe *vorbe de folosinţă*, printre care şi aceea că **unde-s doi puterea creşte !**.

Baza *ascultării* o constituie împărtăşirea experienţei, implicit a cunoaşterii pe care ea se bazează. Indiferent cine este persoana cu care venim în contact, orice vîrstă, sex, pregătire, nivel intelectual are, ea este purtătoarea unei experienţe, diferită de a noastră. *Ascultarea* ei ne permite însuşirea unor valoroase cunoştinţe, care au stat la baza experienţei sale de viaţă, indiferent de capacitatea persoanei de a discerne cauzele primare ale diverselor sale experienţe. Dacă persoana respectivă ne este favorabilă, ne simpatizează sau are nevoie de implicarea noastră, va fi cu atît mai mult dispusă să ne împărtăşească experienţa sa, cunoştinţele sale. Este cazul lui DUMNEZEU, care ne iubeşte, care ne-a creat din *iubire*, cu *iubire* şi pentru *iubire* şi care este Omniscient. Este cazul părinţilor care ne iubesc şi ne-au dat viaţă din iubire. Este şi cazul şefilor, care au

nevoie de colaborarea noastră. Dacă înţelegem că toate întîlnirile noastre NU sunt întîmplătoare, deci au o cauză, dar şi un rost, vom face efortul de a-i *asculta* pe interlocutorii noştri, pentru a ne îmbogăţi experienţa şi, implicit cunoaşterea, pe seama lor. Este în interesul nostru, al fiecăruia şi al tuturor. Să *ascultăm*!

Despre **dragoste** şi **iubire**

Iată doi termeni sinonimi şi nu chiar !. Verbalizînd, se spune că "eşti îndrăgostit", "faci dragoste" şi respectiv "iubeşti", acţiuni - totuşi - diferite.

Să le luăm pe rînd. **A fi îndrăgostit** este un lucru minunat, care te face să te simţi minunat, "de pe altă planetă", niţel cam "aerian". În general, eşti îndrăgostit de o persoană, de cele mai multe ori de sex opus. Subiectul dragostei are - din punctul tău de vedere - nişte calităţi potrivite gustului tău, iar defectele eşti dispus să nu le iei în seamă, fie ignorîndu-le, fie - chiar - justificîndu-le. Se spune, de multe ori - deasemenea - că eşti îndrăgostit de natură (în general) sau de o componentă a ei - un peisaj, o floare, un animal etc. Firesc ar fi să spui că-ţi place natura, o floare, un animal. Oricum, a fi îndrăgostit este un sentiment înălţător şi totuşi doar un sentiment. El este o reacţie a fiinţei, o percepţie a "realităţii" care produce plăcere, bucurie, înălţare sufletească.

A face dragoste este altceva. Este o acţiune, o exprimare, o transpunere a sentimentului de "a fi îndrăgostit". La rîndul său, această acţiune produce plăcere, bucurie, înălţare sufletească.

A iubi este Altceva !. Iubirea este necondiţionată - în primul rînd !. Ea este foarte bine descrisă în Biblie, în Scrisoarea Apostolului Pavel către Corinteni, capitolul 13, versetele 1-13, deşi în traduceri apare cu termenul "dragoste". E bine să (re)citiţi acest paragraf pentru a înţelege caracteristicile, virtuţile iubirii. Iubirea este treapta de sus a unei scări, care mai cuprinde **nădejdea** şi **credinţa**, pe care le incumbă. Nădejdea sau speranţa, despre care, de altfel, se spune că "moare ultima" se "naşte" prima !. Şi ea este necondiţionată. Sperăm (nădăjduim) dincolo de orice "temeiuri". Credinţa sau încrederea este, la rîndul ei, necondiţionată. "Fericit este cel ce crede fără să <<vadă>>" - îi spune Isus apostolului Toma.

Într-o lume duală, în care trăim, înţelegem toate lucrurile prin antiteze, antonime. Nu există - pentru noi - sus fără jos, bun fără rău şi aşa mai departe. Nici iubirea n-o vom înţelege fără antonimul ei - frica !. Da, opusul iubirii, absenţa ei este cel mai bine definită prin frică şi nu prin ură, aşa cum deseori se crede. Toate manifestările specifice absenţei iubirii, cum sunt gelozia, dorinţa de posedare, dorinţa de control îşi au izvorul în frică. Frica este, la rîndul ei, necondiţionată, neîndrituită, nefundamentată - decît pe absenţa iubirii !.

Iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui - baza Legilor divinităţii în aproape toate religiile lumii, este, pînă la urmă, acţiunea conştientă de racordare a individului la energia universală a **iubirii**, cea care "mută munţii" sau, mai complet, creează Universul.

Un om care nu iubeşte, care se hrăneşte cu frică, în loc de iubire, moare - mai devreme sau mai tîrziu - pentru că se izolează de Sursa vieţii, **Iubirea.**

Aceasta este iubirea necondiţionată: cunoaşterea de sine, ca şi a "celorlalţi", a lui Dumnezeu Creatorul, dorinţa de bine, frumos, adevăr, cunoaştere, comunicare, părtăşie. Frica de a nu accede la toate acestea vine din izolarea noastră faţă de Sursă. Ieşirea din izolare, deschiderea către **iubire** este un act conştient, pe care putem şi e bine să-l facem spre folosul nostru. Avem libertatea să alegem !. Depinde numai de noi !.

Despre rezonanţă

Elemente de programare neurolingvistică

Pornind de la informaţiile cuprinse în pliantul de prezentare a unui seminar ce se organizează în judeţul Cluj şi care are menirea de a-şi aduce aportul la dezvoltarea autocunoaşterii, încerc să prezint modul în care percep eu problematica propusă, urmînd să abordez, pe rînd, subiectele abordate de organizatori, în materialul de prezentare a seminarului, după cum urmează:

- înţelegerea modelelor de gîndire şi de exprimare ale celorlalţi;
- utilizarea efectivă a modelelor lingvistice şi a tehnicii formulării întrebărilor
- rezolvarea activă şi competentă a conflictelor
- fixarea şi structurarea unor scopuri semnificative
- conştientizarea strategiilor individuale
- transformarea comportamentelor şi sentimentelor negative în unele pozitive
- dezvoltarea flexibilităţii şi creativităţii comportamentale
- îmbunătăţirea încrederii şi înţelegerii în relaţiile profesionale şi personale.

1.**Înţelegerea modelelor de gîndire şi de exprimare ale celorlalţi** este foarte importantă atît pentru extinderea capacităţii noastre de gîndire şi de exprimare, cît şi pentru asigurarea comunicării cu cei din jurul nostru - odată ce am înţeles necesitatea comunicării. Suntem *o unitate în diversitate* sau - altfel spus - *suntem diferiţi, dar împreună* ceea ce impune să ne cunoaştem, pe noi înşine, dar şi pe cei din jurul nostru. Autocunoaşterea, ca mijloc de evoluţie, de armonizare, începe cu noi înşine şi continuă cu noi toţi, într-un proces continuu, succesiv şi alternativ, cu efect sinergic - cunoaşterea mea îmi permite cunoaşterea celor din jurul meu, iar cunoaşterea acestora îmi completează şi potenţează propria cunoaştere.

Avem, fiecare dintre noi propriul model, propria schemă de gîndire şi de exprimare, rod al mai multor factori care ţin de moştenirea karmică şi genetică, de educaţia primită, de instruirea şcolară şi profesională, de experienţa de viaţă. Deşi există atît de mulţi factori, rezultatul este relativ unitar şi compact. El nu este imuabil, dar nici

nu suferă vizibile transformări, ci suferă o serie de completări-modificări care - din păcate - de foarte puţine ori provoacă "schimbări de curs". Mai degrabă experienţele dramatice, la limită, cu consecinţe corporale sau sentimentale, sunt cele care marchează aceste modificări sesizabile, în ceea ce priveşte modelul de gîndire şi de exprimare. În ceea ce priveşte influenţele pe care contactul cu cei din jur l-ar putea provoca, acestea sunt minime - şi aceasta pentru că, în marea noastră majoritate, NU ştim să ascultăm, NU înţelegem şi NU credem că modelele de gîndire şi de exprimare ale celorlalţi ar putea avea vreo relevanţă şi, cu atît mai puţin, vreo valoare sau influenţă asupra propriilor noastre modele. Se vorbeşte - de mult - de un "dialog al surzilor". Este - printre altele - una din cauzele alienării societăţii omeneşti, începînd cu cuplul şi continuînd cu familia, colectivitatea, naţiunea şi societatea, în ansamblu. Suntem - pe orice nivel - o sumă de entităţi, în loc să constituim o entitate integratoare. De aici iluzia "interesului propriu", diferit şi - de cele mai multe ori - diferit de "interesul general". Suma vectorilor intereselor proprii ESTE un vector al interesului general, dar care tinde către 0, atît timp cît interesele proprii sunt disjuncte. Redefinirea interesului propriu drept componentă şi rezultantă a Interesului general este singura cale de emancipare din stagnarea-blocajul actual, care - în dinamica vieţii - conduce la decădere, pentru că - nu-i aşa ? - *Cine nu creşte - descreşte.*

Pentru cei ce înţeleg aceste lucruri şi îşi doresc evoluţia-armonizarea este, deci, importantă cunoaşterea modelelor de gîndire şi exprimare ale celor cu care vin în contact. Întrucît suntem identităţi de o diversitate infinită NU este posibil să definim fiecare dintre aceste modele. Ceea ce este important atunci cînd intrăm în relaţii - de orice fel - cu cei din jur este să înţelegem şi să acceptăm că fiecare dintre aceştia are UN MODEL PROPRIU. Evident că vom întîlni, de fiecare dată, componente comune, alături de unele diferite. Cheia succesului (comunicării) este acceptarea, îngăduinţa reciprocă, identificarea corespondenţelor şi realizarea unor "înţelegeri" - bazate pe acest fond comun, renunţînd - prin reciprocitate - la impunerea unor clauze inacceptabile uneia dintre părţi. Evident că acest "fond comun" scade în măsura în care sunt implicaţi din ce în ce mai mulţi oameni, dar întotdeauna EL există !. Succesul asocierilor, de orice fel, este dat de identificarea fondului comun şi de ignorarea - cu bună ştiinţă - a "specificităţilor". Cîştigul este întotdeauna mai mare decît pierderea, în acest caz. Iată ceea ce ar trebui să urmărim de fiecare dată. Din păcate orgoliul - care întunecă dreapta judecată - este cel care face ca această schemă să nu funcţioneze. Iată efectul de bumerang !. Orgoliul, care se bazează pe dorinţa apărării propriului interes, conduce la lovirea acestui interes. Altfel spus *fiecare pasăre pe limba ei piere !.*

Cu titlu de exemplu, la nivel minimal, unii oameni au o gîndire analitică, alţii sintetică, alţii - diferite combinaţii; unii sunt introvertiţi, alţii extrovertiţi; unii sunt profunzi, alţii superficiali; unii sunt rapizi, alţii lenţi. Enumerarea ar putea continua pe multe pagini, iar dacă avem în vedere combinaţiile în care pot intra aceste componente, grevate şi de alte componente genetice, karmice, educaţionale şi mai ales conjuncturale, obţinem - aşa cum arătam - o diversitate infinită. Aceasta NU este însă un impediment în calea comunicării, dacă înţelegem UNITATEA căreia îi aparţinem şi care creează premisa **fondului comun**.

Comunicarea este necesară şi este posibilă. Numai *cine nu vrea nu poate !*. Iar cine vrea, va ţine cont de existenţa acestei infinităţi de modele de gîndire şi de comunicare. Contactul cu tot mai multe persoane, cu tot mai multe modele ne îmbogăţeşte cunoaşterea, dar şi şansele vieţii, pentru că - se ştie - *numai împreună vom reuşi !*. Doar o parte dintre noi au ca temă principală a vieţii cooperarea-colaborarea, dar - cu toţii - ştim că *unde-s doi - puterea creşte !.*Expresia în sine, dar şi experienţa noastră de viaţă, ne spun că este vorba despre **doi** , despre **1+1** şi nu despre **1 alături de 1 !**. Aritmetica ne învaţă despre "cel mai mare divizor comun". Acesta este fondul comun - care există, pe care trebuie să-l găsim şi pe care trebuie să-l folosim. Spre binele nostru, al fiecărui **1 !.**

2. **Utilizarea efectivă a modelelor lingvistice şi a tehnicii formulării întrebărilor.**

Aceasta este o temă tehnică, asupra căreia este bine de consultat specialiştii în domeniu.

Din punctul meu de vedere, ca nespecialist, folosirea unor modele lingvistice adecvate, adaptate atît domeniului, cît, mai ales, auditoriului este deosebit de importantă, atunci cînd urmărim maximizarea efectelor demersului nostru. Pentru că - pe de altă parte - o supertehnicizare este, deasemenea, riscantă, sunt de părere că - la nivelul cunoştinţelor comune - este recomandabil să folosim modele lingvistice accesibile, clare, nesofisticate. Adecvarea acestor modele, dictată de bunul simţ, de buna măsură, ne va ajuta să ne exprimăm limpede ideile, aşteptările şi să obţinem, din partea colaboratorilor, măcar buna înţelegere a problematicii.

În ceea ce priveşte tehnica formulării întrebărilor, este bine să înţelegem că răspunsurile de care avem nevoie depind - în acurateţe, precizie, calitate - de modul de formulare al întrebărilor. Iată de ce va trebui să acordăm o atenţie sporită modului de formulare, îmbinînd două aspecte - aparent contradictorii -: să lăsăm respondentului o totală libertate de analiză, dar să-i limităm, pe cît posibil, posibilităţile de divagaţie, care ne pot deruta, încurca, bloca. De accea, vom îmbina întrebările libere, deschise, cu răspunsuri multiple şi detailate, cu întrebările închise, cu răspuns alternativ (cu doar 2 variante). Vom face aceasta cu discreţie, cu delicateţe, fără să-i sugerăm vreo presiune, vreo închistare a dreptului său de exprimare. Evident că rezultatele vor creşte odată cu experienţa, cu abilităţile dobîndite, dar acestea vor apare - pur şi simplu - "făcînd", sau cum zice americanul "just do it". Fiecare experienţă de viaţă, de dialog, de convorbire va fi un prilej de exersare, de perfecţionare. Tot o problemă de dualism, de aparenţă contradicţie, este îmbinarea între a te aştepta şi a nu te aştepta la un anumit răspuns, la întrebarea pe care eşti gata s-o formulezi. Verificarea încrucişată a răspunsurilor, care se va face, deasemenea, cu discreţie, este menită să consolideze rezultatele obţinute, în vederea continuării demersului.

Sporirea permanentă a bagajului de cunoştinţe, de informaţii, atît pe baza lecturii - de toate tipurile -, cît şi a celorlalte mijloace, este cheia succesului. Iată de ce timpul, această mare comoară aflată la îndemînă (la care însă NU e bine "să ne închinăm" !), va fi folosit pentru permanenta dobîndire de noi şi noi cunoştinţe, informaţii, abilităţi. Din acest punct de vedere şi nu numai, nu trebuie să existe timpi morţi !. Averea - zestrea - noastră se îmbogăţeşte sau nu, în funcţie de utilizarea timpului aflat la dispoziţie, care

însumează, conform convenţiei general acceptate, 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămînă, 365 (uneori 366) de zile pe an. Exerciţiile, experimentările permanente, fie că suntem într-o companie, fie că suntem singuri sunt menite să ne perfecţioneze, aşa cum neamţul spune "uebung macht der meister" (exerciţiul te ajută să devii maestru), ceea ce este de dorit, pentru fiecare dintre noi. Abordarea diverselor modele lingvistice şi exersarea diverselor tehnici de formulare a întrebărilor, inclusiv într-o "autoconvorbire" au menirea de a ne perfecţiona !.

3. **Rezolvarea activă şi competentă a conflictelor.**

Da, rezolvarea activă şi competentă a conflictelor este o cale sigură de succes !.

Conflictele, confruntarea violentă a două sau mai multe părţi implicate au o parte bună, în sensul decelării diferenţelor existente, dar, vai !, mult mai multe părţi rele… De aceea, permanenta, activa şi competenta rezolvare a lor este o preocupare de bază a celui care-şi doreşte armonia, liniştea, pacea !.

Rezolvarea oricărui conflict porneşte de la cît mai completa înţelegere a situaţiei, a premiselor şi conţinutului acestuia.

În general, premisele unui conflict ţin de existenţa unor diferenţe şi divergenţe de idei, opinii, atitudini, dar şi de incapacitatea (din păcate aproape generalizată) a acceptării existenţei acestor diferenţe. Da, deşi **noi toţi una suntem**, fiecare dintre noi este **altfel**. Nici n-ar avea sens şi nici n-ar fi plăcut să fim toţi la fel !. Diversitatea în unitate este o caracteristică de bază a Universului. De aici provin diferenţele de opinii, de percepţii şi concepţii. În ceea ce priveşte diferenţele de interese, aici lucrurile stau însă altfel. NU avem, pînă la urmă, interese diferite, disjuncte, dacă înţelegem că "una suntem". Oricît de egoişti, egocentrici, am fi, însuşi propriul egoism ar trebui să ne spună că interesul propriu este parte a întregului şi, reciproc, că interesul general este parte a propriului interes. Iată de ce divergenţele de interese nu-şi au locul şi nici rostul !.

Conţinutul unui conflict este determinat de cauza şi scopul apariţiei sale. În general, cauza este menţionata incapacitate de acceptare a unor idei, păreri, atitudini diferite iar scopul este impunerea propriei viziuni, a uneia sau alteia sau tuturor părţilor implicate.

Permanenta rezolvare a conflictelor se referă la atenţia pe care e bine s-o atribuim fiecărui şi tuturor conflictelor ce ne implică - direct sau indirect - indiferent în ce stadiu s-ar afla, cu atît mai bine şi mai eficient, cu cît ele s-ar afla în stadiu incipient. Ignorarea existenţei lor, negarea sau desxconsiderarea lor, nu are menirea a ne aduce foloase. Mai devreme sau mai tîrziu ele vor naşte consecinţe care, într-un fel sau altul, direct sau indirect ne vor afecta !.

Rezolvarea conflictelor trebuie să fie activă, prin implicarea noastră în dezamorsarea, în soluţionarea lor. Activ nu înseamnă - nici aici ! - agresiv. Implicarea noastră are menirea înţelegerii cauzelor şi scopului conflictului şi, pe această cale a găsirii căilor de rezolvare.

Competenţa noastră, atît de dorită în orice domeniu, se referă atît la abordarea conflictului, cît, mai ales, în soluţionarea lui. Competenţa, dobîndită pe căile cunoscute ale cunoaşterii, ale experienţei de viaţă, ne va ajuta în corecta implicare, care să nu accentueze premisele, da,r mai ales, în oferirea soluţiei corecte.

Soluţia corectă, calea de rezolvare a oricărui conflict este tocmai revelarea interesului comun, al tuturor părţilor implicate. Acest interes comun, care implică îmbogăţirea propriului patrimoniu, ca parte a patrimoniului general, cu ideile, părerile, atitudinile celorlalţi, odată reliefat şi acceptat de părţi, dezamorsează conflictul, făcîndu-l caduc. Atunci cînd fiecare parte implicată îşi înţelege locul şi menirea, va fi, mai degrabă, interesată în colaborare şi nu în confruntare. Unirea face puterea, spun Înţelepţii…

4. **Fixarea şi structurarea unor scopuri semnificative.**

Este evident că succesul oricărui demers uman este determinat de subordanarea acestuia unui scop. Acţiunile aleatorii, hazardate, dezordonate, chiar încununate de succes, nu pot aduce beneficii reale, patrimoniale - în sensul larg al cuvîntului. Risipirea energiei pentru scopuri nesemnificative are menirea secătuirii de resurse, în măsura în care rezultatele unor astfel de acţiuni revendică noi consumuri energetice, pentru anihilarea sau neutralizarea lor.

Scopurile semnificative ale omului, dacă vreţi Scopul, sunt legate de definirea menirii sale. Diversele sisteme filosofice şi religioase propun abordări diferite, multiple, dar, în general, acestea se încadrează în două paradigme:

A. Omul se naşte şi trăieşte pentru a învăţa
B. Omul se naşte şi trăieşte pentru a experimenta (existenţa în plan material)

Pentru că, personal, sunt adeptul celei de-a doua paradigme, care presupune o cunoaştere preexistentă (naşterii), voi aborda tema din această perspectivă.

Menirea omului fiind aceea de a experimenta, este evident că scopul său primordial, semnificativ, va fi să îşi îmbogăţească permanent experienţa de viaţă. Pornind de la recomandarea Apostolului Pavel, de a ne orienta către "cele folositoare", opţiunile - respectiv deciziile - noastre se vor îndrepta către aspectele, evenimentele, fenomenele utile ale vieţii. Forţînd puţin lucrurile, vom fi de acord că - pe de-o parte, nu decelăm întotdeauna corect utilitatea unor opţiuni, iar, pe de altă parte, că acumulăm o experienţă utilă chiar şi din lucruri, evenimente, întîmplări inutile, dacă nu chiar păgubitoare, degradante. Iată de ce, dincolo de orientarea opţiunilor şi, respectiv, deciziilor noastre către variantele utile, folositoare, fiecare împrejurare a vieţii, fiecare **trăire** îşi are rostul, utilitatea sa. Nu întîmplător se spune că "omul învaţă (mai bine) din greşeli", eu preferînd totuşi să spun "experimentează" - în loc de învaţă, sau - apropiind puţin cele două paradigme - "îşi aminteşte".

Acest aspect fiind - din punctul meu de vedere - lămurit, să trecem la alte scopuri semnificative. Evoluţia fiind o caracteristică evidentă a materiei, a naturii - chiar dacă ea nu fundamentează - în accepţiunea general spirituală - Existenţa materială, scopurile evolutive, pe toate planurile, sunt şi pot deveni scopuri semnificative ale devenirii umane. O evoluţie în plan material, în plan social, profesional, cultural, intelectual, religios, dar mai ales spiritual fiind de dorit şi fiind utilă - fixarea ei drept scop semnificativ sau, după caz, drept scopuri semnificative, este benefică, împlinind şi desăvîrşind fiinţa umană. Segmentarea acestor scopuri, împletirea, combinarea şi complementarea lor ţine de firea şi caracterul fiecărui individ, de zestrea sa complexă, spirituală, sufletească, genetică, culturală, educaţională, profesională şi de experienţa personală acumulată. Cunoaşterea de sine, introspecţia şi evaluarea permanentă a sinelui pot şi trebuie să stea la baza fixării

acestor scopuri, în diversele etape ale vieţii, astfel încît bilanţul relativ - al oricărui moment - să aducă satisfacţii individului, fără - însă - a uita apartenenţa sa la Întreg, la Unitate, faţă de care are o dublă responsabilitate, individuală şi colectivă.

5. **Conştientizarea strategiilor individuale.**

Această conştientizare este inclusă tot de cunoaşterea de sine, cheie a devenirii de sine.

Odată de am luat cunoştinţă şi ne-am însuşit scopurile noastre semnificative, este firesc să adoptăm nişte strategii adecvate, individuale - dar nu individualiste, în măsura în care am înţeles apartenenţa noastră la Întreg, la Unitate.

Strategia - un termen preluat din arta militară - conform DEX-ului, "se ocupă de problemele pregătirii, planificării şi ducerii [desfăşurării] războiului şi operaţiilor militare". În cazul nostru, este vorba de pregătirea, planificarea şi desfăşurarea acţiunilor menite să ne îndeplinească scopurile, ţintele.

O bună pregătire presupune cunoaşterea cît mai amănunţită a acestor scopuri şi ţinte, a modalităţilor de atingere a lor, precum şi a legilor şi mecanismelor de funcţionare a vieţii, în general. Această cunoaştere este un deziderat permanent, un scop în sine, o ţintă, care presupune o deschidere cît mai mare către tot ceea ce ne înconjoară. Este bine ca niciodată să nu considerăm încheiat acest proces, pentru că - aşa cum se zice - "omul cît trăieşte - învaţă". Simt nevoia să adaug "şi aplică", în sensul că, doar odată cu experimentarea, cu aplicarea în viaţă a cunoştinţelor, a informaţiilor îşi împlineşte omul menirea, aşa cum am mai arătat.

Planificarea oricărei acţiuni, care porneşte de la buna cunoaştere, este - în acelaşi timp - o tehnică, dar şi o artă. Este, în primul rînd, o tehnică pentru că presupune folosirea unor mijloace tehnice. Proiectul este - în general - o schiţă care anticipează "obiectul" ce urmează a fi realizat. Acesta trebuie "închipuit", "prefigurat" - în toate componentele şi detaliile sale, ceea ce ţine - în mare măsură - de pregătirea "tehnică" a proiectantului. Este, în al doilea rînd, o artă - pentru că presupune şi incumbă creativitate, inventivitate, talent, în general. Deşi convenţia spune că talentul este o caracteristică nativă, practica, experienţa umană arată că diferenţierile dintre indivizi - şi sub acest aspect - NU sunt absolute. O doză suficientă de cunoaştere şi încredere în sine pot surmonta relativul handicap. Ştiinţa spirituală afirmă că "dacă un om poate **ceva** - toţi oamenii pot acel ceva". Evident că este nevoie de o cantitate suplimentară de efort, de concentrare, dar…se poate !. Nici nu realizăm ce rezervor nesecat de inspiraţie ne aşteaptă !. Să îndrăznim doar !.

Desfăşurarea acţiunilor este partea plăcută, în care avem doar să observăm concretizarea, materializarea proiectelor noastre, în măsura în care "ne-am făcut bine lecţiile". Nu doar pentru că "viaţa-i complicată", dar este nevoie uneori de intervenţia noastră pentru corectarea, corijarea "defectelor de proiectare". Nu vă speriaţi şi nu dezarmaţi !. Perfecţiunea este doar un deziderat, un proces, care necesită numeroase intervenţii şi corecţii. Acestea au, însă, menirea de "a ne ţine în priză" şi "a ne face mîna", pentru că - nu-i aşa - "exerciţiul aduce desăvîrşirea". Fiţi, deci, pregătiţi pentru permanenta implicare în desfăşurarea acţiunilor voastre, oricît de bine le-aţi fi proiectat şi

chiar cu atît mai mult !. Aceasta-i viaţa noastră - o transpunere, o materializare conştientă a "proiectelor" noastre !. Succes !.

6. **Transformarea comportamentelor şi sentimentelor negative în unele pozitive.**

Se pare că avem de-a face aici cu o banalitate, cu un panseu sau - dimpotrivă - cu o imposibilitate. În ambele cazuri, problema sună cam aşa: se pot transforma comportamentele şi sentimentele ?!.

Înainte de a aborda această problemă, să analizăm cele două mari categorii umane - optimiştii şi pesimiştii - care, desigur, au răspunsuri opuse la întrebarea de mai sus. Deşi sunt un optimist incurabil, eu îi admir pe pesimişti. Din punctul meu de vedere ei dispun de două calităţi: capacitatea de analiză şi tenacitatea. Capacitatea lor de analiză le permite "să vadă partea goală a paharului". Din păcate, dezvoltarea acestei capacităţi de analiză îi priveazâ de capacitatea de sinteză, de capacitatea de "a vedea întregul". Numai aşa se explică de ce ei nu sesizează că partea goală nu există şi nu are rost fără partea plină şi, cu atît mai puţin…fără pahar!. Cu adevărat pahare goale, în accepţiunea de mai sus, nu există !. Asta o ştiu şi optimiştii şi pesimiştii. Deosebirea dintre ei este că optimiştii, ştiu - conştient sau nu -, intuiesc că există o Sursă a apei. Dacă apă este şi a fost, ea va mai fi !. Şi atunci optimismul lor este întemeiat !. Şi pesimismul este, din păcate, întemeiat !. Oricînd şi oriunde vei putea găsi "partea goală a paharului", pentru că, nu-i aşa ?, într-o lume duală, cea în care trăim, nu există plin fără gol, bun fără rău, sus fără jos, etc. Depinde ce cauţi în această viaţă, ce-ţi doreşti. Şi optimiştii şi pesimiştii găsesc ceea ce caută !. Este o chestiune de opţiune, de alegere, iar noi - oamenii - avem deplinul liber arbitru !. Depinde, repet, ce alegem !.

Odată lămurit acest aspect, e clar - pentru mine, cel puţin - că depinde doar de noi ca să ne schimbăm comportamentele şi sentimentele, dacă aceasta este dorinţa, alegerea noastră. Existenţa comportamentelor şi sentimentelor negative este chiar îndreptăţită, este un reper pentru alegere. Altfel, n-am avea ce alege !. Şi nici n-am şti de ce să ne ferim !. Pentru că sunt adeptul paradigmei folositor - nefolositor, alegerea mea se raportează la acest tip de ecuaţie, alegînd, optînd pentru ceea ce-mi este folositor. Printre altele, îmi este folositor să cunosc comportamentele şi sentimentele negative, pentru a alege, pentru mine ca şi pentru ceilalţi, comportamente şi sentimente pozitive. Transformarea primelor în celelalte vizează atît comportamentul meu cît şi al celorlalţi, cu care vin în contact. De îndată ce iau contact cu manifestări negative, mă străduiesc să mă conving şi să-i conving pe ceilalţi asupra caracterului lor dăunător, nefolositor. Nu este întotdeauna uşor să-i conving pe cei din jur, mai ales pentru că - în fond - fiecare are dreptul la propria viziune, la propria opţiune. Iată de ce, este necesar să aduc în discuţie interesul comun, care - odată cunoscut, înţeles şi acceptat - ne permite alegerea variantei optime. Cunoscînd aspectul subiectiv al tuturor percepţiilor şi, în consecinţă, al judecăţilor noastre, este posibil ca, uneori, ceea ce mie mi se părea nefolositor, negativ, să se transforme în contrariul său, în măsura în care argumentele noastre, ale mele şi ale celorlalţi - subsumate interesului comun - conduc către o asemenea concluzie. Acesta este sensul corect de abordare a comportamentelor şi sentimentelor noastre şi aşa trebuie să aibă loc

transformarea lor din negative în pozitive. Ele sunt negative sau pozitive doar raportîndu-le la întreg - la interesul comun - şi pot fi transformate ca rezultat al alegerii **noastre.**

7. Dezvoltarea flexibilităţii şi creativităţii comportamentale.

Comportamentul nostru, care reprezintă concretizarea atitudinilor faţă de cei din jur, are - ca orice altă acţiune - o dublă semnificaţie. În primul rînd, el are menirea de a transmite celor cărora ne adresăm, celor cu care venim în contact, un mesaj - mai mult sau mai puţin clar - asupra ideilor şi concepţiilor noastre, precum şi asupra intenţiilor noastre. În al doilea rînd, el provoacă reacţia celorlalţi, menită să ne aducă informaţii privind poziţia lor faţă de ideile, concepţiile şi intenţiile noastre, precum şi privind ideile, concepţiile şi intenţiile lor. Iată de ce avem tot interesul ca acest schimb de informaţii să fie cît mai clar, cît mai corect şi cît mai complet.

Întrucît comportamentul - al nostru dar şi al celor din jur - este influenţat de personalitatea fiecăruia, personalitate atît de complexă şi atît de individualizată, este necesar să înţelegem că există o multitudine de factori şi aspecte, care influenţează percepţia individuală. De aceea, va trebui să ne concentrăm asupra a două aspecte.

Primul vizează propriul comportament şi se referă la justa sa gestionare. Asigurarea unui grad înalt de flexibilitate şi crativitate, adecvat atît scopurilor noastre, cît - mai ales - persoanelor cărora ne adresăm, are menirea de a ne asigura succesul demersului. Flexibilitatea comportamentului nostru, care are menirea de a asigura un maximum de comunicativitate, trebuie să conducă la manifestarea şi transmiterea acelor componente ale personalităţii noastre care să rezoneze cu cele ale conlocutorilor noştri, pentru a obţine disponibilitatea maximă spre dialog, spre colaborare. Creativitatea vizează găsirea cît mai multor punţi de legătură şi exprimarea lor în mod atractiv, invitînd la dialog, la colaborare.

Al doilea aspect vizează concentrarea asupra personalităţii celorlalţi, care va porni de la certitudinea existenţei unor componente valoroase şi valabile ale caracterului celorlalţi, consonante cu propriul nostru caracter, la identificarea şi promovarea acestor ca bază a dialogului şi colaborării. Şi în acest sens este nevoie de flexibilitate şi creativitate.

Baza de la care va trebui să pornim este binecunoscuta afirmaţie că (întotdeauna) sunt mai numeroase aspectele care ne apropie, decît cele care ne despart. Dacă la aceasta adaugăm existenţa unui interes comun, parte a **interesului general**, vom fi în măsură să intrăm "în relaţie" cu (aproape) oricine.

O componentă importantă a comportamentului nostru este sinceritatea, chiar dacă uneori aceasta pare a ne atrage neplăceri. Este bine să înţelegem că un comportament sincer are menirea să ne asigure succesul pe termen lung. Afirmaţiile "minciuna are picioare scurte" şi "s-ar putea ca 99 de minciuni să te ajute, dar a suta te va înfunda" sunt pline de conţinut şi ne îndeamnă spre un comportament corect !. Adevărul iese întotdeauna la iveală !. De aceea, nici măcar "o mică minciună folositoare" n-ar trebui să facă parte din arsenalul nostru !.

8. **Îmbunătăţirea încrederii şi înţelegerii în relaţiile profesionale şi personale**

Aceste două aspecte ale relaţiilor interumane, încrederea şi înţelegerea, acţionează complementar, sinergic.

Încrederea este în general greşit înţeleasă. Ea este - de cele mai multe ori - confundată cu certitudinea. Se spune "acesta este un om de încredere", în sensul că respectivul a confirmat că "se poate avea încredere în el". A avea încredere în cineva înseamnă - totuşi, mai degrabă - a te încredinţa fără rezerve cuiva. Este evident că te poţi încredinţa, fără rezerve, unei persoane care a confirmat, dar încrederea nu se rezumă la aceasta. Nu e bine şi nu putem să avem relaţii doar cu persoanele care au confirmat, care s-au arătat a fi de încredere, care - să fim sinceri - sunt puţini !. Pentru a înţelege mecanismul încrederii, este interesant de studiat comportamentul cîinilor. Astfel, o persoană care intră în teritoriul unui cîine fără a avea frică nu va fi atacată de acesta !. Dacă vreţi, acea persoană a avut încredere, s-a încredinţat fără rezerve (fără frică). Cîinii percep foarte bine frica - care, potrivit cercetărilor, produce modificări chimice în organism (ştiinţa spirituală se referă la vibraţii joase, "negative"). Aceste modificări sunt un semnal de alarmă privind intenţiile respectivei persoane, ceea ce pune în gardă animalul. Un om echilibrat, lipsit de resentimente, nu are modificări chimice (respectiv vibraţii joase) şi nu reprezintă nici un pericol. De aceea, el este agreat, acceptat de animal.

Înţelegerea este o deschidere a circuitului de relaţii interpersonale, stabilirea unei punţi de legătură între indivizi. Ea se bazează pe acceptarea de sine, ca şi a celorlalţi - aşa cum fiecare este (cu bune şi rele), ca şi a necesităţii intercomunicării, interrelaţionării.

Stabilirea şi desfăşurarea unor bune relaţii profesionale şi personale este condiţionată de îmbunătăţirea încrederii şi a înţelegerii - bazată pe cunoaştere şi recunoaştere, a sinelui şi a celorlalţi, a apartenenţei comune.

Iubirea, această energie primordială creatoare, avînd caracteristicile atît de bine prezentate de Apostolul Pavel, în Prima scrisoare către Corinteni - capitolul 13, versetele 1-13, stă la baza oricăror raporturi fireşti interumane. Succesul acestor relaţii este asigurat de prezenţa iubirii, care este opusul fricii - în sensul său general. Un om care iubeşte, în sensul cel mai larg, este nu doar disponibil, deschis relaţiilor interumane, ci chiar interesat de stabilirea unor astfel de relaţii, menite să asigure implicarea sa în binele celorlalţi, pentru că acesta este sensul esenţial al iubirii - binele celorlalţi !. De aici provine caracterul complementar şi sinergic, fiecare dintre noi fiind o componentă a întregului, care funcţionează sinergic, prin colaborarea componentelor.

În finalul acestei prezentări vreau să atrag atenţia asupra riscului **programării umane.** Este adevărat că interesul nostru comun (acel **interes general**) - la care am făcut referire - este ca fiecare componentă să "funcţioneze" cît mai bine. Aceasta presupune - evident - cunoaşterea de sine, care implică apartenenţa la Unitate, la Întreg, ca şi a modului de funcţionare a acestui întreg. Perfecţionarea permanentă a acestei cunoaşteri are menirea de a asigura perfecţionarea sistemului. Programarea acestei permanente perfecţionări pare - de accea - perfect îndreptăţită. Cu toate acestea, consider că ea - programarea - este periculoasă şi neavenită. Suntem, fiecare dintre noi, o entitate unică, complexă şi avem un drept inalienabil - **liberul arbitru**, libertatea totală a deciziilor noastre. Intervenţia din afară, chiar dacă este dictată de buna intenţie a perfecţionării individului şi a contribuţiei sale la interesul general, **NU** este de acceptat, în măsura în care afectează propria voinţă, propria libertate. Oricît de bine intenţionaţi ar fi profesorii,

maeştrii, ei nu fac altceva decît să caute impunerea propriei viziuni, concepţii, asupra diferitelor componente ale vieţii. Dacă se rezumă la prezentarea acestor viziuni şi concepţii, lăsînd elevilor libertatea de decizie, ei fac o muncă utilă, de perfecţionare a cunoaşterii. Însă impunerea acestor viziuni şi concepţii, prin metode mai mult sau mai puţin subtile, este un atentat la libertatea individului - care este un drept inalienabil, cum arătam mai devreme.

În concluzie, autocunoaşterea este un deziderat valabil pentru fiecare dintre noi. Ea presupune o atenţie sporită acordată tuturor oportunităţilor întîlnite de-a lungul vieţii. Rezonanţa - o caracteristică a relaţiilor interumane şi care face obiectul de studiu al seminarului menţionat este bine a fi cunoscută şi folosită. Iată motivul prezentei abordări, cu menţiunea de mai sus, de a lăsa fiecărui om libertatea de a alege preferinţele sale, modul său de abordare şi de comportament - în relaţiile cu ceilalţi.

Din înţelepciunea chinezească

Poţi cumpăra o casă…, dar nu un cămin !.

Poţi cumpăra un pat…, dar nu şi somnul !.

Poţi cumpăra un ceas…, dar nu şi timpul !.

Poţi cumpăra o carte…, dar nu şi cunoaşterea !.

Poţi cumpăra un post…, dar nu şi respectul !.

Poţi cumpăra un doctor…, dar nu şi sănătatea !.

Poţi cumpăra sufletul…, dar nu şi viaţa !.

Poţi cumpăra sexul…, dar nu şi iubirea !.

[culese de pe Internet]

Draga mea !

Am avut, azi dimineaţă, o destul de lungă "interpelare la Şefu", la Doamne, Doamne – în care mă plîngeam că nu înţeleg de ce "se întîmplă" ca 95% dintre oameni să fie "aşa ca tine", după cum afirmi, în sensul de a nu-i prea interesa componenta lor spirituală, ceea ce – evident -, din punctul meu de vedere, duce la ratarea vieţii. Accept că înţelegerea mea poate să fie parţială, deci greşită, şi, pînă la urmă, "schema generală" sau Planul lui Dumnezeu, cum se mai spune, să fie altfel. Pînă voi înţelege mai mult, mai bine, îţi transmit aşa cum văd eu. Şi asta pentru că am primit un fel de răspuns, care zicea "de ce te interesează ceilalţi, de ce vrei să te ocupi de ceilalţi, dacă nu eşti în stare să te ocupi de cei de lîngă tine ?!". Trebuie să recunosc că întrebarea aceasta am rostit-o "împreună", pentru că şi eu constat că "nu sunt în stare" !. Problema mea, dilema mea, este cum s-o fac, totuşi, pentru că, vei fi de acord, nu doar odată am încercat… Ştiu foarte bine că nu-i poţi spune unui "nebun" că e nebun, iar, în cazul tău, nu-i poţi spune unui adormit că doarme…Bine, bine şi atunci CUM să fac ?!. Pentru că altfel nu-mi vine nici o idee, nici o soluţie, am să-ţi scriu…

Am să-ţi scriu…despre mine şi, sper că asta nu te deranjează ! Ştii foarte bine şi, chiar, îţi place s-o afirmi, de cîte ori ai ocazia, că *întotdeauna am făcut ce-am vrut.* Accept, evident, că ai dreptate, dar tu – şi voi toţi, ceilalţi – nu faceţi *ce vreţi ?!*. Ba da, dar – mai mult ca sigur – nu vă daţi seama !. Iată un prim aspect pe care vreau să-l lămuresc, pentru tine, pentru toţi !. Avem sau nu **liberul arbitru,** putem face ce vrem, ce putem – de fapt – să facem ?. Aşa cum, sunt sigur, ai reţinut din însemnările mele, existenţa liberului arbitru este o Realitate. Sunt de acord că nu toţi o "observă", nu toţi o "cred", dar, dă-mi voie să-ţi spun, asta nu depinde decît de tine, de fiecare în parte. Nici Dumnezeu, nici eu, nici oricine altcineva nu poate "să te convingă". Dacă ai să faci efortul - da de asta e nevoie, de un efort de înţelegere – de a-ţi analiza propria viaţă, propriile experienţe, mai apropiate sau mai îndepărtate, ai să constaţi că de foarte multe ori ai făcut ce ai vrut, cum ai vrut. Ceea ce – desigur – te derutează, te face să nu înţelegi, de fapt, este că (tot) de foarte multe ori ai fost împiedicată, într-un fel sau altul, să faci ce vrei, după cum, tot de foarte multe ori nu ai reuşit să faci ce vrei . Asta te conduce, pe tine şi pe mulţi alţii, să conchideţi că "nu prea poţi face ce vrei". Hai să vorbim puţin despre libertate, căci libertatea o percepem drept manifestarea "liberă" a propriei voinţe. Ne-au învăţat la şcoală că "libertatea este necesitatea înţeleasă", aşa după cum afirma un cunoscut filosof (de care nu-mi amintesc şi-mi cer scuze - lui, profesorilor, dar şi ţie); bineînţeles că asta suna bine în urechile comuniştilor, care vegheau să "învăţăm ce trebuie"!. Dacă, însă, am să completez "formula", spunînd că LIBERATATEA ESTE NECESITATEA ÎNŢELEASĂ A RESPECTĂRII LEGILOR, completare care nu-mi aparţine neapărat, o să ajungem la ceva despre care am mai scris: LUMEA ESTE GUVERNATĂ DE LEGE, cu tot ceea ce decurge de aici. Şi atunci, nici eu, nici tu, nici

ceilalţi, nu avem a ne plănge că “nu avem deplină libertate”, în măsura în care *nu avem voie să facem anumite lucruri !.* În fond, la drept vorbind, voie avem – dar Legea, odată încălcată prin acţiunile noastre contrare, îşi va manifesta, la rîndul ei, acţiunea, sau – dacă vrei – reacţiunea. Şi asta pentru că Legea cuprinde şi “legea cauzalităţii” – care “spune” că orice cauză produce un efect sau, după cum spuneau strămoşii, după faptă şi răsplată. Nu am, nu ai, nu avem de ce să ne plîngem !. O lume fără Lege este un haos şi, cred eu şi nu numai eu, NU asta trebuie să ne dorim. Sper să fi fost destul de clar în exprimare pentru a fi transmis un prim mesaj: SUNTEM LIBERI !. Ne rămîne doar “să înţelegem pe ce lume trăim”, ori – pentru asta – trebuie să ne trezim, în primul rînd !. Odată treziţi – în sensul de mai sus – vom face paşii următori: vom fi curioşi să cunoaştem şi să înţelegem tot mai bine această lume, în care trăim, să ne cunoaştem pe noi, pe ceilalţi, din jurul nostru. Ori, dacă ne vom cunoaşte, cel puţin pe noi înşine, "vom stăpîni lumea”, aşa cum – pe drept cuvînt – ne asigură *Oracolul de la Delphi !.*

Un alt aspect, foarte pe scurt, se referă la “ce ne dorim ?”. Din nou am să mă refer la mine. Eu îmi doresc fericire, pentru că – în momentele de fericire – am avut nişte trăiri superbe, pe care le doresc multiplicate, prelungite, generalizate. Eu îmi doresc pace, pentru că războiul, confruntarea de orice fel, îmi strică echilibrul şi dacă n-am echilibru, dacă nu sunt echilibrat NU SUNT. Eu îmi doresc voie bună, pentru că nu pot comunica cu “morocănoşii”, nu se poate comunica cu ei şi dacă comunicare nu e… Eu îmi doresc bună înţelegere pentru că, dacă nu ne înţelegem nu suntem împreună şi dacă nu suntem împreună NU SUNTEM, pentru că NOI TOŢI UNA SUNTEM, aşa cum am învăţat de la Isus Cristos. Eu îmi doresc multe altele, dar, ca să rezum, îmi doresc LUMINĂ ŞI IUBIRE şi, pentru că una o implică pe cealată, îmi doresc IUBIRE, pentru că *DACĂ IUBIRE NU E, NIMIC NU E*, după cum spunea (şi) Marin Preda, Dumnezeu să-l odihnească !.

Aşa că, **hai să ne iubim**, cu toţii, şi atunci vom fi şi liberi şi fericiţi şi oricum *altfel şi altceva* ne vom dori !

Cu iubire, Adrian.

Dumnezeu este Iubire

Iată o afirmaţie în general cunoscută şi acceptată, dar prea puţin înţeleasă !.

Am făcut de mai multe ori trimitere la descierea pe care Apostolul Pavel o face în Întîia scrisoare către Corinteni cap.13, versetele 1-13, Iubirii, Dragostei, categorii perfect sinonime în acest context. Este o bună cale de a înţelege CUM este Dumnezeu.

Din păcate, o bună parte a celor care cred în Dumnezeu se bazează pe o altă percepţie şi concepţie, personală, dar profund greşită !. Cu deosebirile inerente, de la individ la individ, această concepţie proiectează un Dumnezeu de tipul Super-om, cu calităţile şi defectele Sale. Calităţile Sale sunt îndeobşte cele super-umane, amplificate şi sublimate. Defectele, în schimb, ar fi că îngăduie răul, nedreptatea, inechitatea şi nu

pedepseşte pe cei "vizibil" incorecţi, motiv pentru care apar şi reţinerile, îndoielile şi, uneori, chiar revolta !. Această categorie de oameni, destul de numeroasă, are o caracteristică comună: sunt închişi, izolaţi faţă de Lume şi, implicit, faţă de Dumnezeu, Creatorul ei. În forumul lor, aceşti oameni, bine intenţionaţi - de altfel -, analizează lumea înconjurătoare pe baza propriilor criterii, constatînd existenţa a numeroase "defecte" ale Creaţiei, îndeosebi ale semenilor lor. Criteriul lor principal de analiză separă oamenii şi evenimentele în două categorii - "bun" şi "rău", înregistrînd, pe de-o parte, predominanţa răului iar, pe de altă parte, inechitatea consecinţelor - respectiv lipsa de noroc a celor buni şi inexistenţa sau insuficienţa "pedepselor" pentru faptele rele, respectiv pentru oamenii răi. În mod firesc aceste constatări îi tulbură, îi derutează, îi uimeşte. *Aşa este normal să arate Creaţia lui Dumnezeu ?,* se întreabă ei - pe bun temei. Raţiunea lor le spune că ceva nu este în regulă, dar nu reuşesc să desluşească ce anume.

Cu totul altfel analizează şi raţionează un om care se deschide către Lume şi către Dumnezeu !. Această deschidere, care - în fond - semnifică racordarea la fluxul general de energie, de iubire, le permite să cunoască şi să înţeleagă altfel lucrurile, lumea. Dumnezeu a creat Lumea **din iubire, cu iubire şi pentru iubire**, ceea ce exclude - din start - posibilitatea unor "rateuri". Această creaţie înseamnă transformarea Haosului în Lege (în Organizare). Ceea ce este minunat, dar şi dificil, este că El a înzestrat Omul cu liberul arbitru, ceea ce înseamnă capacitatea de a alege orice, oricum, fără ca aceasta să anihileze funcţionarea Legii. Una din principalele legi este cea a cauzalităţii (a karmei - în accepţiunea orientală) - care produce efecte, consecinţe. Odată instaurată Legea în Univers, nu mai este nevoie de intervenţia lui Dumnezeu, pentru a judeca, a răsplăti, a pedepsi sau a premia. Funcţionarea integrală şi permanentă a legii cauzalităţii asigură echitatea, corectitudinea. Doar judecata noastră strîmtă, parţială, deci incorectă, ne poate face să credem că există inechitate, nedreptate - şi aceasta în principal din cauza factorului timp, care pentru noi are atît de multă relevanţă, dar care, vai, nu este decît o convenţie, o iluzie !. Aşa cum tot iluzie este faptul că Dumnezeu aşteaptă ceva de la noi, că are nevoie de ceva de la noi (de exemplu recunoştinţă), că se supără pe noi, că ne pedepseşte şi multe altele, din păcate…

NU !. Dumnezeu este (doar?!) Iubire !. El - pur şi simplu - ne iubeşte !. Nu pentru că suntem buni, nu pentru că suntem ascultători, nu pentru că suntem recunoscători, nu pentru că suntem corecţi, perfecţi sau oricum altfel. El ne iubeşte aşa cum suntem, aşa cum El ne-a creat. Avem totala libertate de a ne trăi aşa cum vrem propria noastră viaţă, dar e bine - folositor - pentru noi să înţelegem CUM funcţionează Lumea şi, în primul rînd, că aceasta este reglementată de Lege, inclusiv de legea cauzalităţii. "După faptă şi răsplată" şi "Cum îţi aşterni aşa dormi" - ne învaţă înţelepciunea populară. Dacă ţinem cont de aceasta nu avem a ne mira, nici a ne teme. Putem însă să ne bazăm pe Iubirea lui Dumnezeu !. El revarsă continuu asupra noastră Iubirea Sa, Harul Său. Aceasta este sursa - unica Sursă - a existenţei noastre, dar şi a vindecării noastre, oricare ar fi "boala" noastră, trupească, sufletească, spirituală. Dacă **acum** ne dorim Sănătatea, Binele, Frumosul, Curatul, Adevărul nu avem altceva de făcut decît să ne deschidem către Iubire, către Dumnezeu. Indiferent cît de bolnavi am fi, Vindecarea se va revărsa asupra noastră, pentru că "***Dragostea*** este răbdătoare; ***dragostea*** este binevoitoare; nu invidiază, nu este

lăudăroasă, nu se umflă în pene; nu este necuviincioasă, nu umblă după ale sale, nu se supără, nu ţine socoteală de rău; nu se bucură de nedreptate, ci se desfată de adevăr. Ea toate le acoperă, toate le crede; toate le nădăjduieşte, toate le îndură" - aşa cum scrie Apostolul Pavel, în pasajul citat anterior.

Odată vindecat, omul se înţelege pe sine şi pe cel de alături, nu mai doreşte să judece, nu mai caută pedeapsa, ci *"toate le acoperă"*. El îl va înţelege altfel şi pe Dumnezeu, care nu este un Super-om, ci mult mai mult, infinit mai mult !. Într-un cuvînt, **Dumnezeu este Iubire,** ceea ce nu poate fi descris de om decît parţial.

Încununarea Creaţiei - Omul - este perfect, dar nu în accepţiunea noastră curentă !. El este şi poate fi sfînt, în acestă viaţă, în măsura în care se dechide către Sfinţenie, către Dumnezeu. Este ceea ce "aşteaptă" Dumnezeu de la noi. Am pus ghilimelele pentru că - în fod - Dumnezeu nu aşteaptă, nu speră, nu vrea nimic. El doar oferă, creează !. Noi suntem cei care decidem ce dorim: să fim sfinţi sau nu, cu consecinţele de rigoare, pe care Legea le atrage.

Atunci şi numai atunci cînd facem alegerea potrivită - folositoare nouă - avem a aştepta consecinţele potrivite, folositoare. Dacă alegem Iubirea, atunci vom trăi în iubire, cu tot ceea ce iubirea incumbă. Dacă nu, atunci - e bine să înţelegem - am ales frica, opusul iubirii, cu tot ceea ce aceasta, la rîndul său, atrage după sine. E posibil ca uneori să fi făcut o alegere greşită - pentru noi. Nu ne rămîne decît să corectăm această alegere !. Iubirea - sursa vindecării, cum spuneam - este disponibilă, oricînd, oriunde, pentru oricine. Viaţa noastră este o succesiune de alegeri, de decizii - care definesc Cine suntem şi Cine vrem, cu adevărat, să fim !. Important este ce decidem, ce alegem acum. Dacă decidem să fim sfinţi - adică deschişi către Iubire, către Dumnezeu - suntem sfinţi, indiferent ce alegeri am făcut în trecut. Asta nu înseamnă nici că suntem perfecţi, în accepţiunea noastră curentă, şi nici că alegerile noastre trecute greşite nu mai produc consecinţe. Ceea ce atrage decizia noastră de a fi sfinţi este "scăldarea" noastră în Iubire, ceea ce conduce la purificarea noastră, astfel încît tentaţiile, ispitele (despre care vorbeşte religia) să nu mai aibă putere asupra noastră. Astfel, alegerile noastre viitoare nu vor mai fi ameninţate de tendinţe dăunătoare nouă !.

Să ne deschidem spre Iubire, spre Dumnezeu, să optăm pentru sfinţenie !. Iată singura cale de a atrage Fericirea mult dorită şi căutată !. E la îndemîna noastră !.

Cu înţelegere, despre lene

"Dacă ar şti omul ce-l aşteaptă…". Da, aşa se spune !. Pe de altă parte, să fim sinceri, într-o formă sau alta, ni se spune mereu… Problema noastră NU este că nu ştim, deşi – cu siguranţă - nu prea ştim, ci că nu credem, indiferent CE ni se spune !. Şi totuşi, eu afirm că nu asta e problema. Problema, din punctul meu de vedere (şi nu numai al meu) este LENEA. Despre lene ni se spune că "este mare cucuoană" şi că "este izvorul

tuturor păcatelor”, ceea ce bine ar fi să credem !. Înainte de orice aş vrea să fiţi de acord să definim păcatul drept “sincopă energetică” sau, altfel spus, întreruperea comunicării cu Divinitatea – comunicarea fiind, evident, “închiderea unui circuit energetic”. Definiţia am adaptat-o după Swedenborg, căruia îi datorez multe !. Este evident că orice entitate, orice structură, orice fiinţă, în absenţa energiei… moare. Păcatul, în accepţiune religioasă, este “întreruperea comunicării cu Dumnezeu”, datorită nerespectării poruncilor (legilor) Lui. E bine să înţelegem că aceste porunci, aceste legi – care, vezi Doamne, ne provoacă atîtea probleme – NU sunt capricii, nu sunt piedici, nu sunt capcane. Legile sunt cele care “orînduiesc” Lumea. Fără legi, totul ar fi un haos. De altfel, Cărţile sfinte ale tuturor religiilor şi culturilor afirmă, într-o formă sau alta, că Lumea este creată din nimic, din haos şi că Divinitatea a impus Legea în locul haosului. Această Lege are multe componente, multe forme de manifestare, dar putem s-o percepem – prin reducere – ca o “energie formatoare”. Revenind, abaterea de la Lege, care este o separare faţă de Sistem, atrage moartea, excluderea din sistem. Aici intervine o chestiune de opţiune: LIBERUL ARBITRU !. Da, omul are liberul arbitru, el poate să hotărască, complet liber, dacă vrea “să facă parte din sistem”. Numai că, să fie foarte clar, în afara sistemului e haos, e nimic şi nu altceva, nu un alt sistem. Avem deplina libertate a opţiunilor noastre, care se subsumează UNEI opţiuni cardinale, dar e bine să înţelegem clar CE ALEGEM ?!?. Iar, dacă am ales să facem parte din sistem, e la fel de bine să înţelegem CUM funcţionează acesta. Ni se spune şi trebuie să înţelegem că aici domneşte LEGEA. Iată singura constrîngere. Dacă, cumva, vă imaginaţi un alt fel de sistem vă asumaţi riscul opţiunii pentru…nimic, pentru haos. E dreptul vostru, e liberul vostru arbitru !. Pentru cei care “acceptă constrîngerea” de a face parte din sistem, e bine să cunoască Legea, pentru că – nu-i aşa ? – “necunoaşterea legii nu te absolvă de obligativitatea respectării ei”. Iar, dacă înţegem şi credem ceea ce a afirmat ISUS CRISTOS că “toată Legea şi toţi Profeţii se cuprind în LEGEA IUBIRII” ne va fi mult mai uşor să ne gestionăm apartenenţa la sistem. Vă recomand “cel mai frumos poem de iubire al tuturor timpurilor”, scris de Apostolul Pavel, în Prima scrisoare către Corinteni, capitolul 13, versetele 1-13. Repet, dacă aţi ales să faceţi parte din sistem şi înţelegeţi că este necesar să cunoaşteţi Legea, citiţi, vă rog, cît mai des, acest poem !. Veţi înţelege, ca şi mine, că – totuşi – nu este atît de greu, că VIAŢA ESTE FRUMOASĂ ŞI MERITĂ A FI TRĂITĂ !. Şi atunci veţi înţelege ce mare păcat e Lenea, pentru că ea ne privează de energia necesară trăirii, bucuriei, fericirii ! Hai să nu mai fim leneşi !.

Luarea deciziilor

Pentru că *eficienţa* vieţii noastre este strîns legată de valoarea deciziilor noastre şi pentru că – nu-i aşa ? – viaţa noastră este o succesiune continuă de procese decizionale am să vă împărtăşesc *cum* iau eu deciziile, învăţat fiind de un prieten american, al cărui

nume l-am uitat (fapt pentru care îi cer iertare !) şi care a scris o carte numită *Calea leneşului de a se îmbogăţi*.

Nu cred că este nevoie să vă spun *de ce* am ajuns să citesc această carte… Ba da, am să vă spun: ştiu că sunt leneş şi – atunci – mă interesează căile de "gestionare" a vieţii, recomandate acestei categorii; pe de altă parte, vreau să mă îmbogăţesc, dar NU în accepţiunea pur materialistă… De la început vă mărturisesc că (şi) această carte… m-a îmbogăţit !.

Iată deci ce m-a învăţat acest prieten: luarea unei bune decizii, care – evident – va atrage consecinţe benefice asupra *mersului evenimentelor vieţii*, presupune trei paliere, respectiv etape succesive.

Prima etapă constă în definirea **corectă** a problemei pe care vrem s-o soluţionăm, printr-o bună decizie. Chiar dacă pare formal şi formalist, aceasta înseamnă s-o scriem, pur şi simplu, pe hârtie. Acest "proces" ne permite, în foarte multe cazuri (prietenul meu crede că ponderea acestora se apropie de 80%), să găsim soluţia, respectiv varianta optimă decizională. Se întîmplă, realmente, să abordăm superficial şi fugitiv problemele care ne apar în faţă şi, de aceea, definirea lor (pe calea redactării) ne ajută să pătrundem esenţa lor şi, astfel, să le găsim soluţionarea.

A doua etapă este una a analizei comparative a variantelor de soluţionare şi se referă doar la acele probleme a căror rezolvare nu am găsit-o în prima etapă. Şi aceasta o vom face "în scris", adică înşirînd pe coloane avantajele şi dezavantajele fiecărei variante. Interesul nostru de a lua o decizie optimă, aferentă variantei optime, trebuie să ne determine la o concentrare asupra problematicii şi la o sinceritate totală, care nu înseamnă "o obiectivare" a avantajelor şi dezavantajelor, ci la identificarea tuturor consecinţelor viitoarei decizii. Dacă o consecinţă este "obiectiv" un avantaj, dar "subiectiv" un dezavantaj, o vom înscrie la categoria dezavantaje, pentru că este importantă poziţia **noastră** faţă de respectiva consecinţă. Sigur că interesul nostru este ca actele noastre să nu ne atragă "pedepse" şi atunci avantajos este să luăm decizii **corecte**, ceea ce, pentru mulţi înseamnă "obiectiv". În acest sens se impune justa definire a avantajelor şi dezavantajelor viitoarei decizii sau, dacă vreţi, **obiectivarea** lor. Această analiză comparativă, spune prietenul meu, va ajuta la desprinderea variantei optime, a celei care aduce cele mai multe avantaje şi cele mai puţine dezavantaje, pentru cele mai multe dintre problemele noastre (din nou, după părerea lui, cca 80%).

A treia etapă, menită să ne ajute (doar) în cazurile dificile, în care analiza comparativă NU poate evidenţia varianta optimă, vizează o tehnică ceva mai greu de abordat, apelarea la "serviciile" unui computer superperformant, pe care prietenul meu îl denumeşte **computerul inconştient**, referindu-se la inconştientul sau – dacă vreţi – subconştientul nostru. Eu, făcînd parte din categoria celor uşor de lămurit şi de convins, am să vă descriu "tehnologia" acestei operaţiuni, cu speranţa ca (măcar) unii dintre voi să apeleze la ea. Şi am s-o fac în mod simplu şi direct, precum o face şi prietenul meu, în cartea de care vi-am amintit, pentru că nici unul, nici celălalt NU suntem specialişti în domeniu. NOI am constatat că această tehnologie funcţionează, pur şi simplu. Ştim şi preţuim faptul că suntem "dotaţi" cu un instrument de mare valoare, o adevărată comoară, pe care, vai, o folosim aşa de puţin… Este vorba de acest *inconştient* sau – dacă vreţi – de

un creer ultraperformant, care depăşeşte cu mult TOATE computerele “realizate” vreodată de om. Ceea ce noi vă propunem, este să apelaţi la el, pentru fundamentarea deciziilor, repet, atunci cînd aţi epuizat – fără succes, adică fără desprinderea variantei optime de decizie - cele două etape preliminare. “Tehnologia”, simplă şi directă, după cum spuneam, constă în transmiterea “sarcinii” de rezolvare a problemei, respectiv de identificare a variantei optime de decizie, către creerul vostru. Aceasta se poate face într-o stare adecvată de relaxare, pe care o obţineţi prin izolarea de toţi factorii perturbatori exteriori şi regresul stării de “conştienţă” către nivelul de 20%, care poate fi obţinută prin numărătoarea inversă de la 100 spre 20 (sau prin oricare alte mijloace proprii fiecărui individ). Odată ajunşi în această stare de detaşare, veţi transmite - mental sau oral – “sarcina”: “Trebuie [am nevoie] ca pînă…[atunci] dimineaţă să decid care este varianta optimă de decizie în … [problema]”. Fiind un domeniu *sensibil* se recomandă (doar) încredere, corectitudine şi sinceritate, în sensul de nu apela la această “tehnică” cu scepticism, “de probă”, cu termene de soluţionare prea scurte (atunci cînd aceasta nu se impune, realmente).

Pentru că, bănuiesc, vor fi unii dintre voi, cel puţin sceptici, ţin să repet: Noi ştim că această tehnică funcţionează şi vi-am prezentat-o din dorinţa sinceră de a vă pune la dispoziţie un instrument complementar pentru luarea deciziilor. Ştim, la fel de bine, că fiecare om este o individualitate, că Nu suntem toţi la fel, dar avem convingerea că metoda funcţionează în TOATE cazurile, în forme diferite, de la individ la individ. Aceasta înseamnă (şi) că răspunsul la problemă va parveni pe căi diferite, în moduri diferite. Principial, “soluţia” va fi percepută drept “o inspiraţie”, fie la trezirea din dimineaţa “sorocului”, fie printr-o sugestie exterioară. Bine ar fi **să credeţi** că tehnica funcţionează, că **soluţia** este valabilă şi, atunci, precis că va deveni o obişnuinţă să apelaţi la… această **mare comoară,** la subconştientul, la inconştientul, la creerul vostru, pentru soluţionarea TUTUROR problemelor voastre, pentru luarea TUTUROR deciziilor voastre. Atunci, veţi fi făcut un mare pas în CUNOAŞTEREA DE SINE şi – pe această cale – în CUCERIREA LUMII, aşa cum “promite” *Oracolul de la Delphi.*

Şapte moduri de a căpăta mai multă încredere în tine, de a te optimiza *

Toţi căutăm succesul. Toţi vrem recunoaştere – de la oamenii cu care lucrăm şi trăim şi, cel mai important, de la noi înşine. Psihologul Amy I. Flowers este de părere că “încrederea în sine vine din două surse: îndeplinirea ţelurilor propuse – chiar şi a celor minore – şi feedback pozitiv de la ceilalţi”. Iată 7 moduri care conduc tocmai la asta.:

Cunoaşte-te cît mai mult şi, implicit, cît mai bine. Foloseşte toate prilejurile, căile şi modurile de a dobîndi şi înţelege *Cine şi cum eşti.* Citeşte, ascultă, priveşte ! Toate prilejurile sunt bune pentru a dobîndi (noi) informaţii asupra “universului uman”.

Nu dispreţui şi nu ignora ! Din orice “întîmplare”, eveniment, întîlnire poţi desprinde noi aspecte asupra personalităţii umane, a celor din jur şi, implicit – da, implicit – a ta, pentru că, într-o măsură mai mică sau mai mare, toţi suntem la fel, dar nu în acelaşi fel !. Optează pentru cunoaştere şi nu pentru judecată (“vai, dar cum poate să fie aşa…?!” sau “eu nu sunt aşa…!” etc.). Înţelege că ceea ce “este” un om, ceea ce poate un om, este şi poate fi oricare altul, chiar şi tu !. Ceea ce ne diferenţează sunt “dozajele”, dar – mai ales – utilizarea componentelor caracterului nostru. Dacă “vedem” ceva inacceptabil la un om – trebuie să înţelegem că acel “ceva” e şi în noi; dacă, în loc să negăm, acceptăm – avem puterea (venită din cunoaştere) de a-l face “să stea acolo”, să nu se manifeste şi atunci vom fi îndreptăţiţi să spunem “eu nu sunt aşa…!”. Invers, dacă “vedem” ceva acceptabil, ceva ce ne dorim şi nu ne credem în stare, e bine să înţelegem că – pur şi simplu – putem şi noi !. Asta ţine de cunoaştere, încredere şi stăruinţă, muncă, efort … Succes !

Fă-ţi un dosar cu victoriile tale. Umple o cutie sau un album cu dovezi ale realizărilor tale: scrisori, bileţele sau vederi de la prieteni, o apreciere de la şeful tău, chitanţa de la prima chestie serioasă pe care ţi-ai cumpărat-o din banii tăi, o fotografie a copilului tău cînd era mic, etc. Toate acestea te vor ajuta să-ţi aminteşti că eşti iubit şi respectat şi îţi vor ridica moralul cînd eşti deprimat.

Spală-ţi creierul. “De cîte ori mă simt deprimat, încerc să vorbesc cu mine şi să mă încurajez singur”. Foarte bine, spune psihologul. Dialogul cu sine chiar are efecte asupra felului cum te simţi. Dacă ai obiceiul să-ţi spui lucruri urîte (cum ar fi: “De ce am mîncat toată îngheţata aia ? Sunt o scroafă grasă”), înlocuieşte-le cu încurajări, care să nu fie însă exagerate, pe care să le poţi crede.

Stabileşte-ţi ţeluri provocatoare. Fă-ţi zilnic lista cu ceea ce ai de făcut şi liste mult mai ample, cu ţeluri pe termen lung. Asigură-te că nu tot ceea ce îţi propui să faci este foarte dificil sau neplăcut. Propune-ţi însă şi sarcini care implică asumarea unor riscuri, de genul să-i ceri şefului tău responsabilităţi noi sau chiar o mărire de salariu. Un om nu poate evolua fără să-şi asume anumite riscuri.

Petrece-ţi cît mai mult timp cu oameni evoluaţi. Găseşte oameni optimişti şi care să te sprijine şi petrece-ţi timpul liber cu ei, mai degrabă decît cu nefericiţi, plini de complexe şi care te trag după ei.

Prefă-te. Dacă te porţi ca şi cum ţi-ar plăcea persoana ta – te uiţi în ochii oamenilor, ai o atitudine dreaptă şi mîndră şi te comporţi ca un învingător – în cele din urmă, vei începe să te crezi şi tu şi toţi ceilalţi. “Şmecheria este să exersezi mental faptul de a fi mîndru de tine pînă cînd aceasta devine o realitate”- spune Flowers. De fapt nici nu este o şmecherie; împăcarea cu sine, venită din cunoaştere şi acceptare este singura cale de progres uman.

Asumă-ţi responsabilitatea acţiunilor tale. Trebuie să ai tot timpul în minte că ceea ce se întîmplă în jurul tău, împreună cu răspunsul tău, determină rezultatul final al unei situaţii. “Sunt lucruri pe care nu le putem schimba în viaţă, dar suntem întotdeauna responsabili de felul cum reacţionăm la ele” – spune psihologul. Odată ce începi să-ţi dai seama cît de mult poţi influenţa viaţa, începi să te simţi mai puternic. Marele talent, care atrage succesul, este să transformi neîmplinirile în împliniri, defectele în calităţi; asta se realizează în primul rînd prin înţelegerea “mecanismelor de funcţionare” şi în al doilea,

prin folosirea lor sau –altfel spus – înţelegerea greşelilor şi evitarea lor. Încă odată – succes !

* Preluat şi completat, după **Libertatea** din 30 ianuarie 2003, pag 8-9.

Trăieşte ca şi cînd Paradisul ar fi pe pămînt !

Dacă populaţia din întreaga lume ar putea să se reducă la un sat de 100 de persoane, menţinînd proporţiile tuturor popoarelor existente pe pămînt, acest sat ar fi compus în felul următor:
57 de asiatici
21 de europeni
14 americani (din nord, centru şi sud)
8 africani
52 ar fi femei
48 bărbaţi
70 alte rase
30 albi
70 alte religii şi credinţe
30 creştini
89 heterosexuali
11 homosexuali
6 persoane din Statele Unite ar deţine 59% din bogăţiile lumii
80 ar sta în case de nelocuit
70 ar fi analfabeţi
50 ar suferi de malnutriţie
1 ar fi pe moarte
1 ar fi pe punctul de a se naşte
1 ar avea computer
1 ar avea diplomă de studii

Şi mai gîndeşte-te la următoarele:

Dacă te-ai trezit azi dimineaţă mai mult sănătos decît bolnav, înseamnă că ai mai mult noroc decît milioane de persoane care nu vor apuca să trăiască.

Dacă nu ai trăi pericolul unei lupte, singurătatea unei închisori, agonia torturii sau chinurile foamei – eşti înaintea altor 500 de milioane de oameni de pe lume.

Dacă poţi să intri în biserică fără teama că vei fi ameninţat, arestat, torturat sau omorît – eşti mai norocos decît 3 miliarde de oameni.

Dacă ai mîncare în frigider, haine cu care să te îmbraci, un loc unde să dormi şi o casă în care să stai – eşti mai bogat decît 75% din populaţia lumii.

Dacă ai bani în bancă, în portofel şi cîteva monede într-o puşculiţă – eşti printre cele 8 procente ale persoanelor care trăiesc bine.

Dacă părinţii tăi sunt încă în viaţă şi încă împreună – eşti, într-adevăr, o persoană rară, chiar şi în Statele Unite şi Canada.

Dacă poţi să citeşti acest mesaj, eşti de două ori binecuvîntat: pentru că cineva s-a gîndit la tine şi pentru că nu te numeri printre cele 2 miliarde de analfabeţi.

Cineva a zis odată:
Munceşte ca şi cum nu ai avea nevoie de bani;
Iubeşte ca şi cînd nimeni nu te-a făcut vreodată să suferi;
Dansează ca şi cînd nimeni nu te vede;
Cîntă de parcă nu te-ar auzi nimeni;
Trăieşte ca şi cînd Paradisul ar fi pe pămînt !!!(după Sorela-Adelina Erwin).

Psalmul 91 *, tîlcuit pentru Ionel, prietenul meu

Cel ce stă sub ocrotirea Domnului Cel Prea Înalt
Şi s-a aşezat la masa Celui Mare Împărat,
Zice despre Domnul firii: "El este scăparea mea,
Dumnezeul meu în care mă încred, mă va salva"

Aceasta este ţinta noastră, scopul "demersurilor" noastre pămîntene, ceea ce ne aşteaptă la capătul drumului. De-am şti asta cu toţii, de-am fi siguri, Toate ni s-ar părea mult mai simple… Din păcate, însă, de cele mai multe ori, noi alegem calea mai grea, a căutărilor "fără ţintă", a frămîntărilor zadarnice, a poticnirilor, a căderilor, a renunţărilor. Şansa noastră, karma noastră, destinul nostru nu ţine cont – spre fericirea noastră – de greşitele noastre orientări, opţiuni, decizii… şi ne pregăteşte O ÎNTÎLNIRE – cînd, în sfîrşit, Ioane, şi tu şi eu şi fratele nostru VOM VEDEA că *"El este scăparea mea…".*

Da, El este-acela care te fereşte de-orice boală
Şi de răii care-ntr-una către tine dau năvală.
Sub aripile-I te-ascunde căci e scut şi apărare
Şi a Lui credincioşie ţine-n vremi de strîmtorare.

Iată cine conduce "sistemul nostru imunitar", la propriu şi la figurat ! Dacă înţelegem asta, dacă ne pătrundem de "credincioşia Lui ce ţine-n vremi de strîmtorare" lucrurile se simplifică mult, chiar se schematizează – un motiv de bucurie şi desfătare pentru mintea noastră raţională, care operează cu scheme.

*schema 1. Dumnezeu e credincios întotdeauna
*schema 2. Dumnezeu are puterea să ne apere de orice boală, de orice atac
*schema 3. Dacă totuşi intervine vreo boală, vreun atac, vreo cădere se recitesc schemele 1 şi 2 şi se trece la schema 4
*schema 4. Care este raportul meu cu Dumnezeu ?

BUN – atunci voi înţelege că boala, atacul, căderea sunt spre binele meu, pe care-l voi înţelege, mai repede sau mai tîrziu; mai mult de atît, prin detaşarea, încrederea şi

Iubirea mea, provenite din schemele 1 şi 2, boala, atacul, căderea vor dispare de la sine, fără efortul meu conştient.

Rău. (tot ce nu e BUN – e rău !) – atunci voi înţelege că boala, atacul, căderea au apărut ca un semnal de slăbiciune a mea, care se înlătură prin dobîndirea unor forţe suplimentare, capabile să blocheze boala şi celelalte ameninţări. Schemele 1 şi 2 îmi vorbesc limpede de singura forţă capabilă să-mi asigure apărarea, DUMNEZEU !!!

Urmează prezentarea "capabilităţilor" forţei de care ne vom bucura şi a beneficiilor de care ne vom bucura, alegînd varianta a. din schema 4 de mai sus:

Nu va trebui să tremuri de a nopţii mare groază,
Nici de-acea săgeată care zboară-n plină zi de-amiază.
Nici de hoţul ce pîndeşte la potecă pe-nserate,
Nici de molima ce-atacă pe tot omul: mic şi mare.

Dacă-ar fi să cadă-n gloată zece mii la dreapta ta,
De tine nu s-o atinge nici o boală ori dambla,
Căci tu vei vedea cu ochii pedepsirea celor răi,
Care mişună prin lume, rătăcind pe strîmbe căi.

Fiindcă tu îmi spui într-una: "Domnul este-a mea scăpare"
Şi-ţi faci din Cel Prea Înalt – turnul tău de apărare,
Peste-al tău sălaş ori casă în veci nu se va abate
Nici urgia, nici dezmăţul, nici un fel de răutate.

Prezentarea "schemei de apărare", a "tehnologiei apărării" şi a "beneficiilor apelării la Dumnezeu, ca protector" continuă:

Căci atunci porunci va da îngerilor, spre-aţi veni
Grabnic în ajutorare, care te vor sprijini,
Pe-a lor braţe te vor duce, ca să nu-ţi scrînteşti piciorul
De vreun bolovan ori piatră şi la mers să ai tot sporul.

Vei păşi peste balauri, peste şerpi şi peste lei,
Fără a te-nspăimînta, ori să ai teamă de ei.
Domnul spune încă-odată: "Fiindcă mă iubeşte dînsul,
Îl voi ajuta în toate, să nu mai cunoască plînsul.

Cînd Mă va chema vreodată, grabnic Eu îi voi răspunde
Şi în toate-a lui necazuri îl voi ajuta oriunde.
Îl voi sătura cu-o viaţă lungă şi îi voi mai da
Tot belşugul, fericirea, dragostea, Iubirea Mea !. Amin

Închei, amintind că mulţi exegeţi afirmă că aceste ultime 3 strofe se referă la Isus Cristos. Eu spun că, fără doar şi poate, El fiind *Cel dintîiul*, a "beneficiat de ofertă". Dar, să nu uităm, tocmai Isus ne spune "**Îndrăzniţi ! Eu am învins…"** – ceea ce înseamnă că **şi noi putem învinge !.** Schemele 1 – 4 de mai sus, dar mai ales **acest Psalm** ne spun **CUM !** Eu am ales varianta a, din schema 4 şi, te asigur: **funcţionează !**

* traducerea aparţine Fr.Ioan Bălan, *Editura Caritas 1998.*

RADIO RAI

Deşi îmi place italiana, nu vă propun un post de radio italian, aşa cum pare…

Dacă-i spun "pe lung" Radio din Rai, veţi înţelege la ce mă refer, dar – probabil – veţi fi şi mai derutaţi !. Am să încerc să vă fiu ghid, pentru că – nu-i aşa ? – multe lucruri devin clare, limpezi, atunci cînd avem un ghid.

Radio RAI emite, din totdeauna şi pentru totdeauna, 24 de ore pe zi – sau, dacă vreţi – continuu. Este *VOCEA LUI DUMNEZEU*, despre care nu se poate să nu fi auzit !. *"La început era Cuvîntul"* – spune Evanghelia după Ioan, chiar în deschidere; mai apoi, ne explică chiar că "*toate prin El s-au făcut"*, adică prin Cuvînt. Iată ce putere are acest Cuvînt. Veţi fi, sper, de acord cu mine, că **e bine** să cunoaştem acest Cuvînt, să-l ascultăm, măcar din cînd în cînd. Este motivul pentru care încerc să vă ghidez către El.

Aţi auzit, deasemenea, de "*muzica sferelor"* – care, vă asigur, este o componentă a "vocii lui Dumnezeu", este una din "emisiunile" şi "emisiile" postului de radio despre care vă povestesc.

În sfîrşit, aţi auzit desigur despre *"vocea interioară*" – cea care "vorbeşte, dar numai atunci cînd noi tăcem !". Recunosc că nu este uşor să taci, dar dacă reuşeşti…ai ocazia "să prinzi" RADIO RAI.

Dacă am reuşit să vă lămuresc despre ce este vorba şi să vă fac să înţelegeţi cît de important este să ascultăm, măcar din cînd în cînd (cum spuneam) RADIO RAI, să mergem mai departe, la aspectele tehnice:

Aparatul de radio – capabil să recepţioneze RADIO RAI – este "încorporat" în noi, deci nu va trebui să faceţi nici un efort pentru procurarea lui. Unde este el amplasat nu se prea ştie; sunt mai multe păreri, dar eu unul sunt mulţumit să ştiu că există şi funcţionează şi nu sunt curios să ştiu cu precizie dacă el este amplsat în cap, în subconştient, în inimă, în aură, dacă chiar este "amplasat" pe undeva. Se pare că unii, căutîndu-i o viaţă întreagă amplasamentul, nu au ajuns să-l asculte. Ceea ce eu nu vă recomand…

Antena, pentru că – evident – e nevoie de una, nu este nici din ferită, nici din cupru, aluminiu, vanadiu sau altele asemenea; nu e nici dipol, nici lungă de nu ştiu cîţi metri. E mult mai simplă ! Unii îi spun rugăciune, alţii meditaţie, alţii relaxare. Toţi au dreptate, dar eu îi spun TĂCERE. Da, tăcerea este cea care ne acordează şi ne racordează la acest post de radio. Spuneam, mai sus, că nu este uşor ! Dar merită !!!.

Emisiunile sunt foarte diverse, infinit de diverse şi se adresează **fiecăruia** dintre noi. Noi suntem cei care alegem, pentru că TOATE emisiunile se difuzează "la cererea" ascultătorilor, a **fiecăruia** dintre noi. Evident că emisiunea mea preferată poate să nu fie

şi a ta; şi invers !. Aţi înţeles, sper, că **fiecare** dintre ascultători recepţionează propria emisiune preferată.

Recunoştinţă înaintaşilor

Dacă ei nu erau… Dar, nu numai pentru aceasta le sunt recunoscător !. Ei fac parte din patrimoniul meu, cu TOT ceea ce au fost, cu TOT ceea ce au făcut – bune şi rele. Prin toate acestea, ei mi-au făcut un mare bine, pe care eu, cel puţin, îl conştientizez. Înţeleg, astfel, că NU sunt singur, că fac parte dintr-o comunitate. Înţeleg, deasemenea, că suntem – cu toţii – legaţi printr-o multitudine de fire, de relaţii. Mi-e uşor să înţeleg că "firul roşu" – de legătură – este IUBIREA. Dacă am înţeles că Iubirea există, sunt un om salvat! Salvat de la izolare, pentru că, dacă există o mare ameninţare, un mare risc al omului, acestea sunt reprezentate de izolare…Întruparea lui Isus Cristos, Salvatorul nostru, a avut menirea de a ne "trezi", de a ne face să înţelegem că NU suntem singuri. Mai mult de atît, El ne transmite că *TOŢI UNA SUNTEM.*

Înaintaşii mei, dar şi ai tăi, ai lui, ai ei, sunt minunaţi. Ei au trăit o bogată experienţă de viaţă, pe care – în mod direct, prin gene, dar şi indirect, prin cultură şi civilizaţie, prin educaţie, ne-au transmis-o, îmbogăţindu-ne. Le mulţumesc şi le sunt recunoscător, în numele meu, al tău, al lui, al ei…

Pentru mine esenţial a fost momentul cînd am înţeles diferenţa dintre parte şi întreg, cînd am înţeles DE CE nu este bine să judecăm: pentru că NU cunoaştem Întregul şi, ca atare, judecata noastră este trunchiată. De mare folos, în acest sens, mi-a fost informaţia privind "patrimoniul" lui Ştefan cel Mare şi Sfînt. De unde, pînă atunci, reţinusem că El fusese un mare conducător, un viteaz apărător, un mare ctitor de biserici şi mînăstiri, dar şi un "degrabă vărsătoriu de sînge nevinovat" şi un celebru aventurier sentimental. Informaţia – primită prin lecturarea cărţilor lui George Văsîi *Cercetări în lumea nevăzută* – m-a lămurit DE CE Ştefan este un mare sfînt al poporului român: pentru că "patrimoniul" lui conţine TOATE gîndurile, cuvintele şi faptele sale, despre care eu, noi, avem doar parţial cunoştinţă, astfel încît "abaterile" lui, despre care ne cam face plăcere să ne amintim, reprezintă doar o parte a întregului, o parte de neşters, dar insignifiantă faţă de ÎNTREG !. Iartă-mă, Măria Ta, pentru ignoranţa cu care te judecam şi, în consecinţă, te apreciam !.

Odată iniţiat în acest domeniu, NU mai fac greşeala de "a-mi da cu părerea" asupra fraţilor mei, oricare ar fi aceştia, ştiind că "nu ştiu nimic !". Pe acest temei se bazează aprecierea şi recunoştinţa mea la adresa înaintaşilor. Un loc prioritar, un loc fundamental în această "galerie", îl ocupă MAMA MEA, dar şi a ta, a lui, a ei, persoanele de contact cu toţi ceilalţi !. Sărut-mîna, Mamă !. Şi, te rog să mă ierţi pentru numeroasele ocazii în care am uitat acest lucru !.

A fost o perioadă a vieţii în care, din teribilism, eram foarte mîndru, împreună cu un bun prieten – Dumnezeu să te odihnească, Mircea ! – de liberalismul nostru în a ne critica părinţii… Şi, pentru că El nu mai este, dar – cu siguranţă ŞTIE ceea ce şi eu ştiu -cer eu iertare, în numele ambilor, dragilor, iubiţilor noştri părinţi !. Vă îndemn şi pe voi, iubiţi fraţi, să vă iubiţi ÎNAINTAŞII, începînd cu mamele voastre !. Ei sunt cei cărora le datorăm existenţa noastră, experienţa noastră şi conştinţa că NU SUNTEM SINGURI !

Hai să fim subiectivi !

Poate aţi sesizat, deja, din însemnările mele, o anumită aplecare spre nonconformism, spre provocări. De astă dată … vă provoc să fim subiectivi, deşi – probabil – multă lume, multe scrieri, v-au îndemnat spre obiectivitate. Să mă şi să vă explic: obiectivitatea, din punctul meu de vedere aparţine, inclusiv semantic, obiectelor, lucrurilor. Un aparat, un instrument, creat de om spre a culege informaţii, înregistrează OBIECTIV ceea ce "observă". El nu are sentimente, nervi sau alte "stări" care să-i influenţeze funcţionarea şi, atunci, ni se pare că el este obiectiv. La rigoare, însă, dacă avem în vedere modul lui de proiectare şi de realizare, el înregistrează şi redă ceea ce a fost programat să detecteze. Corect ar fi să spunem că el înregistrează corect şi nu obiectiv. Este tot mai evident pentru mulţi dintre noi că suntem înconjuraţi de o realitate complexă, multiplă, din care suntem apţi să recepţionăm doar o anumită parte – să-i spunem perceptibilă. Bazat pe aceste aşteptări şi certitudini ale noastre asupra "realităţii" s-a proiectat şi realizat oricare dintre aparate. Iată de ce înregistrările lui se vor referi exclusiv la aceste aşteptări şi certitudini. Marea noastră greşeală este de a considera aceasta Realitatea, obiectiv reflectată şi comensurată de aparatele noastre "obiective".

Este de notorietate, pentru cei ce au aprofundat aspectele moderne ale ştiinţei că, dincolo de "unicitatea" oricărui lucru, oricărei entităţi, acestea vor fi percepute diferit de fiecare observator. NU există două percepţii identice, aşa cum nu există doi indivizi identici. Sigur că necesitatea comunicării şi, mai ales, a înţelegerii între oameni, impune stabilirea unor repere şi criterii comune de apreciere. De aceea suntem învăţaţi, de mici, să distingem un măr de un ou, pe mama de tata şi toate celelalte. Acesta, însă, vă rog să mă credeţi, NU constituie un proces de obiectivare, ci de identificare, de individualizare, pentru că – sinceri să fim – nici măcar mama nu-i aceeaşi pentru toţi copiii săi şi asta nu pentru că îi tratează în mod distinct !. Pur şi simplu, aşa cum o "văd" eu pe mama nu o "vede" nimeni. Iată de ce expresia "una-i mama" are un conţinut mai bogat decît socotim îndeobşte. Trecînd peste acest proces de individualizare, de identificare – necesar comunicării şi înţelegerii între oameni – obiectivarea, care presupune eliminarea subiectivismului, ne anihilează personalitatea, cu rezultate dezastroase asupra dezvoltării individului, care este îndemnat să-şi cenzureze propriile percepţii, ceea ce tinde spre alienare.

Iată de ce, vă invit să fiţi subiectivi, să înţelegeţi că nu este o ruşine să percepeţi realitatea "altfel" decît cei din jurul vostru. Dimpotrivă, este firesc să aveţi propriul vostru punct de vedere asupra a tot ce vă înconjoară. Ceea ce se impune este să fiţi de acord că

acest drept, al propriei percepţii, aparţine fiecărui individ, tuturor indivizilor şi, pînă la urmă, nici nu este un drept – ci este o realitate. De pe această poziţie, veţi înţelege stupiditatea impunerii unui punct “obiectiv” de vedere, veţi înţelege necesitatea comunicării şi înţelegerii dintre oameni subiectivi, care – cu toţii – aparţin unei realităţi complexe, percepute diferit de fiecare individ.

Să fim subiectivi, respectînd subiectivismul tuturor fraţilor noştri. De aici începe înţelegerea şi, mai ales, Iubirea, fără de care nimic nu are sens !

Să gîndim folositor

"Toate sunt pentru om, dar nu toate îi sunt folositoare"
Apostolul Pavel

Doresc să vă împărtăşesc cîteva gînduri şi idei - folositoare, spun eu - privind posibilităţile nebănuite şi nefolosite ale omului.

Se cunoaşte îndeobşte recomandarea "gîndirii pozitive", dar - ca să fim sinceri - ea este tratată fie cu indiferenţă, fie cu o oarecare îngăduinţă, ca să nu ne referim la cei de-a dreptul ostili. Ceea ce este ciudat este că dintre cei ce - de bine de rău - îi dau un oarecare credit, încadrînd-o de cele mai multe ori în autosugestie, sunt foarte puţini care o folosesc. Aceasta se încadrează în tema generală "Ce vrea - de fapt - omul ?", pe care am s-o abordez cu altă ocazie.

Pentru că sunt adeptul relativităţii termenilor de "bun" şi "rău" prefer folosirea paradigmei "folositor - nefolositor" în locul celei "bun - rău" şi atunci, la îndemnul Apostolului Pavel, mă interesează ceea ce îmi şi ne este folositor. Îmi doresc - pentru mine şi toţi ai mei - o experienţă de viaţă utilă, folositoare. Înţeleg - în mare - mecanismele de funcţionare ale acestei lumi şi ştiu că ea este guvernată de Lege. Am învăţat despre Legea cauzalităţii - legea "acţiunii şi reacţiunii" în dinamică, respectiv în fizică şi "a karmei" în domeniul spiritual -, ştiu că ea funcţionează şi, deci, produce efecte şi atunci nu mai sunt chiar atît de mirat de unele componente, evenimente, ale vieţii mele şi a altora. Am învăţat şi ştiu că orice gînd este o energie, o vibraţie - care, odată emis, "intră în ecuaţie". Desigur nu sunt perfect, îmi "scapă" şi mie gînduri nefolositoare, necontrolate - care ştiu că vor genera efecte nefolositoare, nepotrivite, care mă vor afecta şi, tocmai de aceea, le evit cît pot !.Sunt însă şi alte gînduri care mă afectează, ale celor din jururl meu. Pe acestea nu le pot nici controla şi nici evita. De aceea încerc să-i conştientizez pe apropiaţii mei asupra responsabilităţii lor în acest domeniu. Gîndirea folositoare sau nefolositoare, respectiv "pozitivă sau negativă", în accepţiunea psihologilor, ne afectează pe fiecare în parte şi pe toţi în general. Nimeni nu rămîne "în afara schemei", chiar dacă cei mai afectaţi sunt emitentul şi adresantul. Dacă despre imoralitatea gîndurilor "rele" (nefolositoare le consider eu) la adresa celor din jur - şi pentru care NU există nici o justificare, nici o motivare - nu este nevoie de nici un comentariu, în ceea ce priveşte "gîndirea pentru sine" de tip *sceptic, realist* - aceasta este o mare problemă, cu consecinţe vizibile. Ceea ce mă intrigă este mulţumirea de sine a

celor *sceptici, pesimişti, realişti* - care, într-o împrejurare sau alta, constată împlinirea prognozei lor *sceptice, pesimiste, realiste.* Dacă aceştia ar fi realişti întradevăr, ar realiza valabilitatea expresiei **cum îţi aşterni aşa dormi** . Dacă înţelegem "puterea gîndului" - care se referă la capacitatea sa de materializare - n-ar mai trebui să ne apreciem puterea de anticipare, de evaluare, a unor evenimente, bazată pe aşa-zisul realism, ci pe aceea de fundamentare a acestor evenimente care "au ieşit aşa cum le-am gîndit". Concret, pesimiştii întîlnesc evenimente "pesimiste", iar optimiştii "optimiste". E absolut aceeaşi ecuaţie !. Desigur că evenimentele vieţii fiecăruia NU sunt doar rodul gîndirii proprii, ele fiind influenţate de o serie de alţi factori "exteriori", dar orice gînd stă "la baza" unui evenimet - cele optimiste la baza evenimentelor "optimiste", iar cele pesimiste la baza celor "pesimiste". Iată de ce este importantă "gîndirea folositoare", pentru sine şi pentru cei din jur !. E banal să afirmăm că "orice om îşi doreşte binele" şi, cu toate acestea, experienţa ne arată că există atît de mulţi *realişti*…Efectul dezastruos, la nivel global, este că *realismul* lor naşte consecinţe, pentru ei şi pentru ceilalţi !. Cu cît mai repede, şi cu cît mai mulţi vom înţelege puterea gîndurilor noastre, necesitatea "îndreptării" lor către ceea ce este folositor, nouă şi altora, cu atît mai repede şi mai mult Realitatea ne va fi mai folositoare. Fie şi dacă considerăm "gîndirea pozitivă" doar ca o autosugestie, este de dorit să ne "autosugestionăm" către ceva plăcut, folositor !.

Mulţi dintre oameni se consideră slabi, firavi, labili în faţa evenimentelor vieţii, neînţelegînd trei lucruri esenţiale: 1. Viaţa NU este creată pentru suferinţă; 2. Suferinţa Nu este "un dat", o întîmplare obiectivă, de neevitat, ci este o consecinţă, un efect al unei cauze; 3. Viaţa este o combinaţie de cauze şi efecte, dintre care foarte multe NE aparţin !. Gîndirea noastră folositoare NU este şi nu trebuie să fie un efect al unei cauze, cum ar fi starea de bine, ci este şi trebuie să fie cauza unui efect folositor, cum este starea de bine !. Transformarea gîndirii noastre din efect în cauză este calea prin care putem transforma Viaţa noastră şi pe noi înşine. De fapt, nici Nu este vorba despre o transformare !. Gîndirea noastră ESTE cauză şi nu efect !. O cauză folositoare va produce un efect folositor sau, dacă vreţi, o gîndire pozitivă va crea efecte pozitive, chiar dacă e vorba doar de autosugestie !. Să gîndim "pozitiv", să gîndim folositor - pentru noi şi ceilalţi - şi atunci vom avea experienţe de viaţă folositoare. Dacă considerăm plăcutul ca fiind folositor, să gîndim plăcut şi vom avea experienţe de viaţă plăcute !. Dacă nu, atunci să nu ne mirăm şi - mai ales - să nu dăm vina pe alţii, pe soartă, pe ghinion …

"Ţi-e uşor să vorbeşti, dar să te văd în locul meu..." vor spune, probabil, unii dintre voi şi - cu toate acestea - vă asigur că ecuaţia funcţionează AŞA, în toate cazurile. Cu cît mai mult experienţele noastre de viaţă sunt mai descurajante, cu atît mai mult suntem îndreptăţiţi "să schimbăm ceva". Dacă vom continua să "ne bazăm" pe *realismul* nostru, care ne spune că "nimic nu e de făcut !", evenimentele vieţii ne vor da "dreptate", ne vor confirma că "nu e prea grizav !", dar - dacă vom înţelege că o **gîndire folositoare** stă la baza unor evenimente folositoare - viaţa noastră va lua un alt curs, pe care noi înşine l-am ales. Pînă la urmă, la fel cu toate împrejurările de viaţă, este vorba despre o alegere, o opţiune. Liberul nostru arbitru, libertatea noastră de a alege ORICE, stă la baza trăirilor noastre, a evenimentelor (în sens general) pe care le trăim. O **bună** alegere, o **bună** gîndire, o **gîndire folositoare** va determina o viaţă **folositoare, utilă, plăcută !.**

Să învăţăm să alegem, să învăţăm să gîndim, pentru noi şi pentru TOŢI ai noştri şi atunci ne va fi bine, plăcut, folositor - nouă şi alor noştri !. IUBIREA - cauza primară a vieţii - care înseamnă că ne pasă de noi şi de ceilalţi, ne îndeamnă s-o facem !. **Să gîndim folositor !.**

Să ne iertăm !

Vă invit – acum – la iertare, dar nu la iertarea aproapelui –foarte importantă (şi) ea- ci la iertarea de sine. Aceasta nu înseamnă indiferenţă sau, mai rău, îngăduinţă faţă de propriile greşeli !.

Greşelile, abaterile noastre, deşi fireşti – prin firea noastră omenească – ne pot conduce, vai, pe căi nedorite, neplăcute şi, de aceea, ele trebuiesc corijate, îndreptate – în propriul interes. Aceasta presupune cunoaşterea, identificarea lor, printr-o frecventă autoanaliză. Iată rostul „introspecţiei de seară" care ne este recomandată de religie şi nu numai de ea. Analiza tuturor acţiunilor, atitudinilor, deciziilor luate în cursul zilei pe care tocmai am încheiat-o are menirea de a desprinde – cu detaşarea dobîndită prin îndepărtarea de momentele şi, mai ales, de stările emoţionale în care respectivele decizii au fost luate – a plusurilor şi minusurilor respectivelor decizii, într-o manieră evident subiectivă, dar lipsită de presiunea conjuncturală respectivă. Suntem relativ aceeaşi – în cursul zilei, atunci şi acolo unde luăm deciziile, şi seara, atunci cînd rememorăm parcursul – şi totuşi diferiţi. Acum şi aici – seara, înainte de culcare – ne-am îndepărtat, în timp şi spaţiu, două repere relevante ale experienţei noastre, de „tumultul" vieţii. Suntem – probabil – mult mai obosiţi, dar nu mai suntem presaţi de „împrejurări", ceea ce ne conferă capacitatea de analiză „la rece". Să folosim aceste momente pentru a derula filmul zilei, cu detaşarea spectatorului care vizionează un film „de gata", asupra căruia are propria viziune regizorală, pe care el l-ar face altfel, începînd cu scenariul, cu rolurile actorilor, cu interpretarea lor şi, totuşi, el rămîne un simplu spectator. Poate mîine va face şi el un film – aproximativ la fel -, poate va fi chemat să joace un anumit rol. Desigur, va putea să fie mult mai bun !. Pînă atunci însă, este chemat să vizioneze acest film, să facă o critică „constructivă", să desprindă învăţămintele care-l vor face mai bun, mai competitiv, mai mulţumit. Oricum, a doua zi, va fi actorul principal al unui nou episod al acestui serial perpetuu, atîta timp cît este distribuit în rolul vieţii sale.

Să revenim, însă, la iertare !. Odată vizionat filmul, care poate cuprinde şi episoade mai vechi, avem în faţă două alternative: să ne iertăm sau nu greşelile făcute !. Prima alternativă – pe care vi-o recomand – presupune „încheierea procesului", respectiv sentinţa. Da, am greşit, sunt conştient de aceasta şi înţeleg consecinţele. Dacă aş mai fi pus în faţa respectivei conjuncturi aş decide altfel, dar, pentru că timpul nu poate fi dat înapoi, singurul lucru pe care-l pot face este să mă iert. Aceasta mă ajută să rup firele care mă leagă de respectiva decizie, pentru a redeveni liber. Evident că, atunci cînd

aceasta este posibil, voi îndrepta greşala, pentru a anula consecinţele ei, dar voi face aceasta din poziţia de om liber, eliberat (achitat) de greşelile comise. A doua alternativă – de a nu putea sau a nu dori să ne iertăm – deşi pare a aparţine unui om corect, intransigent cu propriile greşeli, nu face altceva decît să ne menţină sclavii propriilor greşeli, iar un sclav nu este şi nu poate fi răspunzător de actele şi faptele sale.

Iată sensul real al iertării – acela de a ne elibera, de a ne face liberi !. Acelaşi lucru este valabil în ceea ce priveşte raporturile noastre cu cei din jur. A-i ţine sclavii greşelilor pe cei care ni le-au făcut nu este în interesul nostru pentru că „un sclav nu este şi nu poate fi răspunzător de actele şi faptele sale", ceea ce-l va împiedica inclusiv în acţiunea de a îndrepta greşala pe care a comis-o faţă de noi. **Să ne iertăm şi să iertăm** !.

Stagnarea

Motto: *Cine nu creşte, descreşte, decade* !

Îmi propusesem, deja, să scriu despre stagnare, dar am primit un imbold suplimentar din partea vărului meu, Doru, care-mi recomandă o carte deosebită, din care el a înţeles că trebuie (suntem, într-un fel, nevoiţi) "să cădem", înainte de a începe "urcuşul spiritual". Pentru că ASTA nu-mi sună bine – revin asupra temei stagnării.

Spuneam în motto că "**cine nu creşte, descreşte, decade**" şi aceasta pentru că mi se pare o bună definiţie a stagnării. Pentru generalizare, putem folosi şi alţi termeni – "a curge", "a trăi", "a exista". Da, o apă care nu curge – bălteşte, stagnează… Lipsa primenirii, întreruperea contactului "cu mediul", conduce la formarea unei bălţi, care – în timp – se transformă în cloacă. Aici, după cum ştim, "se dezvoltă" un mediu specific, cu o floră şi o faună specifică, sulfuroasă, murdară, "împuţită", respingătoare. Cam acelaşi lucru se întîmplă cu toate "mediile stagnante".

În ceea ce ne priveşte pe noi, oamenii, lipsa preocupărilor pentru evoluţia noastră spirituală, pretextată de lipsa de timp, de alte preocupări (prioritare) care ne acaparează, conduce la acelaşi fenomen al stagnării. Această stagnare nu este, însă, o simplă oprire, o aşteptare a unui timp prielnic, ci conduce spre …decădere. Iată de ce, de multe ori, ni se pare că este foarte dificil, aproape imposibil, "să creştem", să evoluăm pe plan spiritual. A amîna "momentul adevărului", din păcate, conduce la o amînare **sine die,** pentru că, dacă astăzi îmi este greu "să încep", cu atît mai greu îmi va fi mîine !. Şi aceasta din două motive: în primul rînd pentru că "mîine va fi întotdeauna mîine"- adică niciodată, iar, în al doilea rînd, pentru că **astăzi**, neîncepînd "lucrul cu sinele", m-am îndepărtat şi mai mult, m-am "afundat" şi mai mult, ceea ce mă face să fiu şi mai descurajat, şi mai incapabil…Nu mai lipseşte decît "un prieten", care să-mi spună că "ASTA E, n-ai ce-i face, toţi trebuie să cădem, ca să putem creşte, ulterior…". Observaţi un nou termen, o nouă amînare **sine die**: ulterior !.

Nu, eu nu cred că sunt predestinat…căderii !. Sunt pur şi simplu leneş, căci – nu-i aşa ? – *din lene se trag toate*… Tot din lene amîn, tot din lene mi se par altele mai importante, mai stringente !. Şi, atunci, **există** o singură soluţie: să mă apuc **ACUM !!!** (de altfel oricare acţiune a noastră se desfăşoară doar în prezent !). Orice amînare, orice scuză găsită nu fac decît să-mi pericliteze grav propria evoluţie spirituală, **scopul scopului vieţii**, dacă-mi permiteţi şi acceptaţi. Nu este uşor, dar CE am obţinut vreodată, cu adevărat valoros, uşor ?!?. Iată de ce mă şi vă previn: **să începem acum** !. Altădată NU se poate, altădată NU EXISTĂ !.

SĂ-I IUBIM PE HANDICAPAŢI !

Din experienţa trăită sesizăm două categorii pregnante de "nenorociţi" (deci oameni fără noroc): handicapaţii, de toate felurile, şi "decăzuţii" (deci oameni căzuţi din statul de om). Percepţia noastră – superficială – este că ambele categorii ar reprezenta cam acelaşi lucru. Fals !. Handicapaţii experimentează – de cele mai multe ori, fără să aibă o vină clară, cunoscută şi recunoscută ! – forme de viaţă specifice, îngrădite, "nelibere". Fără să dispunem de suficiente informaţii asupra "sursei" handicapului, care, însă, poate fi definită drept karmă (plată), este bine să înţelegem că "nu sunt toţi la fel" !. Şi aici, ca şi în toate celelalte forme de "vieţuire", mai importantă este atitudinea faţă de Viaţă, ceea ce generează două tipuri distincte, din nou general valabile, unii care "se îmbogăţesc", care cresc, care evoluează şi alţi care "sărăcesc", care descresc, care involuează – pentru că stagnare nu există: CINE NU CREŞTE – DESCREŞTE !!!. Evident că nu e o fericire să fii handicapat şi, cu toate acestea, NU handicapul este cel care blochează evoluţia general umană, ci ATITUDINEA. Din acest punct de vedere HANDICAPUL REAL este cel al involuţiei, ceea ce mă face să afirm că…alţii sunt handicapaţii şi că, de fapt, NU există un handicap absolut, extern, care să marcheze insolubil viaţa unui om. În ceea ce îi priveşte pe decăzuţi, care – într-un fel sau altul – sunt nişte… handicapaţi, handicapul referindu-se la incapacitatea de a se desprinde de "condiţia umană" dobîndită, ei au o situaţie mult mai dificilă decît ceilalţi, pentru gradul lor de libertate – în ceea priveşte ATITUDINEA – este mult restrîns, chiar blocat de multe ori, de un factor – sau chiar o multitudine de factori – externi, cum ar fi dependenţa (de alcool, sau de oricare alt drog), inadaptabilitatea socială, căderea psihică. În aceste cazuri, capacitatea personală de desprindere, de evadare din starea dobîndită, este minimală, revenindu-i societăţii rolul de "salvator", un lucru în general greu înţeles şi, mai ales, greu asumat. Superficialitatea percepţiilor noastre, atitudinile de judecare şi condamnare, sunt cele care blochează acest demers. Iluzia separării ne face să nu înţelegem responsabilitatea pe care o avem faţă de fiecare membru al societăţii, cu atît mai mare cu cît acesta este mai lipsit, mai handicapat; iar un decăzut este, cu adevărat, - aşa cum am

arătat – un handicapat !. Necunoaşterea Legii Iubirii, care guvernează Lumea noastră, necunoaştere care nu ne absolvă de vină, ne face să nu percepem nici modalitatea de a ne achita de această responsabilitate. Nu vom putea, cu toţii, să ne ocupăm de handicapaţi, în accepţiunea largă, de mai sus; pentru aceasta s-au înfiinţat fundaţii, asociaţii, autorităţi naţionale – care, din păcate, nu-şi prea îndeplinesc misiunea. Rămîne, însă, de datoria noastră să contribuim la "recuperarea" acestor fraţi şi aceasta o putem face chiar dacă "nu avem bani, nu avem timp, nu suntem în stare", aşa cum ni se pare (iată alte, multe, iluzii !). Pentru că ceea ce întradevăr îi poate face recuperabili este IUBIREA. Iată ceva, care avem "în cantităţi nelimitate". Iubirea noastră, compasiunea, gîndul cel bun poate recupera oricare handicapat. Iar "handicapaţi de iubire" suntem cu toţii, inclusiv eu – Adrian -, care vă chem la "recuperare", la IUBIRE !.

Scrisoare deschisă către fratele meu

Dragă frate,

Vreau să-ţi vorbesc despre păcat, aşa cum înţeleg eu*.

Mă îndeamnă Apostolul Petru ca, dacă sesizez că tu eşti în păcat, să-ţi atrag atenţia !. Aşadar, am să-ţi spun cum înţeleg eu păcatul, după cele dobîndite – cel puţin pînă acum. Înţeleg, din scrierile lui E.Swedenborg şi nu numai, că păcatul – în esenţă – este o întrerupere a comunicării cu Dumnezeu, o întoarcere cu spatele la divinitate – care conduce la o răsturnare a raportului dintre cunoaştere şi manifestare (voinţă); respectiv, în loc a folosi cunoaşterea ce-mi parvine de la Divinitate, deîndată ce mă aflu în comunicare (comuniune cu Ea) - pentru a-mi fundamenta deciziile, respectiv manifestarea-voinţa , păcatul, în sensul întreruperii legăturii, mă determină să iau decizii şi să mă manifest în absenţa unicei Surse a justei cunoaşteri şi, pe cale de consecinţă, într-un mod eronat. Înţeleg, deasemenea, că aceasta îmi dăunează mie, interesului meu – iară nu Divinităţii, care este intangibilă, imuabilă. Interesul meu, evident, este să iau în fiecare caz cea mai bună decizie, ca manifestare a liberului meu arbitru – ori aceasta are loc doar în situaţia în care îmi voi fundamenta decizia pe toate informaţiile, ceea ce se va întîmpla doar în cazul în care NU blochez accesul acestora !

Înţeleg, totodată, că, tot spre interesul meu, este să cunosc toate "reglementările" care mă privesc şi care au menirea să-mi fie de ajutor, astfel percepînd eu "poruncile" pe care Dumnezeu mi le transmite, de-a lungul vremii şi nu ca limitări ale liberului meu arbitru, pretenţii sau solicitări ale Divinităţii, Care, repet nu aşteaptă şi nu necesită nimic din parte-mi ! Dacă folosesc "metoda" gîndirii arhetipale, înţeleg chiar rostul acestor "reglementări", modul lor de funcţionare şi consecinţele.

Prin această prismă, apreciez îndemnul susţinut al Apostolului Pavel de a ne împăca cu Dumnezeu (IICorinteni 5,20) şi ţi-l adresez, cu dragoste !

Vreau să-ţi mai spun că înţeleg, deasemenea, că această întrerupere a comunicării-comuniunii cu Dumnezeu conduce la intrarea într-o lume a iluziilor, despre care îţi voi

vorbi pe larg altădată. Acum mă refer doar la una dintre iluzii, iluzia separării, care naşte, vai !, atîtea probleme în ziua de azi ! Mă doare mult dacă tu, ca şi mulţi alţi fraţi de-ai noştri te laşi sedus de această iluzie ! Nu, frate, noi nu suntem separaţi, noi toţi "una suntem"; iată de ce nu trebuie să te mire preocuparea mea de a te şti "împăcat cu Dumnezeu". Iată de ce te îndemn să fii cu băgare de seamă cînd foloseşti verbele aşa-zis personale a fi, a face, a avea – pentru că Împreună suntem, Împreună facem, Împreună avem ! Nu suntem separaţi ! Aşa înţeleg de ce libertatea mea, la care ţin foarte mult, nu trebuie să afecteze libertatea ta sau a celorlalţi. Tot aşa înţeleg de ce nu pot să te iubesc pe tine, fără să-i iubesc pe toţi ceilalţi. Tare mult m-aş bucura să înţelegem toţi aşa, pentru că cei care gîndesc altfel sunt dintr-o altă lume, a iluziei. Evident că le respect dreptul de a gîndi altfel, de a se manifesta altfel, ştiut fiind că suntem o unitate în diversitate, dar dacă acest altfel înseamnă separaţi nu mai aparţinem aceleiaşi lumi şi asta îţi spuneam că mă doare ! Sper ca tu să nu fii dintre aceia !

În rest, te asigur de dragostea mea, pe care te rog să contezi !

* Înţeleg şi accept că poţi avea un alt punct de vedere, pe care vreau să-l cunosc !

Tîlcuirea Psalmului 36 (fragmente)

Tu încrede-te în Domnul [în ceea ce El este cu adevărat], *binele să-l săvîrşeşti, ca în tihnă, fără grijă, pe pămînt să vieţuieşti.*

-Legea cauzalităţii, a karmei – care, ca toate legile din Univers funcţionează, produce efecte – "răsplăteşte" faptele tale, faptele bune – cu urmări bune, cum e tihna-pacea, lipsa de griji, iar faptele rele – cu urmări rele, în consecinţă.

Desfătarea ta să fie Domnul şi-a Lui Sfîntă Lege, căci, rugîndu-L, va dispune să ai tot ce-ţi vei alege.

-Respectarea tuturor legilor ne fereşte de "probleme". Deşi Dumnezeu este "Atotţiitorul", El nu este deasupra legilor, în afara legilor; El este Cel dintîi care le respectă. Speranţele şi "intervenţiile" noastre în sensul anulării legilor, inclusiv a consecinţelor lor sunt naive, lipsite de respect – pentru Lege şi pentru Dumnezeu, Cel care este primul care le respectă -, lipsite de "şansă". Adevăratele legi NU au excepţii, nu au favorizaţi, pile, nepoţi… şi nici chiar "credincioşi" – cel ce are credinţă în Dumnezeu, are credinţă în Ordine, în Lege, în Ierarhie.

-A-L ruga pe Dumnezeu pentru "oarece" este destul de riscant, în măsura în care, încă, nu ne-am lămurit "cum stau lucrurile". Psalmistul ne atrage atenţia că "vei avea tot ce-ţi alegi", dar ştim noi, cu adevărat, ce ne alegem ?. Şi mai ceva: ştim noi ce consecinţe atrage alegerea noastră ?. Conform "principiului al 4-lea" – prezentat de N.D.Walsch în cartea *CEI CE ADUC LUMINA* – rezultă că "imediat ce tu decizi cine şi ce eşti, tot ceea ce nu eşti va apare în viaţa ta", principiu pe care eu îl înţeleg şi-l confirm, dar ştiu, la fel

de bine, că foarte puţini dintre voi îl cunoaşteţi şi, mai ales, "îl gestionaţi", ceea ce atrage – de foarte multe ori – probleme în înţelegerea vieţii, a raporturilor cu Dumnezeu. De aceea, vă recomand, citiţi cartea citată !.

Domnul Sfînt [respectiv ordinea lucrurilor, legile care acţionează în Univers] *le dăruieşte celor drepţi zile senine şi-a lor mare moştenire numai de la Dînsul vine. Chiar şi-n zile de restrişte, nu rămîn ei de ruşine, iar în ţară – cînd e foame – ei nu duc lipsă de pîine.*

-Consecvent celor afirmate mai sus, respectiv absenţei favoritismelor în aplicarea <u>tuturor legilor</u>, atrag atenţia că "vremurile de restrişte", ca şi "foamea (foametea)" NU sunt consecinţe ale unor legi globale, la nivel global şi sunt, în orice caz, nişte aspecte relative, la nivel de individ. Ceea ce "îi favorizează" pe <u>aleşi</u> este percepţia lor asupra vieţii, asupra aşa-zisei realităţi. Cunoaşterea Realităţii, de către "cel drept", îl face să nu perceapă la modul dramatic şi definitiv nici măcar "nevoile biologice", detaşare care îl face să supravieţuiască cu "un coltuc de pîine" – ceea ce pentru un altul este insuficient şi produce chiar moartea !. Cunoaşterea Realităţii – spuneam –, care poate să fie conştientă sau, doar intuitivă, lămureşte lucrurile: corpul nostru fizic "se alimentează" cu informaţii, în general 70% provenind pe calea alimentelor, dar "nu se moare aşa uşor de foame". Dacă avem în vedere că "cel drept", cel care "respectă dreptatea", cel care "respectă Legea", cel care "Îl respectă pe Dumnezeu – Izvorul a Toate", are raporturi – în special pe calea rugăciunii – cu Dumnezeu, ceea ce îi aduce un aport însemnat de informaţii, atunci înţelegem că el NU este la fel de flămînd şi, deasemenea, înţelegem de ce supravieţuieşte cu "un coltuc de pîine". Nu e nimic magic, misterios – dar, dacă nu cunoaştem Realitatea, supravieţuirea "celui drept", ca şi "cuvintele psalmistului" ne pot apare drept "basme de adormit copiii"…

Depărtează-te de rele şi fă binele cît poţi şi-ţi vor merge toate bine, ţie şi-a lor tăi nepoţi !

-Acestea nu sunt porunci; Dumnezeu NU ne-a transmis, în general, porunci ci sfaturi, recomandări – provenite din cunoaşterea "funcţionării" Legilor, din Iubirea ce ne-o poartă, din dorinţa de a ne feri de consecinţele negative ale încălcării legilor, care – negreşit – vor apare !. Şi aici apare o iluzie, în care – din păcate – "ne scăldăm". Pentru noi oamenii, care suntem foarte legaţi de factorul timp, este destul de dificil să percepem, să înţelegem şi "să credem" în Legea cauzalităţii, a karmei, cea care "funcţionează" negreşit, dar nu neapărat în "termenii" noştri de timp. Se ştie, se spune, că "păcatele părinţilor atrag pedeapsa copiilor", dar nu se prea înţelege că aceasta este, din punctul nostru de vedere, o "defazare" temporală, care – tocmai – confirmă valabilitatea legii, imuabilitatea ei, respectiv a consecinţelor ei, într-un sens sau altul ("în bine" sau "în rău")

Căci Domnul nu părăseşte pe cei credincioşi ai Săi, însă El îi nimiceşte pe cei mincinoşi şi răi. Nimiciţi, cu mic cu mare, vor fi cei fărădelege, căci de-osîndă şi pierzare nimeni nu o să-i dezlege.

-Este vorba despre aceeaşi aplicare a Legii cauzalităţii, după caz !. Aici nu

apare o intervenţie Divină, nici într-un sens, nici în celălalt, ci este doar Legea – care acţionează, care funcţionează, pur şi simplu. Dumnezeu nu intervine, nu a intervenit şi nu va interveni !. Aceasta NU pentru că El "nu poate", dintr-un motiv sau altul, ci pentru că El respectă Legea, respectă Ordinea, respectă Ierarhia şi ne îndeamnă şi pe noi s-o facem, tocmai pentru a nu "beneficia" de încălcările legilor… În ceea ce priveşte Ierarhia, vezi Evanghelia după Marcu 9, 33-37, pentru a înţelege "ce spune Legea", un fapt nerespectat de "fiii întunericului" şi "plătit" de aceştia, aşa cum "TOŢI PLĂTIM". De altfel, psalmistul avertizează că *"nimeni nu o să-i dezlege"* !

Mîntuirea celor drepţi vine de la Dumnezeu, căci El li-i ocrotitorul, la necaz şi-n orice greu.

-Evident că respectarea legilor atrage "mîntuirea" şi "ocrotirea" şi nu vreo "pilă", vreun favoritism oarecare !. Şi-atunci, Oameni Dumnevoastră, vă îndemn, străduiţi-vă să cunoaşteţi şi să respectaţi toate legile; astfel, Îl veţi cunoaşte, respecta şi iubi pe Dumnezeu şi - atunci – "vă veţi mîntui", ca efect al strădaniei voastre şi nu – cum probabil aţi fost tentaţi – vreunei "intervenţii", de orice fel !. Dumnezeu ne iubeşte enorm, ne doreşte enorm "în împărăţia Lui", dar… pe calea strădaniei, a respectării Ordinii, a Legilor, a Ierarhiei ! Deci, să ne străduim !.

Versus Caragiale & Co.
Sunt bogat !

M-am născut la volan… Probabil de aceea conduc destul de bine. Asta nu înseamnă că n-am avut şi accidente!. Dar, precum vă spuneam, conduc binişor. Şi, mai ales, sunt bogat ! Da, pentru că am maşină ! Şi nu orice fel de maşină, ci una grozavă, mai grozavă decît ultimele prototipuri prezentate la saloane. Are computer de bord, mai grozav decît oricare alt computer existent ! Nu e nici Mercedes, nici Ferari, nici B.M.W…. Nu vă chinuiţi ! Nu despre un autoturism, dintre cele cunoscute, vreau să vă povestesc ! Este vorba despre trupul meu ! Staţi uşor, nu despre masculul din mine e vorba !

Vreau să vă împărtăşesc revelaţia mea asupra a ceea ce, inconştient, posedăm şi, din păcate, nu preţuim… Avem, am primit, prin naştere, o mare avere. Acesta este trupul (corpul) nostru, o mare avere, pe care o cam ignorăm, dar – mai ales – n-o folosim, aşa cum trebuie. Ba, mai rău, îl batjocorim !

S-o luăm cu începutul. Trupul nostru este perfect, o perfecţiune pe care nici una din "maşinăriile" noastre n-o atinge. El este dotat cu toate accesoriile necesare bunei funcţionări. E adevărat că, faţă de autoturismele pe care le avem şi le conducem, NU are marşalier. El merge înainte sau … stă! Nu poate şi nu trebuie să meargă înapoi, pentru că "înapoi" nu există !. Dacă suntem puţin receptivi, înţelegem că misiunea noastră este "să circulăm", să experimentăm VIAŢA. Nu ne obligă nimeni să mergem, dar – stînd pe loc –

consumăm oricum combustibil, fără a cunoaşte (noi) locuri, oameni, întîmplări – aşadar facem risipă. Să nu înţelegem că ar fi penurie de … combustibil. Nu, nu este penurie, dar "ardem gazul de pomană"… De cît combustibil dispunem sau, altfel spus, "cîtă aţă avem pe mosor" nu ştim, nu ni se spune şi cred că e chiar mai bine aşa ! Problema este ce facem cu el: mergem sau stăm ?!. Este întradevăr problema noastră, nimeni nu ne forţează, într-un fel sau altul şi nici eu nu mă bag ! Eu însumi optez pentru "deplasare". Îmi plac locurile, oamenii, întîmplările – mai vechi, dar, mai ales, mai noi ! Ştiu că dispun de o maşină grozavă, am aflat că Sursa de combustibil este inepuizabilă, dar mă gîndesc că va trebui să dau – într-un fel – socoteală de modul cum am folosit, atît maşina, cît şi combustibilul. Asta mă face atent la modul cum conduc, ca să nu (prea) fac accidente. Vi-am mărturisit că am deja unele, la activ (sau, mă rog, la pasiv). Aşa că sunt mult mai atent.

Am aflat cîteva lucruri şi despre "computerul de bord": e nemaipomenit !. Pentru cei ce încă n-au aflat, el se numeşte subconştient (alţii îi spun altfel, dar asta este o altă poveste). Vă spuneam că e nemaipomenit. Am învăţat cîte ceva despre modul de a-l folosi conştient, că – de funcţionat, el oricum funcţionează: el este cel care dirijează toate procesele "dinăuntru" şi – ceea ce este şi mai spectaculos – ne cam pregăteşte traseul; astfel, nu e nimic întîmplător din ceea ce ni se întîmplă, din ceea şi ce întîlnim pe traseul vieţii noastre. Eu simt deja că, în măsura în care sunt mult mai atent la volan şi evit să încalc "regulile de circulaţie", luînd de bune indicaţiile computerului (unii îi spun "vocea interioară"), traseul pe care "mă plimb" în viaţă (da, pentru mine este o plimbare şi nu aveţi, niciunul dintre voi, motive s-o luaţi altfel) este mult mai plăcut, mult mai uşor, deşi, să nu credeţi că nu am (multe) trasee pe care mi le doresc şi la care nu ajung. Înţeleg, însă, că nu sunt pregătit pentru acele trasee sau – pur şi simplu – ele nu sunt bune pentru mine. Şi, pînă la urmă, tot mulţumit sunt, simţindu-mă protejat (ferit) de "trasee periculoase". Nu e grozav ?!. Ceea ce am mai aflat şi vreau să vă împărtăşesc este modul de alimentare al acestui computer, precum şi sursa de alimentare. Mulţi îi spun rugăciune, alţii meditaţie, unii chiar relaxare; indiferent de denumire, ea constă în accesarea (dacă îmi permiteţi) Sursei. Eu, personal, o fac prin rugăciune şi, vă asigur, computerul meu de bord merge ZEISS.

Vi-aş mai spune doar un lucru: "Codul rutier", care reglementează circulaţia pe acest traseu este, deasemenea, minunat şi se numeşte Biblia; acolo găsim toate informaţiile de care avem nevoie, pentru ca întreaga călătorie să fie plăcută şi utilă, să nu rătăcim traseele, să nu ne întoarcem pe trasee "desfundate", pentru ca viaţa noastră să fie o plăcută, perpetuă plimbare, cunoscînd locuri, oameni şi întîmplări minunate…

Da, suntem bogaţi, avem maşini grozave, pentru a ne plimba pe trasee minunate şi pentru asta Îi mulţumim lui Dumnezeu. Cel puţin eu, unul, asta fac. Amin.

VESTEA CEA BUNĂ

Da, am o veste bună, chiar foarte bună pentru voi, dragi prieteni !

În atmosfera aceasta -atît de apăsătoare pentru cei mai mulţi dintre voi- am o veste minunată ! Nu sunt singurul care am aflat despre ea, dar mă grăbesc să vi-o împărtăşesc şi eu: Suntem salvaţi !Oricare ar fi problemele care ne preocupă, care ne blochează, care ne fac să ne simţim descurajaţi avem soluţii care să ne ajute să le rezolvăm ! Cei mai optimişti, mai încrezători ştiu deja că "o problemă care nu se rezolvă de la sine NU poate fi rezolvată" ! Este îndeobşte "acoperirea" leneşilor, a pasivilor, dar ea acţionează, funcţionează !

Da, o problemă se defineşte ca fiind o "chestiune importantă care constituie o sarcină, o preocupare (majoră) şi care cere o soluţionare (imediată)" [DEX, definiţia 2]. Poate că abordînd astfel chestiunea o să înţelegem, cu toţii, că "ne cam facem probleme" – acolo unde, de fapt ele pur şi simplu nu există !. Spun aceasta referin- du-mă la "chestiunile importante" care sunt, într-adevăr sarcinile noastre şi care ar trebui să fie, de fapt, preo- cupările noastre majore şi nu acelea care, îndeobşte, ne creează aşa zisele noastre probleme cotidiene – care ne dau atîta bătaie de cap ! Dacă ne vom studia şi cunoaşte bine rolul şi locul nostru în acestă viaţă, vom constata că – întradevăr – "ne cam facem probleme".

Să le luăm pe rînd ! Rolul nostru, ca oameni, nu poate fi bine înţeles înainte de a înţelege lumea, în ansamblul ei. Vă propun acceptarea paradigmei *"trăim ca să experimentăm viaţa pe pămînt, viaţa în ma- terie"*, viaţă care este o particularizare a Vieţii în ansamblu - care include şi alte forme de vieţuire, puţin stu- diate şi, deci, puţin cunoscute. Inserţia vieţii pămîntene într-un ansamblu mai amplu ne permite ieşirea de sub apăsarea dramatică a posibilităţii ratării, a eşecului, care – să fim cinstiţi – ne marchează de multe ori, iar pe unii în mod permanent. Dacă viaţa aceasta NU este singura, unica, definitiva viaţă a mea nu mai am motive de paralizie la simplul gînd că aş putea s-o ratez ! Şi nici nu-mi mai asum rolul fals de a face tot posibilul ca să evit acestă ratare ! Nu, nu acesta este rolul meu ! Mai degrabă ROLUL meu este *să experimentez această viaţă şi să mă bucur de aceste experienţe,* pe care le trăiesc, cu bune şi cu rele şi să încerc să le înţeleg, să înţeleg legităţile şi mecanismele care se manifestă de-a lungul acestor experienţe. Evident că voi fi călăuzit de un simţ moral (toţi îl avem !), a cărui "ascultare" îmi va permite evitarea unor experienţe neplăcute, rezul- tat al încălcărilor de norme – pentru că, spuneam mai devreme, există legităţi şi mecanisme, printre care – poate cea dintîi – este *Legea cauzalităţii*, legea cauzei şi a efectului. La fel de evident este că am un **rol propriu**, unic, pentru că fiecare îşi are propriile experienţe, legate – prin fire văzute şi nevăzute – de ceilalţi oameni, de toţi oamenii.

În ceea ce priveşte locul nostru, lucrurile par şi mai simple: **locul propriu**, al meu şi numai al meu, este chiar cel pe care îl ocup, acela de a fi "un om între oameni", un om între toţi oamenii, legat – prin fire văzute şi nevăzute – de toţi oamenii, mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi, mai simpatici sau mai antipatici, mai serviabili sau mai puţin, mai cooperanţi sau mai puţini, dar CU TOŢII UTILI – acolo unde le este locul !

Fiecare dintre noi are aşadar rolul şi locul său, nimeni nu este în plus, nimeni nu lipseşte ! Nu avem nici a ne căuta un loc sau un rol şi nici a ni le apăra ! Iată baza

stupidităţii conflictelor de orice fel, care pro- vin din iluzia separării (Noi, de fapt suntem UNA, suntem legaţi "prin fire văzute şi nevăzute"), ca şi din alte 9 iluzii, pe care le voi aborda separat.

Vestea bună, pe care sper că am reuşit să vi-o transmit şi pe care sper s-o folosiţi, în propriile voastre experienţe de viaţă, am dobîndit-o din Biblie, al cărui Nou Testament chiar aşa se mai numeşte - VESTEA CEA BUNĂ, pentru că suntem chemaţi la viaţă, prin Isus Cristos – Cel care a făcut posibil ca noi, fiecare om să aibă un rol şi un loc propriu în acestă viaţă, restaurată prin Viaţa şi Opera Sa. Vă îndemn s-o citiţi şi sunt convins că Ea va reuşi mult mai bine să vă lămurească ! Da, acolo veţi găsi rezolvări tuturor problemelor voastre, reale sau imaginare, tuturor căutărilor voastre, mai mult sau mai puţin importante sau interesante. Avînd propriul vostru rol şi loc în această lume, în care sunteţi chemaţi să experimentaţi tot ceea ce doriţi, a- vînd ***liberul vostru arbitru,*** fără restricţii, dar cu atenţionare asupra legităţilor şi mecanismelor, aveţi deci dreptul de "a vă face orice probleme", chiar de a vi le creea – cu menţiunea că vă stă doar vouă în putere să le soluţionaţi, ţinînd cont – din nou – de legităţi şi mecanisme, fără de care NU ar funcţiona nici o lume, nici asta, nici altele.

Viaţa nu e complicată

Motto: "Îţi mulţumesc, Doamne, că mă ajuţi să înţeleg că această problemă a fost deja rezolvată pentru mine"

Nu, viaţa nu e complicată !. Din păcate, însă, noi suntem cei care o complicăm !. Este o formă de masochism, de care nu ne dăm seama, dar care, vai !, produce consecinţe!. Motto-ul, preluat din *Întrebări şi răspunsuri la CONVERSAŢII CU DUMNEZEU* de N.D.Walsch, este o **cheie**, o cale de ieşire din blocajul în care, de multe ori, fără să ştim, ne situăm. Blocajul acesta, de tipul "n-am ce face, asta e !", ne paralizează atît gîndirea, cît mai ales acţiunea !. Ni se pare, de foarte multe ori, că nu există soluţii la problemele pe care viaţa ni le scoate în cale. Ştim, ni se spune, că avem resurse nelimitate, că putem rezolva orice problemă, dar - de multe ori - nu suntem deloc convinşi de "funcţionarea" în practică a acestei "teorii". Ce, parcă noi n-am dori…?!. Este, dacă vreţi, o problemă care - la modul general - se referă la raportul nostru cu Divinitatea. Sigur, înţelegem, Dumnezeu există - într-o formă sau alta, ne spunem noi -, am vrea să credem, să avem încredere în El, dar…parcă ceva nu este în regulă !. Parcă ceva lipseşte, sau nu ştim noi, sau nu înţelegem, altfel - cum să ne explicăm anumite lucruri, anumite întîmplări, să le zicem ciudate, de neînţeles, de neexplicat şi, chiar, de neacceptat ?!. De ce mor copii nevinovaţi, de ce lichelele prosperă, de ce vinovaţii nu sunt pedepsiţi, de ce oamenii buni nu au noroc, etc. Iată întrebări la care nu găsim răspuns şi care ne pun pe gînduri, ne fac să avem îndoieli… Şi totuşi, iată un citat lămuritor:

Ce n-ai putea accepta, dacă ai şti că tot ce se întîmplă, toate evenimentele, trecute, prezente şi viitoare, sunt plănuite cu blîndeţe de către Unul al Cărui singur scop este binele tău ?. Poate că I-ai înţeles greşit planul, căci El nu ţi-ar oferi niciodată durerea. Dar mecanismele tale defensive nu te-au lăsat să vezi binecuvîntarea Sa iubitoare strălucind la fiecare pas pe care l-ai făcut vreodată. În timp ce făceai planuri pentru moarte, El te-a condus, cu gingăşie, către viaţa eternă. [Citatul este preluat din cartea *Un curs în miracole* de către B.Davis şi G.W.Davis în cartea lor *Izvorul vindecării e Iubirea* apărută la Editura For you].

Sigur că, doar astfel abordînd problemele noastre, vom reuşi să ieşim din blocajul de care aminteam. Deschiderea noastră către Divinitate este o atitudine ce ne aparţine în totalitate, este parte a liberului nostru arbitru. Dar, înţelegînd Care este Izvorul vindecării, al vieţii - în general - şi înţelegînd scopul şi modul Lui de acţiune, expus în citatul de mai sus, nu avem motive de ezitare, de reţinere, nu avem motive să nu ne încredinţăm unui astfel de Ghid. Ori, tocmai aceasta este **credinţa** - o încredinţare totală, lipsită de temeri, de reţineri. Iar dacă avem credinţă, măcar cît un grăunte de muştar…Odată cu credinţa, vine şi **nădejdea**, speranţa, astfel încît nimic nu ni se va părea imposibil, nici o problemă nu va fi de nerezolvat. Iar după nădejde, vine **iubirea** - izvor al tuturor vindecărilor, izvor de rezolvare a tuturor problemelor noastre, rezolvări gata pregătite după cum ni se spune. Să îndrăznim, să credem, să sperăm, să iubim. Iată CALEA, iată-L pe Isus Cristos, Cel care bate la geamul nostru, al fiecăruia, şi aşteaptă să fie primit !. Să-I deschidem, pentru că El ne aduce rezolvările problemelor noastre. Astfel, **viaţa nu e complicată !.**

Adevărul doare ?!?

Pornind de la această expresie (paradigmă ?) uzuală, despre care, personal, am o altă părere, îţi scriu - Ioane - pentru a încerca să-mi şi să-ţi explic cum văd eu lucrurile; este o viziune care aparţine Adevărului, fără a pretinde - sau măcar a crede - că este unicul adevăr. O fac din convingerea că Iubirea incumbă obligaţia de a pune în evidenţă eroarea, tocmai pentru ca aceasta să fie corectată, corijată - obligaţie pe care mi-o asum, la recomandarea unuia din mentorii mei - Sfîntul Francisc de Assisi.

Aşadar, iată "cum văd eu lucrurile..." !.

Te consider - Ioane - un frate care reprezintă un depozitar al unor valoroase concepţii şi - chiar - iniţiative. Rezumînd, într-o îndelungată activitate de cercetare-conceptualizare, ţi-ai cristalizat o serie de modele sociale, economice, culturale chiar, vizînd direcţiile de dezvoltare ale societăţii umane, la nivel micro şi macro. În multe puncte, aceste modele se îngemînează, se intersectează cu ideile altora, mai celebri sau mai puţin..., influenţele fiind reciproce - direct sau indirect !. O mare eroare - "poate singura" - pe care o constat şi pe care mă simt obligat s-o subliniez, este **separarea de Întreg**, care transpare, cel puţin parţial, din gîndirea şi atitudinea multora din cei ce "ară acest ogor...", incluzîndu-te şi pe tine aici. Fără necesara, fireasca racordare la Întreg -

toate modelele, toate iniţiativele, rămîn valabile doar la nivel virtual, pur teoretic. Ele îşi păstrează valoarea şi valabilitatea doar pe acest palier - pur intelectul, sau speculativ, dacă vrei - şi, ca atare, nu reprezintă realmente alternative, variante, programe sau proiecte care ar putea fi "luate în calcul", la modul pragmatic, practic. Ceea ce am întîlnit în lucrările lui Walsch şi consider că trebuie evidenţiat, este că "***ceea ce este se defineşte în raport cu ceea ce nu este"*** (citat aproximativ). Pe de altă parte, am înţeles din Apocalipsă un lucru foarte interesant, aparent paradoxal, şi anume că se (auto)exclud din sistem nu forţele antagonice, potrivnice, negative, ci cele "indiferente", sau ***căldicele*** (nici fierbinţi, nici reci - vezi **Apocalipsa 3,14-22**) şi asta pentru că, spre deosebire de forţele negative - cu rol determinat în ansamblu, celelalte "nu-şi au rostul...". Subliniez, suplimentar, versetul 22 de mai sus, în speranţa că-i vei da curs !.

În ceea ce mă priveşte, reiterez intenţia şi oferta mea (te rog să revezi, în acest sens, precedenta mea "scrisoare de intenţie" pe care ţi-am adresat anterior). Îmi doresc să aparţin unei structuri care să promoveze toate iniţiativele tale valabile. Aşa cum ţi-am mai declarat-o, mă motivează Iubirea pentru DUMNEZEU, pentru Creaţia Lui, căreia îi aparţinem şi pe care o percep ca fiind **minunată** şi care presupune, incumbă, implicarea noastră, a fiecăruia dintre cei care o doresc, în Evoluţie. La această evoluţie eşti şi tu chemat să-ţi aduci aportul şi, chiar îţi aduci aportul. Ai şi tu, ca noi toţi, o **misiune**, eşti liber să ţi-o defineşti aşa cum doreşti, ţinînd însă cont de **ceea ce este** (**L**egea, **O**rdinea - prin care DUMNEZEU a transformat Haosul), în măsura în care optezi pentru **ceea ce este** şi nu pentru **ceea ce nu este.**

În măsura în care structura despre care menţionam este reală şi nu virtuală, îmi ofer implicarea, contribuţia - fără să condiţionez aceasta de "pragmatismul" demersului...Pe mine nu mă interesează cui "aparţine" această structură, pentru că - simţind firele care ne leagă pe toţi - o consider ca fiind **a noastră**, în sens larg. În acest sens, sunt de acord că o finanţare modică, pentru început, te poate pune în situaţia de a deveni Preşedintele - îndreptăţit - al acestei structuri. Condiţia, însă - din punctul meu de vedere - este să depăşeşti actuala abordare "sectorială", ruptă de Context, de Ansamblu, de **Întreg.** Cred, în acest sens, că succesul demersului tău de a obţine această finanţare ţine tocmai de "schimbarea paradigmei" (idee dragă ţie), în cazul acesta tocmai în ceea ce te priveşte. Continuînd în aceeaşi cheie - tocmai tu eşti cel chemat să te încrezi în valabilitatea iniţiativelor tale, odată ce le-ai subsumat Întregului, iar "celelalte" vor veni de la sine. Preluînd o altă "formulă" dragă ţie, primul duşman al Proiectelor tale eşti tu însuţi...Dacă - şi numai dacă - vei urma îndemnul lui ISUS, de a-ţi iubi duşmanii, am o mare şansă de mă integra unei structuri reale care urmează să promoveze multe din frumoasele şi valabilele tale iniţiative. Altfel....

Cu speranţa de a mă fi făcut înţeles, rămîn în aşteptare, cu bucuria de a şti că sunt foarte aproape de un om deosebit, cu iniţiative deosebite, multe - încă - de neînţeles, pentru unii dintre noi... Al tău, Adrian.

Ce avem de făcut ?!

- scurtă analiză pe texte franciscane -

Două sunt poeziile Sfîntului Francisc de Assisi pe care le voi folosi, pentru a răspunde la problematica umană perpetuă.

În prima dintre ele - "Rugăciune în faţa crucifixului" - Sfîntul Francisc cere, în nume propriu, dar şi al nostru, al fiecăruia, "**o credinţă dreaptă, o speranţă neclintită şi o iubire desăvîrşită"**, iar CHEIA SUCCESULUI este reprezentată de "**priceperea şi înţelepciunea de a împlini poruncile sfinte şi drepte"** ***ale lui DUMNEZEU***.

Dacă despre ***credinţă, speranţă şi iubire*** Apostolul Pavel, în **Prima scrisoare către Corinteni cap.13, versetul 13**, ne spune că sunt "cele trei care rămîn", la care aş adăuga că sunt aspecte legate de propria atitudine, despre ***pricepere şi înţelepciune***, ştiinţa spirituală afirmă că este vorba despre cele două simţuri umane estompate - pînă la anihilare -, prin cufundarea în materialitate şi care sunt coordonate de cele două glande superioare amplasate în cap - **pineala** şi **pituitara** sau, după ştiinţa medicală, hipofiza şi hiperfiza. Interesantă este, în context, abordarea lui Emanuel Swedenborg, care, referindu-se la ***creierul mare*** - ca un centru de prelucrare de informaţii (***priceperea*** în cazul nostru), iar la ***creierul mic*** - ca la un centru de decizie (***înţelepciunea***), interpretează păcatul drept "o întoarcere cu spatele la DUMNEZEU", caz în care ierarhia se răstoarnă, creierul mic luînd decizii fără a beneficia de racordarea informatică a creierului mare la DUMNEZEU (Cunoaşterea Universală), spre deosebire de situaţia corectă, în care - stînd "cu faţa la DUMNEZEU" - şi beneficiind, ca atare, prin intermediul creierului mare, de Cunoaştere decizia luată - de creierul mic - va fi cea corectă. A se vedea, deasemenea, corelaţia cu îndemnul Sfîntului Augustin - "**iubeşte şi fă ce vrei"**, unde atitudinea de a iubi este tocmai racordarea la DUMNEZEU, la Cunoaşterea Universală, la "**poruncile sfinte şi drepte ale lui DUMNEZEU"** din poezia franciscană analizată**.**

Dacă premisele pentru o justă abordare a tuturor ***împrejurărilor vieţii*** ne sunt clare, să trecem la atitudinea concretă, de fiecare zi, recomandată de Sfîntul Francisc, în cea de-a doua poezie "Rugăciune pentru pacea socială". El îi cere lui DUMNEZEU, îşi propune şi ne propune **"să iubim - acolo unde este ură; să iertăm - acolo unde se jigneşte; să unim - acolo unde este dezbinare; să spunem adevărul - acolo unde domneşte eroarea; să aducem credinţă - acolo unde este îndoială** (sugestiv antonim al credinţei !)**; să trezim speranţă - acolo unde chinuie deznădejdea; să aprindem o lumină - acolo unde locuieşte întristarea** (alt antonim fericit găsit)". Iar, în cea de-a doua strofă, aşează explicit lucrurile "la locul lor", dorindu-şi "**nu atît să fie mîngîiat - cît să mîngîie; nu atît să fie iubit - cît să iubească; nu atît să fie înţeles - cît să înţeleagă"**, explicîndu-ne că "**cel ce dă - primeşte; cel ce se uită pe sine - se regăseşte; cel ce iartă - va fi iertat",** iar, în final, defineşte explicit ***condiţia umană***, afirmînd că

"cel ce moare - se trezeşte la Viaţa veşnică" înlocuind, în mod strălucit, ***adormirea*** cu ***trezirea***. Pentru mine, cel puţin, e foarte clar ***Ce avem de făcut !!!.***

Cîteva considerente asupra liberului arbitru

Liberul arbitru, libertatea de a alege, este un atribut al omului şi doar al omului şi a constituit - conform ştiinţei spirituale - motivul căderii unei părţi a Îngerilor, care nu au înţeles şi nu au fost de acord ca entităţi inferioare lor să dispună de el. Această cădere a fost posibilă datorită <u>neascultării</u>. Neascultarea - care are două aspecte, acela de a recepta informaţia şi acela de a o aplica, de a o "urma", de a fi "ascultător" - conduce, în toate cazurile, la "cădere", la autoexcludere. Iată deci premisa esenţială a exercitării liberului arbitru. Problema alegerii, care ne produce atîta apăsare şi care, de foarte multe ori, ne conduce pe "căi greşite" - printr-o greşită alegere - are, aşadar, o rezolvare foarte simplă - **ascultarea**. Iată sensul îndemnului augustin - ***Iubeşte şi fă ce vrei***. A iubi înseamnă a fi în rezonanţă cu Divinitatea, a fi pe aceeaşi lungime de undă, implicit a asculta. Odată ce ne plasăm în această postură alegerile noastre, deciziile noastre nu mai sunt o problemă, nu mai sunt bune sau rele, ci doar alternative sau variante preferate, de fiecare dintre noi, în funcţie de propria fire, propria personalitate. Sigur că alegerile noastre vor conduce la consecinţe şi desfăşurări ulterioare diferite, dar în afara ecuaţiei bun-rău, corect-greşit. Interesant este, tot din punctul de vedere al ştiinţei spirituale, că raportarea noastră la Divinitate, inclusiv la Entităţile divine, "aşezarea noastră cu faţa spre DUMNEZEU" (după exprimarea lui Emanuel Swedenborg) ne asigură exercitarea liberului arbitru, în timp ce poziţia opusă - "cu spatele" - ne acordează cu "entităţile întunericului", suspendîndu-ne liberul arbitru, fără ca măcar să sesizăm acest fapt.

Revenind la Îngeri, este deci de reţinut că ei nu posedă liberul arbitru şi - ca atare - nu aleg să facă un lucru sau altul, bun sau rău. Îngerii Luminii, cei care nu au "căzut", care continuă să fie "în ascultare", fac "fapte de Lumină", a căror beneficiari suntem noi, oamenii, în timp ce Îngerii Întunericului, cei care nu sunt "în ascultare", fac "fapte de Întuneric", fără ca să aleagă, să dorească acest lucru, ci pur şi simplu pentru că nefiind "în ascultare", "în Lumină", sunt "în Întuneric". Iată cum trebuie înţeleasă afirmaţia nou-testamentară a lui Iisus Cristos "cine nu este cu noi este împotriva noastră" şi nu ca pe o atitudine exclusivistă. Îngerii Întunericului NU au fost "daţi afară" pentru că erau "împotrivă", ci s-au autoexclus prin neascultare, prin ieşirea din Lumină, respectiv din IUBIRE, energia din care, cu care şi pentru care DUMNEZEU a creat Lumea.

Creaţia este de o frumuseţe, splendoare şi complexitate greu de cuprins. Un aspect de o subtilitate excepţională este acela privind modalitatea de "recuperare" a Îngerilor căzuţi, care se face prin Om - tocmai cauza, dar şi "beneficiarul" acestei căderi. Este un plan subtil, dar şi sublim, un motiv în plus de a-l iubi şi admira pe DUMNEZEU, de a fi "în ascultare", cale pe care vom contribui, fiecare în felul său, la "iertarea" Îngerilor căzuţi - aspect evocat, de altfel, în Apocalipsa după Ioan.

Să-L **ascultăm** pe DUMNEZEU şi pe aproapele nostru (să **iubim**, după exprimarea Sfîntului Augustin) şi atunci exercitarea liberului nostru arbitru va deveni o fericire, o contribuţie la Creaţie, realizînd rolul nostru de co-creatori.

Numerologia

Numerologia este un instrument al cunoaşterii de sine – ca primă etapă a devenirii de sine. Întrebarea americană "de ce nu eşti bogat, dacă eşti deştept ?" – trebuie să ne-o punem toţi, înţelegînd bogăţia în sens larg şi atunci un corolar ar suna aşa: "spune-mi ce ai acumulat – ca să-ţi spun cine eşti", ceea ce înseamnă că ESTE treaba noastră, în această viaţă, să acumulăm bogăţii. Dacă bogăţiile noastre sunt materiale, profitul nostru este…material; dacă bogăţiile noastre sunt imorale, profitul nostru este imoral ş.a.m.d. Pînă la urmă, "Judecata" nu se referă la CÎT AI AVUT, ci la **CE AI FĂCUT CU CEEA CE AI AVUT**. Adormirea noastră, dar, mai ales, lenea noastră ne fac, pe de-o parte, să nu realizăm CÎT AVEM, iar, pe de alta, să nu valorificăm CEEA CE AVEM. Chiar dacă avem zeci, sute, poate mii de ocazii de a realiza, de a conştientiza aceasta, acestea nu vor avea loc în mod automat, din afară, pentru că NIMENI NU POATE S-O FACĂ ÎN LOCUL NOSTRU !!!. Am învăţat să producem roboţi care să facă ce vrem noi – în locul nostru -, dar pentru DEVENIREA DE SINE nu putem, nu este bine să apelăm la roboţi. Trebuie, pur şi simplu, s-o facem noi !

Analiza numerologică, bazată pe data naşterii şi numele purtat, constă în întocmirea unor tablouri numerologice, din care rezultă, printre altele, o "scară a fericirii". Această scară conţine toate componentele, cu care operăm pe drumul desăvîrşirii noastre. Ele sunt aceleaşi – pentru toţi oamenii -, dar aşezate şi corelate în mod diferit. Această scară se parcurge, în mod sigur inconştient, dar – pentru "beneficiul" nostru e bine s-o cunoaştem, s-o înţelegem şi să lucrăm pentru "armonizarea" noastră, pentru împlinirea şi desăvîrşirea noastră. Analiza acestei "scări", ca şi a întregului tablou numerologic, este bine s-o facem la momentele de bilanţ (care ar trebui să aibă un loc important în "activitatea" noastră), la stabilirea unor priorităţi, la declanşarea şi evaluarea unor proiecte importante, ori de cîte ori apar probleme deosebite, de "construcţie" umană, în viaţa noastră.

Nu este importantă valoarea cantitativă a diverselor componente (trepte), ci doar ierarhizarea şi corelarea lor (precedentul stă la baza dezvoltării precedatului, care – odată dezvoltat – contribuie la ridicarea precedentului, ş.a.m.d.). Elementele de aceeaşi valoare, din această scară acţionează complementar şi sinergic ; cunoaşterea şi folosirea acestui lucru ne poate ajuta mult în "demersul" nostru uman; componentele cu valoare 0 funcţionează PERFECT, automat, 0 însemnînd aici infinitul (sau Totul, dacă vreţi…). Cu cît dispunem de mai multe sisteme sinergice, cu atît avem mai multe instrumente de perfecţionare, dar şi o mai mare responsabilitate – pentru că, aşa cum afirmam, la Judecată va trebui să prezentăm Bilanţul a ceea ce am făcut cu ceea ce am avut. Judecata o vom face noi înşine şi, credeţi-mă !, nu există un judecător mai aspru, mai corect…

Iată de ce, vă invit **să vă cunoaşteţi**, inclusiv pe seama Numerologiei, pentru că scuza “N-am ştiut!” nu funcţionează !. Consultînd site-ul www.apex.com.ro/adrian scheul , aveţi ocazia de a dobîndi informaţii suplimentare privind cunoaşterea şi devenirea de sine, inclusiv adresa la care puteţi obţine o analiză numerologică.

Motto: Înţelepciunea este strălucitoare; cei care o iubesc o meditează cu plăcere; cei care o caută o găsesc. Ea vine în întîmpinarea celor care o doresc pentru a li se face cunoscută. Cine se scoală dis-de-dimineaţă nu va obosi căutînd-o, căci o va găsi şezînd la poarta lui.(Cartea Înţelepciunii 6,12-14).

CONSTRUCŢIA UMANĂ

CONSTRUCŢIA (CASA) UMANĂ este formată din:
Bază (fundament, temelie) şi
Suprastructură(casa propriu-zisă – pereţi, tavane, acoperiş)

BAZA este alcătuită din :
Scop (scopuri)- Cunoaşterea şi desăvîrşirea propriei persoane
Acţiune – Urmărirea permanentă-zilnică a scopului.
Plan - Efort permanent, muncă continuă pentru atingerea scopului
Resurse - Forţa voinţei .

SUPRASTRUCTURA este formată din propria persoană şi relaţiile cu cei din jur. Buna funcţionare a suprastructuri - în fond a întregului edificiu – este determinată de justa amplasare a elementelor de suprastructură, adică o justă stabilire a priorităţilor. Ierarhizarea acestor elemente- priorităţi este îndeobşte greşit întocmită, cu consecinţe, evident, negative. Cele cinci elemente ce trebuiesc judicios aşezate (ierarhizate) sunt: eu; vocaţia; părinţii; copiii; perechea(soţia,soţul). Încercaţi să vă definiţi priorităţile…

*
* *

“Fiecare este liber să treacă în revistă, în acelaş spirit, diferitele părţi emblematice ale corpului omenesc, să le perceapă dintr-o perspectivă sacră, simbolică – în stare să-l conecteze la originile sale divine, să-l regenereze total. Astfel, rupîndu-o cu artificialul, sordidul, viaţa vegetativă, prin luarea de măsuri elementare care se impun, ‘trupul’ nu va mai fi identificat cu ‘carnea’, ci reintegrat în coordonatele sale sacre, raportat la incoruptibilitatea sa originară, divină. (Jean Bies –“*Iluminări pentru vremurile de pe urmă”, Editura Mirabilis 2001*).

*

*   *

Cele 5 virtuţi care caracterizează omul perfect : Adevărul; Iubirea; Înţelepciunea; Dreptatea; Bunătatea.

Puncte de vedere

CORPUL OMENESC este alcătuirea cea mai minunată dintre toate creaţiunile lui Dumnezeu; fiecare părticică se potriveşte cu altă părticică, fiecare membru contribuie la unitatea armonioasă şi miraculoasă a întregului. Intreg exteriorul şi interiorul omului intonează acelaş cîntec : *Toate din mine şi eu însumi slăvesc numele DOMNULUI.*
Această ordine, această armonie ce se cheamă sănătate, se strică prin apariţia unor tulburări, pe care le numim boli. Bolile interne, suferinţele externe, iată pâinea de toate zilele pe care biata omenire o mestecă mereu, fără voia ei.

Părintele Sebastian Kneipp

Omule ! Nu uita să priveşti Cerul ! Nu uita Rugăciunea, scara care te ridică în sferele sublime ale vieţii veşnice ! Rugăciunea este antena pe care o întinzi spre infinit, pe care se vor coborî ***fluidele divine*** ce te vor întări şi ferici !

Părintele Cleopa

Iubirea lui Dumnezeu aprinsă în inima lumii de iubirea crucificată a Fiului său ISUS CRISTOS, înviat din morţi, prin puterea credinţei - trezită în inima ta de Duhul Sfînt - este darul cel mai de preţ al vieţii pe pămînt.

Ioan Alexandru

Climatul nostru [spiritual] anulează însingurarea raţiunii şi tendinţele ei de a explora rece, logic şi analitic problemele care, de fapt, nu se pot cunoaşte decît prin **contemplaţie**, adică – mai curînd – printr-un **spirit de sinteză, de cuprindere amplă, complexă a fenomenelor** privite în ansamblu şi în strînsă cprelaţie şi nu privite singular, dintr-un singur punct de vedere. **(Leonardo da Vinci** în *Cercetări în lumea nevăzută – vol.II, pag.74* de George Văsîi)

Trebuie să ştiţi că oamenii pămînteni sunt întocmai ca nişte prize, care primesc contactul, fie cu oamenii care introduc prin fire lumină, fie cu cei care introduc curenţi ce-ţi ard aparatele şi te aruncă în întuneric. NU EXISTĂ SĂ NU FII PRIZA CUIVA !.

Depinde cui te-ai făcut priză… (**Pierre Teilhard de Chardin** în *Cercetări în lumea nevăzută – vol.II, pag.109* de George Văsîi).

SCARA RAIULUI, de Ioan Scărarul
Cuvînt înainte

Cartea de faţă arată drumul cel bun celor ce aleargă să-şi scrie numele în cartea vieţii celei din ceruri. Cei ce o vor citi şi îi vor urma ei, vor fi povăţuiţi de către dînsa, fără de rătăcire şi în mod desăvîrşit îi va ridica de la cele pămînteşti, spre cele sfinte, arătînd pe Dumnezeu celui pe care l-a ridicat pînă sus. Care scară, cred eu, a văzut-o şi Iacob, cel ce a îndepărtat patimile, cînd se odihnea pe patul lui cel pustnicesc.

Vă îndemn, dar, să urcăm şi noi, cu sîrguinţă şi cu credinţă, această gîndită şi ducătoare la cer scară, ale cărei trepte ne învaţă, cu multă înţelepciune:
Despre lepădarea şi despărţirea de viaţa deşartă;
Despre neîmpătimire sau neîntristare;
Despre înstrăinare şi despre cele din visurile tinerilor;
Despre mucenicia bărbăteştii ascultări;
Despre îngrijita şi sincera pocăinţă şi despre închisoarea cea bine plăcută lui Dumnezeu, a celor pedepsiţi;
Despre aducerea-aminte de moarte;
Despre plînsul care curăţă;
Despre liniştitoarea nemîniere;
Despre ţinerea de minte a răului (nutrirea unui gînd de răzbunare);
Despre grăirea de rău (bîrfeală);
Despre tăcere;
Despre minciună;
Despre trîndăvie;
Despre lăcomie;
Despre desfrînare şi despre curăţenie;
Despre iubirea de arginţi;
Despre sărăcie;
Despre insensibilitate (indolenţă)
Despre cîntarea de psalmi în adunări;
Despre diferite privegheri;
Despre temere;
Despre slava deşartă;
Despre mîndrie şi despre necuratele gînduri;
Despre simplitate, bunătate, inocenţă şi viciu;
Despre umilinţă;
Despre discernămînt, în care voi descoperi bogăţie;
Despre pustnicie (linişte) şi singurătate;
Despre rugăciunea pură şi despre răbdare;

Despre nepătimire (apatie);
Despre iubire, speranţă, credinţă şi luminare şi în ce fel este posibilă teologia.

Cu adevărat bine a cugetat (Ioan), cel care ne-a orînduit suire întocmai, numărată cu vărsta ce după trup a Domnului. Că ne-a făcut nouă o scară, în mod simbolic, cu treizeci de trepte, după cei desăvîrşiţi treizeci de ani ai Lui. La a Cărui vîrstă matură ajungînd şi noi, ne vom afla drepţi şi neabătuţi spre cădere. Iar cel ce n-a ajuns la această vîrstă este încă prunc şi, cu toată mărturia inimii, nu se va afla plăcut Domnului.

Iar noi, am socotit ca pe un lucru necesar a aşeza aici viaţa preaînţeleptului acestuia ca, văzîndu-I osteneala, să credem celor ce le descrie.

[Cuvîntul înainte este preluat din **Ioan Scărarul** - *Scara raiului*, Editura Amarcord, Timişoara, 1998, pag.139-141]

TEST 2001

TEST 2001 este denumirea unui curs intensiv (cu o durată de 7 zile, în regimul marţi-luni) finalizat cu un TEST complex, avînd rolul de a determina principalii parametri ai personalităţii cursanţilor şi, pe această bază, de a recomanda direcţiile orientării socio-profesionale pentru elevi, studenţi, şomeri şi nu numai.

TEST 2001 este un sistem complementar tuturor sistemelor educaţionale şi profesionale existente El îşi propune să ofere – într-o ŞCOALĂ FĂRĂ PIX - în forme variate, de la clasic la modern, de la simplu la complex, de la util la plăcut, un întreg GHIOZDAN DE CUNOŞTINŢE ŞI DEPRINDERI strict necesare pentru intrarea în MILENIUL III .

Folosind, alături de metodele clasice, metode de învăţare şi testare asistate de calculator, TEST 2001 urmează să determine – cît mai obiectiv – VALOAREA FIECARUIA, ca înmănunchiere a unor calităţi şi defecte, recomandînd DIRECŢIILE FAVORIZANTE DE DEZVOLTARE SOCIALĂ, PROFESIONALĂ ŞI UMANĂ.

TEST 2001 se bazează pe principiul “FIECARE OM ARE ROLUL ŞI LOCUL SĂU PE PĂMÎNT” ca o componentă a SISTEMULUI UMANIST INTEGRAL /I.H.S. – Integral Human Society (aflat în fază de conceptualizare*). TEST 2001 – obiect al unui PROIECT INTEGRAL, care prevede mai multe stadii, etape şi planuri de dezvoltare, urmează a fi prezentat în mod public în ziua de 14 septembrie anul curent*.

Articol publicat în revista OPINIA, ARAD, Nr.18, săptămîna 10-16 iulie 1992.

TEST DE PERSONALITATE

Acest test este recomandat de Dalai Lama, pentru a te verifica, pentru a verifica în ce măsură ţi se potriveşte. Este deosebit de intreresant. Sunt doar 4 întrebări, al căror răspuns te va surprinde. Nu trişa ! Mintea este asemenea unei paraşute: funcţionează cel mai bine atunci cînd se deschide. Testul este amuzant, pe parcursul completării sale; nu-ţi rămîne decît să urmezi instrucţiunile. Din nou, nu trişa !

Puneţi o dorinţă, înainte de a începe ! Răspunde la întrebări, succesiv, fără a citi întrebările ce urmează, pentru a nu fi influenţat !(citirea cu anticipaţie a următoarelor întrebări influenţează negativ Coboară cu privirea încet, oprindu-te la întrebarea curentă, fără a o percepe pe următoarea.

Ia-ţi creion şi hîrtie şi notează-ţi răspunsurile, pe măsură ce parcurgi întrebările testului. Vei avea nevoie de răspunsuri la final, pentru evaluare.

Acest chestionar îţi va dezvălui mai multe aspecte ale personalităţii tale !

- Aranjează următoarele 5 animale, în ordinea preferinţelor tale:
Vaca; b. Tigrul; c Oaia; d. Calul; e. Porcul
- Descrie, într-un singur cuvînt, următoarele:
Cîine; b. Pisică; c. Şobolan; d. Cafea; e. Mare (întindere de apă)
- Gîndeşte-te la persoanele importante din viaţa ta şi pe care le asociezi cu una din următoarele culori (o singură persoană asociată unei culori !) :
Galben; b. Oranj; c. Roşu; d. Alb; e. Verde
- Numărul tău preferat şi ziua săptămînii preferată.

Interpretare

După ce te asiguri de corectitudinea răspunsurilor, reaminteşte-ţi dorinţa pe care ţi-ai pus-o, înainte de a răspunde la întrebările testului şi urmăreşte interpretarea răspunsurilor:

Răspunsurile la această primă întrebare exprimă priorităţile tale în această viaţă, astfel:

Vaca semnifică cariera; tigrul – mîndria proprie; oaia – dragostea; calul – familia; porcul – banii.

Descrierea cîinelui sugerează propria personalitate; a pisicii – personalitatea partenerului; a şobolanului – personalitatea duşmanilor; a cafelei – modul de percepere a actului sexual; decrierea mării – propria ta viată.

Culoarea galben : cineva pe care nu-l vei uita niciodată;
Oranj : cineva pe care-l consideri adevăratul prieten;
Roşu : cineva pe care-l iubeşti cu adevărat;
Alb : sufletul tău pereche;

Verde : cineva de care-ţi vei aminti tot restul vieţii.

Ca mulţumire pentru aflarea unor aspecte interesante ale propriei personalităţi şi din solidaritate cu ceilalţi oameni, ţi se recomandă răspîndirea acestui test către un număr de cunoştinţe egal cu numărul tău preferat (vezi întrebarea 4), pentru a ţi se împlini dorinţa pe care ţi-ai pus-o, la începutul testului – în ziua săptămînii pe care o preferi.

Rezervă-ţi cîteva minute, în fiecare zi, pentru a reciti testul şi a medita la interpretarea răspun-surilor, aşa cum recomandă Dalai Lama. Nu pune deoparte acest test !; mantra îşi va face efectul în următoarele 96 de ore, chiar dacă nu eşti o persoană superstiţioasă !

Transmite acest test-mantră la cel puţin 5 persoane şi viaţa ta (şi a lor) se va îmbunătăţi !

Dacă trimiţi la 5 – 9 persoane – se va îmbunătăţi conform dorinţelor tale.

Dacă transmiţi la 9 – 14 persoane – vei avea cel puţin 5 surprize, în următoarele trei săptămîni !

[Test cules de pe **Internet**]

AVERTISMENT

În atenţia celor care beneficiază de puteri menite să aline suferinţele oamenilor

Feriţi-vă să faceţi preziceri, chiar dacă acestea par iminente !

În locul prezicerilor, daţi oamenilor puterea de a se îndrepta către Dumnezeu. Ei nu se vor îndoi de Domnul şi de puterea Lui, dacă voi, cei hărăziţi să vindecaţi şi să alinaţi, sunteţi puternici în credinţa voastră şi în puterile date de Domnul.

În felul acesta, puterile voastre vor creşte şi pornirile voastre vor ceda în faţa Domnului, ele fiind ocolite de destinul nefavorabil.

De veţi continua să preziceţi viitorul, în neputinţa voastră de înţelegere şi în orgoliul vostru de favorizaţi, prin puterile voastre, vă închideţi tot mai mult în plasele destinului vostru de oameni şi puterile vă vor fi luate, mai întîi de către neîncrederea celor în nevoi şi apoi de către Dumnezeu Însuşi.

Iată Înţelepciunea Divină: daţi oamenilor ceea ce se aşteaptă de la voi şi nu-I întristaţi, închizînd destinele lor în faţa Domnului, căci, prin curiozitatea lor, aceştia păcătuiesc amarnic şi pe voi vă ispitesc să călcaţi poruncile Domnului.

Şi voi, cu puterile voastre, vă încredeţi mai mult în acestea decît în Domnul şi orgoliul vostru sporeşte fără voia voastră, împotriva sufletului vostru, pentru trupul şi nimicnicia din care vreţi să ieşiţi.

Iată adevărul, iată ştiinţa voastră şi puterea voastră ! Toate acestea sunt date tuturor, voi sunteţi privilegeaţi prin destinul vostru – dat de suflet şi venit de la Domnul. Nu-i

îndepărtaţi pe oameni de credinţă, căci drumul lor cel drept va fi atunci cînd gîndul lor va fi drept, prin credinţă şi iubire neclintită.

Astfel îi ajutaţi să se ajute singuri şi să străbată ochiurile destinului hărăzit de Suspuşii cereşti şi Domnul îi va îndrepta pe drumul lor, iertînd păcatele lor şi acoperind datoriile lor prin credinţă sau prin suferinţă, după cum aceştia ştiu să se ajute.

Voi – vindecători, magi, clarvăzători – nu vă orbiţi puterile prin destăinuirile voastre, că ceea ce vedeţi adevăr este şi "din adevăr – adevăr se naşte". Dar voi nu vedeţi TOT adevărul, iar destinul prezis de voi se dovedeşte opera voastră de oameni obişnuiţi, incapabili de a înţelege Adevărul şi resemnaţi în faţa minunilor săvîrşite de Domnul. Unde sunt minunile atunci cînd omul ştie ce-l aşteaptă şi se supune destinului trupesc ?!. Unde sunt minunile cînd îl orbiţi, fără voia voastră şi a lui ?! Atunci cînd voi credeţi în prezicerile voastre, mai mult decît în minunile Domnului şi, fără să simţiţi, vă îndoiţi – în felul acesta – de Domnul, căzînd în ispită şi făcînd jocul umbrelor şi întunericului.

Aceasta am avut a vă spune şi eu, împreună cu Domnul; mă închin în faţa Atotputernicului nostru Dumnezeu ! Amin !

[Avertisment prezentat în cadrul unui Simpozion A.N.A.T.E.C.O.R. – la Arad].

JURĂMÎNTUL LUI MAIMONIDE

Sunt gata să-mi încep îndeletnicirea. Vino-mi în ajutor, Dumnezeul meu, ca să-mi pot îndeplini munca aşa cum se cuvine ! Pune în inima mea iubirea de ştiinţă şi de adevăr şi iubirea de făpturile tale. Îndepărtează de mine iubirea de necuvenite cîştiguri şi iubirea de faimă, căci asemenea înclinaţii sunt contrare iubirii de adevăr şi iubirii de făpturile tale. Fă ca trupul şi sufletul meu să fie dîrze şi dă-le puteri ca să poată oricînd să fie de folos celui sărman şi bogatului, omului bun şi celui rău, prietenului şi duşmanului. Fă, Doamne, ca-n cel atins de boală să nu văd altceva decît omul…

Fă-mă să ţin seama, în faţa celor din breasla mea, de sfaturile celor ştiutori cu adevărat şi ale celor dornici să mă înveţe să înţeleg, căci mare şi de necuprins este întinderea ştiinţei !

DESPRE TIMP

Dar cea mai sigură sacralizare a timpului este de a trăi oricare moment cu intensitatea cu care trăim coincidenţele magice ale unei sincronicităţi, de a-l trăi aşadar din plin, aşa cum e el, excluzîndu-l pe oricare altul, descoperin-du-i unicitatea şi specificitatea care îl diferenţează. Trebuie să ne facem prezentul cît mai plin posibil, nicidecum în sensul epicurean al unei plăceri senzuale gata să "profite la maximum", ci prin realism filosofic; numai acest moment există acum, el nu se va întoarce; cred că

aceasta e de ajuns pentru a-i stabili preţul. În secolul al XII-lea, Pere de Caussade scria în *Abandon a la divine Providence* că "unicul lucru necesar pentru suflet se găseşte totdeauna în prezent"; şi adăuga: "Dumnezeu este realitatea fiecărui moment". Meister Eckhart scrisese deja despre Dumnezeu că era "Dumnezeul prezentului". Numai prezentul poate dezvălui **Prezenţa**. Ziua mîntuirii este chiar cea de azi. Chiar astăzi trebuie să fii drept, credincios, iubitor. William Blake voia "să (cu)prindă eternitatea în ora care trece". Un sufi, adică un ascet al Islamului, este "fiul clipei" la care participă, alunecînd de la prima la următoarea, aşa cum printre degete se scurg boabele de mătănii – şirag neîntrerupt de clipe asigurînd continuitatea unei Creaţii din care, dacă una singură ar lipsi, întreaga creaţie ar dispărea. În final, pentru Diogen "există numai această zi şi această oră".

Text de **Jean Bies** - *Iluminări pentru vremurile de pe urmă*

IMN în cinstea *dragostei*

Chiar de aş vorbi limbile oamenilor şi ale îngerilor, dacă nu am ***dragostea*** – nu sunt decît o aramă sunătoare şi un chimval zăngănitor,

Chiar de aş avea darul profeţiei şi aş cunoaşte toate misterele şi toată ştiinţa şi aş avea o credinţă desăvîrşită, încît să strămut munţii, dacă nu am ***dragostea*** – nimic nu sunt.

Dacă întreaga mea avuţie aş da-o în pomeni şi corpul meu l-aş da pe foc, să ard, dacă nu am ***dragostea*** – nu-mi foloseşte la nimic.

Dragostea este răbdătoare; ***dragostea*** este binevoitoare; nu invidiază, nu este lăudăroasă, nu se umflă în pene; nu este necuviincioasă, nu umblă după ale sale, nu se supără, nu ţine socoteală de rău; nu se bucură de nedreptate, ci se desfată de adevăr. Ea toate le acoperă, toate le crede; toate le nădăjduieşte, toate le îndură.

Dragostea nicicînd nu încetează.

Fie profeţiile, se vor spulbera; fie limbile, vor amuţi; fie ştiinţa, va dispărea.

Ţărmurită doar ne este ştiinţa şi mărginită ne este profeţia. Dar cînd va veni desăvîrşirea, ceea ce este nedesăvîrşit va dispărea.

Pe cînd eram copil, ca un copil vorbeam, ca un copil cugetam, ca un copil judecam. Cînd însă am devenit om, m-am lăsat de cele copilăreşti.

Acum vedem într-o oglindă, nelămurit; dar atunci va fi faţă în faţă. Acum cunosc în parte; atunci însă voi cunoaşte limpede, aşa cum limpede sunt cunoscut.

În prezent durează acestea trei: ***credinţa, nădejdea, dragostea.***

Dar cea mai presus dintre ele este ***dragostea.***

1 Corinteni 13, 1-13

Rugăciune către Sfînta Fecioară

Regina lumii – minunata apărătoare a oamenilor şi nădejdea celor care ne refugiem la tine – fii nouă milostivă ! Amin. (se recită cu mîinile în cruce, pe piept).

Rugăciune - de Mihai Eminescu

Crăiasă alegîndu-te
Îngenunchiem rugîndu-te
Înalţă-ne, ne mîntuie
Din valul ce ne bîntuie;
Fii scut de întărire
Şi zid de mîntuire;
Privirea-ţi adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică prea-curată
Şi pururea Fecioară,
Marie !

Noi ce din mila Sfîntului
Umbră facem pămîntului
Rugămu-ne-ndurărilor
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plîngeri
Regină peste îngeri;
Din negură te arată
Lumină dulce, clară
O Maică prea-curată
Şi pururea Fecioară
Marie !

Rugăciune în faţa Crucifixului

Atotstăpînitorule, slăvite DUMNEZEULE,
Luminează întunericul inimii mele,
Dă-mi o *credinţă* dreaptă,
O *speranţă* neclintită,
O *iubire* desăvîrşită,
Priceperea şi înţelepciunea, Doamne,
De a împlini Legile Tale sfinte şi vrednice
de crezare ! Amin ! [Sfîntul Francisc de Assisi]

O rugăciune a Sfîntului Francisc de Assisi

Doamne, te implor, fă ca forţa fierbinte şi blîndă a Iubirii Tale să dezlipească ochii mei de tot ceea ce este sub cer, ca să mor din iubire pentru Iubirea Ta, aşa cum Tu ai binevoit să mori din iubire pentru iubirea mea ! Amin.

Rugăciunea Sfîntului Francisc de Assisi pentru pacea socială

O, Doamne,
Fă din mine un instrument al Păcii Tale :
Ca să iubesc – acolo unde este ură;
Să iert – acolo unde se jigneşte;
Să unesc – acolo unde este dezbinare;
Să spun adevărul – acolo unde domneşte eroarea;
Să aduc credinţă – acolo unde este îndoială;
Să trezesc speranţă – acolo unde chinuie deznădejdea;
Să aprind o Lumină – acolo unde locuieşte întristarea !
O, Doamne,
Ajută-mă să năzuiesc:
Nu atît să fiu mîngîiat, cît să mîngîi;
Nu atît să fiu iubit, cît să iubesc;
Nu atît să fiu înţeles, cît să înţeleg !
Căci cel ce dă – primeşte;
Cel ce se uită pe sine – se regăseşte;
Celui ce iartă – i se va ierta;
Iar cel ce moare – se trezeşte la Viaţa Veşnică ! Amin !

Meditaţie

Sunt pătruns de Lumina Duhului Sfînt pînă în adîncurile mele.
Această energie luminoasă naşte în mine
un nou elan, cu rădăcinile înfipte
adînc în propria-mi fiinţă,
pentru ca – acum – să pot simţi cum răsare
din mine o sămînţă a vieţii.
Sunt activ, puternic, curajos şi creator
şi conştient de aceste proprii valori.
Trăiesc clipa în toată plenitudinea ei,
cu tot ceea ce mă entuziasmează cel mai mult.
Sunt exprimat de Masculinul din mine. Amin !

Psalmul 117 (fragment)

Lăudaţi pe Domnul că este bun,
Că în veac este mila Lui.
Să zică dar, toţi cei ce-L iubesc pe Domnul,
Că este bun, că în veac este mila Lui.
Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii,
Aceasta s-a pus în capul unghiului.
De la Domnul s-a făcut aceasta
Şi minunată este în ochii noştri.
Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul,
Să ne bucurăm şi să ne veselim în ea !
O, Doamne, mîntuieşte ! O, Doamne, sporeşte !
Binecuvîntat este Cel ce vine întru numele Domnului;
Binecuvîntatu-v-am pe voi, din casa Domnului.
Dumnezeu este Domnul şi s-a arătat ! Amin !

DACĂ

de Rudvard Kipling

De poţi să nu-ţi pierzi capul, cînd toţi în jurul tău
şi l-au pierdut pe-al lor, găsindu-ţi ţie vină;
de poţi, atunci cînd toţi te cred nedemn şi rău
să nu-ţi pierzi nici o clipă încrederea în tine;
de poţi s-aştepţi oricît, fără să-ţi pierzi răbdarea,
de rabzi să fi minţit fără ca tu să minţi,
sau cînd, hulit de oameni, tu nu cu răzbunarea
să vrei a le răspunde, dar nici cu rugăminţi;

De poţi visa, dar fără să te robeşti visării,
de poţi gîndi, dar fără să-ţi faci din asta ţel,
de poţi să nu cazi pradă nicicînd dezesperării,
succesul şi dezastrul primindu-le la fel;

de rabzi s-auzi cuvîntul rostit cîndva de tine,
răstălmăcit de oameni, ciuntit şi prefăcut;
de poţi să-ţi vezi idealul distrus şi din ruine
să-l reclădeşti cu-ardoarea fierbinte din trecut;

De poţi risca pe-o carte întreaga ta avere
şi tot ce-ai strîns o viaţă să pierzi într-un minut,
şi-atunci, fără a scoate o vorbă de durere
să-ncepi agoniseala cu calm, de la-nceput;
şi dacă corpul tău uzat şi obosit
îl vei putea forţa să-ţi mai slujească încă,
numai cu străşnicia Voinţei tale şi-astfel
să steie peste vreme aşa precum o stîncă;

De poţi vorbi mulţimii fără să minţi şi dacă
te poţi plimba cu regii făr-a te îngîmfa,
de nici amici, nici duşmani nu pot vreun rău să-ţi facă
pentru că doar dreptatea e călăuza ta;
şi dacă poţi să umbli minuta trecătoare
să nu pierzi nici o filă din al vieţii tom,
al tău va fi Pămîntul, cu bunurile-i toate
şi, ceea ce-i mai mult chiar, să ştii, vei fi un OM !
[traducere de Elena Herovanu]

ÎNVAŢĂ… !

Învaţă de la apă să ai statornic drum,
Învaţă de la flăcări că toate-s numai scrum.
Învaţă de la umbră să treci şi să veghezi,
Învaţă de la stîncă cum neclintit să crezi.
Învaţă de la soare cum trebuie s-apui,
Învaţă de la piatră cît trebuie să spui.
Învaţă de la vîntul ce-adie pe poteci
Cum trebuie prin lume de liniştit să treci.
Învaţă de la toate, căci toate-ţi sunt surori,
Cum treci frumos prin viaţă, cum poţi frumos să mori.
Învaţă de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învaţă de la nufăr să fii mereu curat !
Învaţă de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învaţă de la ape să nu dai înapoi.

Învaţă de la umbră să fii smerit ca ea !
Învaţă de la stîncă să-nduri furtuna grea.
Învaţă de la soare ca vremea să-ţi cunoşti,
Învaţă de la stele că-n cer sunt multe oşti !
Învaţă de la greier – cînd singur eşti – să cînţi !
Învaţă de la lună să nu te înspăimînţi.
Învaţă de la vulturi cînd umerii ţi-s grei
Şi du-te la furnică să vezi povara ei !
Învaţă de la floare să fii gingaş ca ea,
Învaţă de la oaie să ai blîndeţea sa.
Învaţă de la păsări să fii mereu în zbor,
Învaţă de la toate că totu-i trecător !
Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea care treci,
Să-nveţi din tot ce piere cum să trăieşti în veci !

[după Boris Pasternak]

DECALOGUL TĂCERII

Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros!
Taci, atunci cînd ai vorbit destul!
Taci, pînă cînd îţi vine rândul să vorbeşti!
Taci, atunci cînd eşti provocat!
Taci, cînd eşti nervos şi iritabil!
Taci, cînd intri în biserică, pentru ca Dumnezeu să-ţi poată vorbi!
Taci, cînd pleci de la biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în tine cele ce le-ai auzit!
Taci, cînd eşti ispitit să bîrfeşti!
Taci, cînd eşti ispitit să critici!
Taci, cît să ai timp să gîndeşti, înainte să vorbeşti!

Capitolul III – Forum

Mesajul Arhanghelului Poporului Român către oamenii de vază

Spune la domnii voştri aşa:

Trăieşte în pace cu vecinii tăi, dar apără ce-i al tău, căci nu-i preţ şi nici lege, nici în ceruri, nici pe pămînt, nici sub pămînt dacă faci cum îţi zic.

Şi înăuntrul obcinei tale, nu pune gard să zici aici e al meu, aici e al tău. Căci gol vii şi gol pleci. Şi, domnule, de mine pus şi hotărît ,(să) aibi grijă ca să nu se aştearnă negura şi să rămînă burţi goale. Căci eu, care te cinstesc, voi lua cununa cinstei de la tine şi o voi pune la altul. Iar tu vei cade ca un om de rînd, vei sfîrşi ca un om obişnuit.

[Extras din cartea Forţă contra forţă – *Mărturiile unui paranormal consemnate şi comentate de* CRISTIAN GĂNESCU, Editura Alaya 2001]

Legea întrajutorării, cultul prieteniei căruia îi era asociat respectul pentru familie, supunerea faţă de legi – cînd erau drepte - şi cultul eroilor făceau parte din etica pitagoreică*.

Ritualul pitagoreic* impunea o curăţenie minuţioasă a corpului şi a veşmintelor (togă din in alb), cuprindea examenul zilnic de conştiinţă, folosirea parfumurilor (şi a unei tămîi speciale) şi a muzicii, pentru a pune în armonie ritmurile sufletului cu cele ale corpului, cina comună, unde era consumată numai carnea albă a animalelor admise pentru jertfele rituale: cocoşi albi, purcei şi iezi de lapte.

* Pitagora a fost iniţiat (şi) în Tracia, ceea ce ne face să credem că este vorba de etica şi ritualurile zalmoxiene (n.n.).

[Extras din **Matila C. Ghyka –** *Filosofia şi mistica numărului]*

IUBESC ROMÂNIA !

“România e o ţară foarte frumoasă şi mi-au plăcut românii foarte mult.Sunt oameni deschişi şi o companie foarte plăcută (Excelenţa Sa **Quinton Mark Quayle**, amsadadorul Marii Britanii la Bucureşti – *Eenimentul .zile - 11.11.2002).*

Sunt român şi iubesc România ! M-am născut, am crescut şi m-am dezvoltat aici, m-am căsătorit şi am doi copii grozavi; cu toţii simţim, trăim şi iubim româneşte şi creştineşte, aşa cum am fost educaţi, formaţi, învăţaţi. Am vizitat şi alte ţări – Polonia, Germania, Elveţia, Danemarca, Statele Unite şi altele; mi-au plăcut toate şi fiecare în parte, dar mult mai mult îmi place România, ţara mea – pe care o cunosc bine (din păcate nu atît cît îmi doresc !). Ştiu destul de multe despre tradiţia noastră, despre strămoşii noştri, mai apropiaţi şi mai puţin apropiaţi. Simt, în sinea mea că "ne tragem" de departe sau – mai corect – de demult ! Mă simt un pic hiperborean, destul de mult atlant (am avut un vis oniric care 'mi-a amintit' că am fost pe Atlantida, chiar atunci cînd se scufunda !), un pic pelasg, mai mult traco-get, evident dac, tranzitoriu vlah, dar cel mai mult Român (bine, dacă vreţi, ardelean, cu rădăcini ample bucovinene !). Simt că am fraţi de neam mulţi, în toată lumea, unii (mult prea mulţi) chiar în apropierea hotarelor ţării – din păcate, de cealaltă parte ! Pe toţi îi iubesc şi le doresc tot binele, deopotrivă celor de acasă, ca şi celor înstrăinaţi. Nădăjduiesc că, cei mai mulţi dintre ei, simt asemenea mie şi, de aceea, îi aştept oricînd acasă; avem pentru toţi loc, chiar dacă din vatra noastră strămoşească lipsesc părţi importante. Decizia este, însă, a lor şi le-o respect ! Sunt de părere că trebuie să facem mai mult pentru fraţii noştri, unde-ar fi ei, mai ales pentru cei în necaz (şi nu cred că este necaz mai mare – pentru ei – decît Dorul de casă !), dar 'nicăieri nu-i ca acasă', drept pentru care "îi aştept oricînd acasă"(vezi mai sus).

Mi-e dragă ***ROMÂNIA*** şi-am aflat de curînd şi "de ce": pentru că este anagrama de la ***ARMONIA*** (fie binecuvîntat francezul Jean Bies, de la care am aflat !). Da, România este armonioasă în toate: în istorie (altfel n-ar fi răzbit !), în cadrul natural, în tradiţie, în cultură, ştiinţă şi altele, dar -mai ales- în Oameni. Vă conjur s-o cercetaţi, s-o cunoaşteţi şi să vă convingeţi. Urmaţi sfatul lui Dalai Lama de a merge în fiecare an într-un loc unde n-aţi mai fost!. Veţi fi uluiţi ! Din nord-vestul ţării, unde o să vedeţi armonia dintre oşeni şi moroşeni -şi nu numai- şi pînă în sud-estul ţării, unde veţi întîlni armonia dintre cei mai vechi munţi ai Europei şi cel mai nou pămînt al ei (Delta) – toată ţara este o Armonie ! De la subsolul bogat în zăcăminte, la solul fertil al cîmpiilor, dar şi al păşunilor alpine – toată ţara este o Armonie ! De la medicina holistică a lui Zalmoxis, la medicina românească de astăzi (deopotrivă alopată şi alternativă), la "aurul gri"(inteligenţa, în domenii de vîrf) românesc de astăzi – toată ţara, tot neamul, tot poporul este în Armonie. De la cultul (religia) Zalmoxiană de odinioară s-a trecut la creştinismul de azi – tot prin Armonie ! (a se vedea "Moşul din Carpaţi" de păr.Ghelasie Gheorghe !). Trăim, deci, într-o ţară armonioasă, într-o ţară minunată, într-o ţară bogată – care are, în armonie, trei mari bogăţii inepuizabile: Oamenii, Pămîntul (pentru exploatare agricolă), Frumuseţile naturale (pentru exploatare turistică). Nu ne rămîne decît să edificăm – prin muncă – o dezvoltare durabilă, în respect pentru **Dumnezeu** – care ne-a dăruit Totul -, pentru **Om** – care este scopul Creaţiei şi pentru **Natură** - care este Sursa noastră !. Iubesc ROMÂNIA şi sunt sigur că ea va propăşi !.

Despre originea şi tradiţiile creştine ale poporului român.

Întrucît au apărut unele luări de poziţie, care propun revenirea la "religia tradiţională zalmoxiană" a poporului român, "religie naţională menită să redea poporului nostru şansa supravieţuirii", ţin să-mi prezint poziţia.

Sunt creştin român, profund mîndru de originea mea şi a poporului meu şi conştient de misiunea sa; aceasta mă face să nu fiu – de la început – de acord cu atitudinile defetiste privind soarta noastră, a românilor. Sunt conştient de dificultăţile perioadei actuale, chiar şi de pericolele uneltirilor neprietenilor noştri, dar am o mare încredere în capacitatea noastră de a depăşi toate obstacolele, aşa cum istoria - mai nouă şi mai veche - o arată.

Cunosc, din surse demne de încredere, consonante, o serie de aspecte ale istoriei noastre vechi. O serie de informaţii, parvenite atît pe căi palpabile, documentare, arheologice, cît şi pe căi neconvenţionale, inclusiv religios-tradiţionale*, fac referire la Zalmoxis şi la religia zalmoxiană a dacilor. Se cunoaşte că era o religie monoteistă, solară, de mare valoare filosofică şi morală şi de mare impact asupra strămoşilor noştri. Ceea ce se cunoaşte mai puţin, dar mai ales se omite, este confluenţa dintre această religie - generalizată la poporul dac – şi religia creştină, ajunsă pe plaiurile Daciei prin intermediul (recunoscut) al apostolului Andrei. Conjunctura (care nu este niciodată întîmplătoare !) a făcut ca unul dintre ucenicii apostolului să fie tocmai Marele preot zalmoxian, ultimul de altfel !. Acesta, fiind iniţiat – ca toţi marii preoţi – asupra întrupării Divinităţii, a primit cu multă uşurinţă şi înţelegere evanghelizarea Apostolului, care a avut menirea să-l iniţieze – la modul concret – asupra vieţii şi operei Mîntuitorului omenirii, Isus Cristos. Odată iniţiat şi botezat, primind numele de Andrei, după naşul său, a făcut ceea ce Noul Testament - prin Evanghelia după Marcu 16,15 – consemnează a fi misiunea oricărui ucenic al lui Isus Cristos: "Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la toată făptura. Cine va crede şi va fi botezat, se va mîntui, iar cine nu va crede, va fi condamnat". Aşadar, Marele preot, care devenise ucenicul şi preotul Andrei i-a predicat noua Evanghelie, în primul rînd, ucenicului său, care – conform tradiţiei zalmoxiene – urma să-i ia locul după moarte, botezîndu-l cu numele Andrei. După aceasta, s-a adresat poporului dac, pe care-l păstorea. Habotnicia şi cerbicia recunoscută a dacilor a făcut ca aceştia să primească cu îndoială şi reţinere predica Marelui preot, pe care l-au bănuit de trădare, mai ales în contextul trădării Regelui Decebal, care a condus la cotropirea (parţială) a Daciei de către romani. Conform tradiţiei, poporul i-a cerut Marelui preot să se supună Judecăţii Divine, pentru a proba valabilitatea (adevărul) predicii sale asupra întrupării Mîntuitorului şi învăţăturilor noii religii. Înaintea consumării acestei judecăţi, pe care Marele preot Andrei a acceptat-o, i s-a solicitat respectarea tradiţiei, prin desemnarea înlocuitorului. Marele preot Andrei l-a desemnat

drept succesor pe ucenicul său Andrei, acceptat fără tăgadă de popor, după care s-a supus judecăţii, prin aruncarea sa rituală în cele 3 suliţe. Moartea Marelui preot Andrei, care – astfel – devine primul martir creştin român, a confirmat justeţea predicii sale, ceea ce a condus la acceptarea noii religii, propovăduite de fostul Mare preot zalmoxian şi continuată de noul Mare preot creştin Andrei şi – în consecinţă – la creştinarea poporului dac. Evident că, la aceasta a contribuit – pe lîngă aspectele formale prezentate – consonanţa filosofico-morală a noii religiin creştine cu religia tradiţională zalmoxiană. Unele probleme de adaptare au apărut în legătură cu puternica remanenţă a sărbătorilor şi tradiţiilor populare, ceea ce a şi condus la unele "suprapuneri", bine sesizate de cercetători, îndeosebi cu referire la Crăciun, Bobotează, Sînziene etc.

Vreau să cred că expunerea de mai sus, bazată pe informaţii de sorginte tradiţională (tradiţie păstrată şi transmisă, din generaţie în generaţie, în special în mediul schimnicilor din munţii Apuseni, nealterată de nici o influenţă exterioară), desfiinţează dihotomia religie zalmoxiană – religie creştină şi, ca atare, "stringenta necesitate" a înlocuirii uneia cu cealaltă. Personal, mă simt cu atît mai îndreptăţit să mă declar creştin român, cu cît îmi recunosc şi preţuiesc rădăcinile dacice şi, implicit, zalmoxiene !

* Vezi *Moşul din Carpaţi* de păr.Ghelasie Gheorghe.

NOTE DE LECTURĂ

Iată, tocmai am terminat de citit, la recomandarea entuziastă a unui prieten, lucrarea ŞOCUL PREISTORIC, a domnului Genu Boris Copăceanu. Este un studiu interesant şi incitant, rod al unei munci aprige şi tenace, menite să descifreze şi să pună în evidenţă "Semnătura de Autor" relevată de "Geometria sacră". Toată admiraţia pentru efortul depus şi pentru informaţiile transmise, rod al EXTRATERESTROLOGIEI şi, respectiv al ZALMOXANALIZEI, fondate de autor.

Ceea ce simt nevoia să consemnez sunt cîteva note critice, menite să "corecteze" considerentele domnului Genu.

În primul rînd, am simţit o vehemenţă şi virulenţă nestăpînite, care – pentru un cercetător – sunt piedici evidente în raţionala abordare, dar, mai ales, în concluziile pe care le trasează, mai ales atunci cînd abordează un domeniu atît de important.

În al doilea rînd, constat o abordare limitată şi limitativă a realităţii "cosmice", respectiv una pur materială şi materialistă, ceea ce-l conduce la concluzii – evident – limitate. Sunt de-a dreptul surprins că domnia sa, abordînd geometria sacră şi condus fiind la concluzia existenţei paradisului, ignoră SPIRITUALITATEA "Autorului" – a cărui semnătură o regăseşte, în "toate cele ce sunt" ! O abordare holistică, integrală a subiectului i-ar fi permis să-l înţeleagă mai bine pe Autor şi mai ales opera Acestuia. Ca prin minune, percepţia unor conflicte apocaliptice, încrîncenate s-ar fi transformat într-o

percepţie blîndă, iubitoare a acestei lumi – IUBIRE care, evident, stă la bază şi justifică Creaţia – al cărei "autorat" domnul Genu, în mod atît de stenic, îl identifică peste tot.

Personal, sunt încîntat de "descoperirile" autorului. Sunt un Român la fel de mîndru de originea sa, conştient şi fericit de valabilitatea tezei primordialităţii româneşti, dar asta nu-mi dă dreptul (şi nici domnului Genu) de a vedea în celelalte rase şi popoare duşmani – pe care să trebuiască, dintr-o firească datorie patriotică, să-i distrug ! Sunt un mîndru şi fericit Român, conştient de Misiunea spirituală superbă a poporului meu, precursor al civilaţiei actuale, dar văd – în ceilalţi oameni -fraţi de ai mei, pe care am datoria de onoare să-i trezesc, să-i recuperez prin IUBIRE ! Eu asta înţeleg că aşteaptă Autorul de la mine şi de la ai mei ! Iar ACASĂ sunt peste tot – şi AICI şi ACOLO unde Autorul mă va trimite. Dacă în mine şi în ai mei El a pus o "sacră genetică", sunt convins că a făcut-o pentru că aşteaptă de la noi Lucrări importante şi acestea nu pot fi decît lucrări ale IUBIRII NECONDIŢIONATE – singura, de altfel -, lucrări care n-au nimic de-a face cu eugenia!

Sunt de acord (fără a-mi aroga prin aceasta vreun merit !) cu "fabuloasa tezauristică a Parcului Sacru Carpatic", m-am împlinit ori de cîte ori am luat contact cu ea, din Bucegi la Tîrgu Jiu şi din Bucovina la Sarmisegetuza, sunt –din nou- de acord că merită să-ţi dai viaţa pentru a o apăra, dar de impus – se impune de la sine, prin "Semnătura de Autor", în care eu văd IUBIRE, o iubire care construieşte, care alină şi mîngîie, care împlineşte prin complementaritate – pentru că REALITATEA (LUMEA) este O UNITATE ÎN DIVERSITATE şi nu o adversitate. Avînd acest tezaur, simt că Lumea ar trebui să-şi dorească "să intre" în România şi nu viceversa; de aceea mi se par umilitoare numeroasele condiţionări pentru "admiterea" României, dar şi acest aspect îl tratez cu Iubire, cu înţelegere şi răbdare, pentru că Iubirea este îndelung răbdătoare şi înţelegătoare. Dacă fratele meu Genu nu ar fi atît de înverşunat, poate s-ar fi apropiat în alt mod de creştinism, care, din sursele tradiţionale spirituale româneşti, a fost prevestit-proorocit de Zalmoxe însuşi ! Atunci şi numai atunci ar fi înţeles cu adevărat sensul "Semnăturii de Autor", Iubirea din care, cu care şi pentru care El a creat Lumea ! Atunci şi numai atunci ochii i se vor deschide şi va vedea Minunăţiile Lumii, în care domnia sa a descifrat Semnătura şi va înţelege cu adevărat CINE şi CUM suntem noi, ROMÂNII !!!. Aştept cu speranţă şi răbdare acea zi, pentru că şi fratele meu Genu este un Om minunat, care şi-a adus contribuţia la identificare şi evidenţierea fabulosului Parc Sacru Carpatic !

Mesajul lui *Dalai Lama* pentru Mileniul III

Ce a spus **Dalai Lama** la începutul mileniului III, care a început la 01.01.2001.

Îţi ia cîteva secunde să-l citeşti şi să cugeţi. Nu păstra mesajul doar pentru tine ! Trebuie (e bine!) să plece de la tine în 96 de ore. O să ai o surpriză plăcută. Este adevărat chiar dacă nu eşti superstiţios sau credincios !

Învăţăturile vieţii în noul mileniu de la DALAI LAMA.

Marea dragoste şi marile realizări implică un mare risc.
Cînd pierzi să-ţi fie învăţătură !
Urmează cei trei R: respect pentru tine, respect pentru alţii, responsabilitate pentru toate acţiunile tale.
Aminteşte-ţi că, atunci cînd nu obţii ceea ce vrei, este uneori o minunată lovitură de noroc!
Învaţă regulile astfel încît să ştii cum să le calci cum se cuvine!
Nu lăsa ca o dispută nesemnificativă să rupă o mare prietenie!
Atunci cînd realizezi că ai greşit, imediat ia măsuri să le corectezi!
În fiecare zi să petreci cîtva timp pentru tine!
Deschide braţele spre schimbare, dar nu-ţi pierde din valorile tale!
Ţine minte că tăcerea este uneori cel mai bun răspuns.
Trăieşte o viaţă onorabilă! Atunci cînd îmbătrîneşti şi te gîndeşti în urmă, vei putea să te bucuri a doua oară de ea.
O atmosferă plăcută în casă este baza vieţii tale.
În neînţelegerile cu cei dragi ia seama numai de situaţia curentă. Nu invoca trecutul !
Împărtăşeşte ştiinţa ta ! Este o cale de a atinge imortalitatea.
Fii gentil cu pămîntul !
O dată pe an, pleacă undeva unde nu ai fost niciodară !
Ţine minte: cea mai bună relaţie este cea în care iubirea recuprocă depăşeşte nevoia fiecăruia.
Judecă succesul tău prin ceea ce trebuie să renunţi ca să-l poţi obţine.
Îmbină iubirea şi gătitul cu renunţarea !

Nu păstra acest mesaj doar pentru tine. Mantra trebuie să plece de la tine în 96 de ore. Vei avea o plăcută surpriză (este adevărat chiar dacă nu eşti superstiţios sau credincios!).

Dacă trimiţi la:
0-4 persoane – viaţa ta se va îmbunătăţi uşor;
5-9 persoane – viaţa ta se va îmbunătăţi aşa cum ai vrea;
9-14 persoane – vei avea cel puţin 5 surprize în următoarele 3 săptămîni.
15 persoane şi peste – viaţa ta se va îmbunătăţi drastic şi visele vor deveni realitate !.

“Nădejde neclintită, Tu ne vei păstra pacea noastră,
că întru Tine ne punem nădejdea” ***Isaia*** *26,3*

Scrisoare către Prea-Fericitul Teoctist şi Înalt-Prea-Sfinţitul Ioan Robu,

\+ Lăudat să fie Domnul nostru Isus Cristos !

Excelenţele Voastre,

Mă adresez Dumneavostră, în această perioadă, în care ne pregătim să întîmpinăm celebrarea Naşterii Mîntuitorului nostru, cu rugămintea a Vă apleca asupra propunerilor pe care Vi le prezint în contiuare.

Am avut privilegiul să mă aflu, de mai multe ori în preajma fiecăruia dintre Dumneavoastră, Vi-am simţit vibraţia sufletelor Voastre nobile şi sunt sigur că aveţi aceleaşi sentimente de iubire faţă de poporul nostru. Ştiu, deasemenea, că Vă preocupă în aceiaşi măsură soarta lui şi Vă îngrijorează situaţia actuală.

În ceea ce mă priveşte, sunt un optimist şi cred cu tărie în soarta bună şi în misiunea creştină a poporului meu. Iată de ce, am redactat o scrisoare către Preşedintele ţării, pe care o anexez, în speranţa că Veţi fi de acord cu demersul meu şi îl veţi susţine, promovîndu-l la Preşedenţie.

Vin, deasemenea, la Dumneavoastră cu rugămintea de a promova – în cadrul Sfintelor slujbe duminicale, în Bisericile pe care – cu onoare – le păstoriţi, a două rugăciuni pentru Binele poporului român, adaptate după cunoscutele rugăciuni ale Sfîntului Ciprian, respectiv ale Sfîntului Francisc de Assisi – pe care le anexez. Aceste rugăciuni ar putea constitui o temă comună, în cadrul Octavei din luna ianuarie şi – deasemenea canoane zilnice pentru Mănăstirile româneşti, din cadrul Bisericilor Voastre.

Fie ca Sărbătorile pe care, prin post şi rugăciune, le aşteptăm cu multă speranţă, să Vă aducă, Excelenţelor Voastre, multă fericire şi sănătate, putere şi inspiraţie divină, în greaua misiune pe care Vi-aţi asumat-o ! Dumnezeu să Vă aibe în paza Sa !

Rugăciunea Sfîntului Ciprian

Domnului să ne rugăm !

Stăpîne Doamne, Isuse Cristoase, Dumnezeul nostru, Creatorule şi Chivernisitorule a toate, Sfînt şi Slăvit eşti; Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, slavă Ţie, Tu Cel ce locuieşti în lumina cea nepătrunsă şi neapropiată, pentru rugăciunea noastră, a smeriţilor şi nevrednicilor robilor Tăi români; depărtează demonii şi stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pămîntul românesc şi pămîntul să-şi

dea roadele lui; copacii şi viile să-şi dea deplin rodul lor, femeile să fie dezlegate şi eliberate de nerodirea pîntecului; acestea şi toată lumea mai întîi fiind dezlegate, dezleagă şi toată zidirea de toate legăturile diavoleşti.

Aşa Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, slujitorii Tăi şi robii Tăi români, cu toţi ai casei lor şi dezleagă poporul nostru de demonul de amiază, de toată boala şi de tot blestemul, de toată mînia, nenorocirea, clevetirea invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, nepuntinţa, prostia, neînţelepciunea, mîndria, trufia, cruzimea, nedreptatea şi de toate greşelile ştiute şi neştiute, pentru Sfînt Numele Tău, că binecuvîntat eşti în veci. Amin !.

Rugăciunea Sfîntului Francisc de Assisi

O, Doamne,
Fă din mine un instrument al Păcii Tale :
Ca să iubesc – acolo unde este ură;
Să iert – acolo unde se jigneşte;
Să unesc – acolo unde este dezbinare;
Să spun adevărul – acolo unde domneşte eroarea;
Să aduc credinţă – acolo unde este îndoială;
Să trezesc speranţă – acolo unde chinuie deznădejdea;
Să aprind o Lumină – acolo unde locuieşte întristarea !
O, Doamne,
Ajută-mă să năzuiesc:
Nu atît să fiu mîngîiat, cît să mîngîi;
Nu atît să fiu iubit, cît să iubesc;
Nu atît să fiu înţeles, cît să înţeleg !
Căci cel ce dă – primeşte;
Cel ce se uită pe sine – se regăseşte;
Celui ce iartă – i se va ierta;
Iar cel ce moare – se trezeşte la Viaţa Veşnică ! Amin !

“God bless Romania !”
“Dumnezeu ne zîmbeşte astăzi !”
George W.Bush, Bucureşti

Domnului Preşedinte al României

Stimate domnule Ion Iliescu,

Sunt foarte fericit şi mulţumit, zilele acestea ! Desigur că o contribuţie importantă Vă aparţine, drept pentru care Vă mulţumesc, în numele meu şi al familiei mele !

Ceea ce mă îndeamnă să Vă scriu este dorinţa fierbinte de a vedea materializate, cît mai curînd, minunatele şanse pe care le avem. Da, avem şanse minunate: avem o ţară minunată, România; avem un popor minunat, cu o frumoasă tradiţie multimilenară (cca 12 milenii – pentru cunoscători !); avem o conjunctură internaţională favorabilă; avem conducători minunaţi (pe care, din păcate, nu prea ştim să-i apreciem), într-un cuvînt avem TOTUL. Sigur că, aceste şanse nefiind “de ultimă oră”, ne întrebăm ce ne lipseşte, totuşi ?! Pentru că – evident – ceva ne lipseşte, din moment ce Nu putem fructifica aceste şanse, cel puţin pînă acum ! Dacă aveţi bunăvoinţa să priviţi motto-ul scrisorii mele, veţi constata că oaspetele Dumneavoastră şi al nostru L-a invocat pe Dumnezeu, ca sursă a BINECUVÎNTĂRII şi a BUNĂVOINŢEI, două aspecte care, veţi fi de acord, noi – Românii- nu le abordăm, nici în Constituţia noastră şi nici în discursul public, deşi suntem în covărşitoare majoritate credincioşi şi, mai mult, creştini, cu o tradiţie de aproape 2 milenii !

Apreciez, în cuvîntările Dumneavoastră, preocuparea faţă de corupţie şi birocraţie (şi nu numai), tare morale care afectează grav corpul naţiunii ! Deasemenea, intenţia declarată de a le ataca frontal, pe căi constituţionale, legale şi instituţionale. Iată de ce, cred că este foarte importantă revenirea României la statutul de ţară creştină (nu religioasă !), prin inserarea în Constituţie, aflată oricum în stadiu de modificare, a prevederii referitoare la conştiinţa poporului român (*“Noi credem în Dumnezeu !”)* şi în ridicarea la rang de sărbătoare naţională a zilei de 30 noiembrie (prăznuirea Sfîntului Andrei, patronul spiritual şi apostolul nostru), prin adiţiune la ziua de 1 Decembrie. Vă rog, domnule Preşedinte, să Vă îndepliniţi integral misiunea pe care o aveţi, în fruntea poporului român, redîndu-i statutul spiritual care i se cuvine şi i se potriveşte. Nimic altceva nu lipseşte ! Veţi constata rapid că lupta cu corupţia şi alte abateri morale va deveni caducă, energiile populare vor fi eliberate şi bunăstarea materială socială, care Vă produce atîta supărare, va deveni o realitate – bazată pe munca noastră şi nu pe “tranşe”, investiţii străine, credite, ajutoare, care vor fi doar complementare !

Domnule Preşedinte, mi-am permis să vă întocmesc tabloul energetic numerologic, găsind acolo numeroase explicaţii asupra preferinţelor şi atitudinilor Dumneavoastră, mai vechi şi mai noi. Remarc că aveţi o spiritualitate foarte ridicată, de nivel maxim (după

unele păreri), la fel cu preşedintele G.W.Bush, avînd deasemenea o personalitate aparte, care de multe ori îmi produce admiraţie, prin lipsa de conformism, prin spontaneitate şi comunicativitate, aspecte care s-au văzut şi plăcut inclusiv la întîlnirea cu preşedintele american. În mod sincer şi deschis recunosc că nu am fost un admirator şi nici susţinător al Dumneavoastră, fiind -asemenea multor conaţionali- dispus să Vă sesizez mai degrabă defectele şi scăpările, drept pentru care îmi cer scuze ! Sunt acum în poziţia de a-mi pune mari speranţe în Dumneavoastră, bazat – pe lîngă aspectele numerologice menţionate – pe sinceritatea şi buna Dumneavoastră intenţie, pe care le cunosc, în particular, de circa 10 ani. Vă rog, faceţi efortul de a Vă depăşi blocajele religioase educaţionale, pentru Dumneavoastră şi pentru Poporul Român !

Regret un singur lucru, în legătură cu Adunarea din 23 noiembrie : Cred că era un prilej potrivit pentru a-l invoca pe J.F.Kennedy, la 39 de ani de la asasinare, pentru a transmite poporului nostru chemarea de a se preocupa de ceea ce fiecare are de oferit ţării sale ! Aferim !

Urîndu-Vă multă sănătate şi fericire, mă rog ca Dumnezeu să Vă întărească în misiunea Dumneavostră!

Al Dumneavoastră, cu sinceritate,Adrian Şcheul

SCRISOARE CĂTRE PAPA

Laudetur Jesus Christus !

Sanctitatea Voastră,

Sunt un creştin catolic român, care a avut fericirea să Vă întîlnească de 2 ori, odată în august 1991 la Censtohowa, în Polonia şi odată – la mine acasă, la Bucureşti, cu ocazia istoricei Voastre vizite în România. Vă mulţumesc că existaţi !
Vă anexez o “scurtă scrisoare către evrei”, pe care am simţit nevoia să o scriu şi pe care Vi-o încredinţez cu conştiinţa că, dacă ea reprezintă o contribuţie valabilă, veţi ştii care-i este locul. Vă mulţumesc pentru interes !
Vă urez multă fericire şi împlinirea misiunii pe care în mod atît de strălucit o desfăşuraţi. Dumnezeu să Vă binecuvînteze !

Al Dumneavoastră smerit,
Adrian Şcheul

Scurtă scrisoare către evrei

Dragii mei,

Simt în sufletul meu un mare regret pentru faptul că nu suntem împreună ! Din cîte înţeleg eu, ar fi vremea unei reconsiderări din partea învăţaţilor şi preoţilor voştri, despre a căror cunoaştere- înţelepciune sunt încredinţat.

Se împlinesc – iată – circa 2000 de ani de cînd profeţiile Profeţilor voştri s-au împlinit – Mesia s-a întrupat, de la Duhul Sfînt, din Maria Fecioară, la Bethleem.

Înţeleg că strămoşii voştri nu au înţeles şi nu au acceptat ACEASTA ! A greşi este omeneşte şi deci ni se întîmplă tuturor. A persevera, însă, NU !

Logica istorică a ultimilor 3000 de ani ne spune – în mod obiectiv – că, în urmă cu mulţi ani înainte de anul 1, era profeţit (anticipat) şi aşteptat în mijlocul poporului evreu - un evenimet epocal iminent - venirea Mîntuitorului.

Naşterea, viaţa, opera, moartea şi învierea lui Isus Cristos nu au fost recepţionate de strămoşii voştri, din motive care, astăzi, nu mai au importanţă ! Astăzi, însă, după ce următorii 2000 de ani, NU au confirmat profeţiile-aşteptările voastre (repet, iminente la vremea respectivă !), cred că a venit TIMPUL RECONSIDERĂRII ! Dar dacă strămoşii voştri au greşit şi nu au avut 'ochi să vadă şi urechi să audă' ?!. Noi, creştinii, considerăm că profeţiile voastre s-au împlinit şi VI S-A NĂSCUT MÎNTUITOR !

"Vă rog, împăcaţi-vă cu Dumnezeu" a rostit un mare frate de-al vostru, pe care noi îl cinstim drept CEL MAI IUBIT UCENIC AL MÎNTUITORULUI, Apostolul Ioan şi la fel vă rog şi eu!.

Cu frăţească iubire, Adrian – un creştin din Romania.

N.B. Pentru documentare, vă rog să citiţi scrisoarea adresată vouă de Saul sau Paul Apostolul, cum îi spunem noi, pentru că la teologie el se pricepe cel mai bine ! Mulţumesc !.

Cuvînt de încheiere

În speranţa că v-am putut fi de ajutor în demersul vostru de cunoaştere şi desăvîrşire de sine, în măsura în care sunteţi de acord cu primordialitatea acestor preocupări umane, vă redau mai jos cîteva explicaţii şi indicaţii privind Biblia, această Carte a cărţilor – aşa cum este ea definită – primite din partea unei doamne, ce doreşte a-şi păstra pentru moment anonimatul, aflată într-o misiune de mare însemnătate, atît pentru contemporaneitate, cît şi pentru istoria umanităţii, şi care are acces la Cunoaştere. Le însoţesc de îndemnul meu, repetat în mai multe *însemnări* de a citi, a reciti şi a aprofunda Biblia şi toate celelalte scrieri ce aparţin Tezaurului sacru al religiilor, al umanităţii.

<<**BIBLIA** este un cod astral, la fel cu celalte Texte sacre date altor populaţii de pe pămînt şi cuprinde o multitudine de porunci – care sunt LEGI ce guvernează universul de lumină – şi sunt date, de multe ori, diverşilor prooroci şi profeţi, într-un mod diferit, tocmai pentru a ne ajuta pe noi să aplicăm corect LEGILE LUI DUMNEZEU care sunt *LEGILE UNIVERSULUI.*

Biblia conţine profeţii ale mai multor profeţi, prooroci, iniţiaţi; unele dintre aceste profeţii par asemănătoare, dar de la fiecare avem cîte un cuvînt de învăţătură. Ele descriu lucruri profeţite şi întîmplate, obţinute prin **claraudiţie** şi **clarvedere.** Singura profeţie neîmplinită în totalitate este Apocalipsa, ultima carte a Bibliei.

Deci, cu răbdare, trebuie să ne aplecăm asupra Bibliei, astfel: Stînd la o masă, cu un creion în mînă, vom citi un capitol, însemnînd cu semnul întrebării (?) ceea ce nu înţelegem încă şi cu o bară (sau oricare alt semn propriu) **poruncile** – pe care trebuie să le cunoască orice om. >>

Mulţumesc acestei doamne, un adevărat maestru spiritual, pentru îndrumările date pentru restructurarea şi modificările materialului cărţii de faţă.
Vouă, iubiţi fraţi – care aţi parcurs, cu răbdare şi înţelegere aceste însemnări – vă mulţumesc şi vă aştept pe Calea lungă a desăvîrşirii. E foarte posibil să ne întîlnim…

Cu dragoste, Adrian Şcheul

Motto: "Desconsideră studiul lui Dumnezeu şi vei fi condamnat să bîjbîi şi să te poticneşti umblînd prin viaţă legat la ochi,fără simţ de orientare şi fără înţelegerea lucrurilor ce te înconjoară. În felul acesta îţi iroseşti viaţa şi îţi pierzi sufletul" [J.I.Packer- Op.citată la pct.86]

Bibliografie

1. *Noul testament*	26.*Două testamente* – William Riley
2. *Vechiul Testament*	27.*Izvoarele luminii* – Tomaš Špidlik S.J.
3. *Filocalia* - vol. 1 - 7	28.*Cercetaţi scripturile* – W.A.Henrichsen
4. *Imitaţiunea (Urmarea) lui Cristos* – de Thomas a Kempis	29. *Slujiri sacerdotale şi harisme* în Biserica ortodoxă –Prea Sfinţitul Stephanos
5. *Darurile filocaliei* de Ignatie Monahul	30.*Calea,adevărul şi viaţa* – Nicolae Balotă
6. *Istoria unui suflet* – SfîntaTereza a Pruncului Isus şi a Sfintei Feţe	31.*După chipul şi asemănarea lui Dumnezeu* – Vladimir Lassky
7. *Evanghelia după Toma* – A.Marinescu	32.*Viaţa lui Isus* – Ernest Renan
8. *Tîlcuire duhovnicească la psalmi* – Sfîntul Vasile cel Mare	33.*Fericirea de a cunoaşte calea* Arhimandritul Sofonie
9.*Patru sute de cugetări creştine* – Sfîntul Maxim Mărturisitorul	34.*Fericiţii nebuni pentru Hristos* Ioan Kovalevsky
10.*Cuvinte sfătuitoare* –Sf.Efrem Sirul	35.*Ortodoxie şi catolicism* –Pr.D.Popescu
11.*Isus – destinul nostru* – Wilhelm Busch	36.*Forja* – Jose Escriva de Balaguer
12.*PATERICUL SINAITIC* –D.G.Tsamis	37.*Confesiuni* – Sfîntul Augustin
13.*Cuvinte de har* – rugăciuni din literatura universală	38.*Voinţa lui Dumnezeu pentru tine* Kenneth şi Gloria Copeland
14.*Ultimele mărturii* –Ms.Vladimir Ghika	39.*Legenda de aur* – Jaques de Voragine
15.*Vederea lui Dumnezeu* – V.Lossky	40.*Tiuprile experienţei religioase*-W.James
16.*Hristos şi karma* – François Brune	41.*Să înţelegem Biblia* – John Stott
17.*Abecedar al credinţei* –Chr.Yannaras	42.*Viaţa Sfîntului Francisc*-Sf.Bonaventura
18.*Biruitori prin credinţă* – H.Legiehn	43.*Toma D´Aquino* – M.D.Chenu
19.*Breviar de religie modernă*- R.Stanzel	44.*Cuvinte despre nevoinţă* - Sf.Isaac Sirul
20.*Învăţături biblice* – B.A.Ramsbottom	45.*Călăuză creştină* – P.I.David
21.*Să citim Vechiul Testament* – Etienne Charpentier	46.*Viaţa Maicii Domnului* – Sfîntul Maxim Mărturisitorul
22.*Să citim Noul Testament* - idem	47.*Întîlnire cu creştinismul* –Tomka Ferenc
23.*Manual biblic* – Henry H. Halley	48.*Cartea lui Enoh* – apocrif
24.*ENCICLOPEDIA BIBLIEI* – Editor – Pat Alexander	49.*Cuvinte de lumină şi iubire* – Sfîntul Ioan al Crucii
25.*Sfintele amintiri* – sinaxar	50.*Armonia universală* – V.V. Moisescu

51.*Dumnezeu este un drept al omului –* Gerald Leroy	79. *322 de vorbe memorabile ale lui Petre Ţuţea*
52.*Mica filocalie a rugăciunii inimii –* Jean Gouillard	80. *Omul – Tratat de antropologie creştină* – vol 1 şi 2 – Petre Ţuţea
53.*Apariţiile Fecioarei Maria la Lourdes -* R.Laurentin şi A.Hoppe	81.*Primejdia mărturisirii* – N.Steihardt în dialog cu Ioan Pintea
54.*Naşterea din nou* – Pierre Oddon	82.*Dăruind vei dobîndi* – N.Steinhardt
55.*Împărăţia lui Dumnezeu şi împărăţia cezarului* – Nicolai Berdiaev	83.*Monahul de la Rohia – N.Steihardt răspunde la 365 de întrebări–*Z.Sângeorzan
56.*Adevăr şi revelaţie* – N.Berdiaev	84.*O turmă şi un păstor*–Arhim.Bonteanu
57.*Spirit şi libertate* – N. Brediaev	85.*Drumul către isihie* – N.Steihardt
58 *Întemeierile* – Sf.Tereza de Avila	86.*Jurnalul fericirii* – N.Steinhardt
59.*Drumul perfecţiunii* –Sf.Tereza de Avila	87.*Să-l cunoaştem pe Dumnezeu*-J.I.Packer
60-*Castelul interior* – Sf.Tereza de Avila	88.*Darurile Filocaliei* – Ignatie Monahul
61.*Anton de Padova* – Fernand Lequenne	89.*Cercetări în lumea nevăzută –G.Văsîi*
62.*Scrierile Sfîntului Francisc de Assisi*	90.*Din tainele universului spiritual – idem*
63.*Fratele Francisc* – Julien Green	91.*Cei trei munţi* – George Văsîi
64.*Scrieri* – Sfîntul Francisc din Assisi	92.*Nunţile necesare* – George Văsîi
65.*Dascălul pocăinţei*-Sf.Ioan Gură de Aur	93.*Forţă contra forţă* – Cristian Gănescu
66.*Predici* – Sfîntul Ioan Gură de Aur	94.*Comuniune cu Dumnezeu* –N.D.Walsch
67.*Omilii la Epistola către Filipeni a Sf. Apostol Pavel* – Sf. Ioan Gură de Aur	95.*Conversaţii cu Dumnezeu* vol. 1-3 – N.D. Walsch
68.*Comentar la Evanghelia de la Ioan –* Sfîntul Ioan Gură de Aur	96.*Enigma vieţii şi a morţii –* Dr.Aurel Popescu-Bălceşti
69.*Vieţile sfinţilor* – vol I şi II	97.*Destinul omului*- Dr.A.P. Bălceşti
70.*De ce permite Dumnezeu toate acestea –* Richard Steinpach	98.*Energia spirituală – cheia universului –* Dr.Aurel Popescu Bălceşti
71.*Despre Dumnezeu* – Baruch Spinoza	99.*Marii iniţiaţi* – Edouard Schure
72.*Poziţia domnului Lucian Blaga faţă de creştinism şi ortodoxie* – Pr.D.Stăniloae	100..*MOŞUL din Carpaţi (NEOFIT pustnicul)* – ierom.Ghelasie Gheorghe
73.*Sfînta Treime sau La început a fost iubirea* – Pr.Acad.Prof,Dr.D.Stăniloae	101.*Omul, HOTARUL de Taină –* Ierom..Ghelasie Gheorghe
74.*Viaţa şi învăţătura Sfîntului Grigorie Palama* – Pr.Dr. Dumitru Stăniloae	102.*ISIHASM – Ritualul Liturghiei Hristice* Ierom. Ghelasie Gheorghe
75.*Teologia dogmatică ortodoxă* vol.1 – 3 Pr.Dr. Dumitru Stăniloae	103.*Pentru o nouă spiritualitate filosofică* Mircea Vulcănescu
76.*Iisus Hristos – lumina lumii şi îndumnezeitorul omului* – Pr.D.Stăniloae	104.*Către fiinţa spiritualităţii româneşti* Mircea Vulcănescu
77.*Rugăciunea lui Iisus şi experienţa Duhului Sfînt* – Pr.Dr. Dumitru Stăniloae	105.*Cartea despre DAO şi PUTERE – (Dao De Jing)* - Lao zi
78.*Manuscrisele de la Marea moartă –*	106.*Iluminări pentru vremurile de pe urmă*

I.D.Amusin	Jean Biès